

Giới thiệu Bảo Bối Thông Minh Định Hôn Phu

Đây là một câu chuyện, tình đã chớm nở từ thuở bé giữa hai người, lúc tám tuổi cô đã bất thành linh phát hiện thằng con trai kia đang đứng khóc, thật xấu hổ, nó bắt cô không được nói cho ai, còn không thì sẽ hối hận. Họ đã cùng học tại một trường, cô đã bị bắt nạt và hắn đã ra tay nghĩa hiệp cứu cô, tuyên bố cô là người của hắn, bất cứ chuyện gì hắn cũng sẽ bảo vệ cô...

Những kỷ ức ấy đến bây giờ vẫn còn như in trong đầu cô, hắn là người kế thừa của tập đoàn Bart, là một chàng hoàng tử trong mắt mọi cô gái. Từ lúc nào mà cô đã thương hắn, mạnh dạn đứng trước mặt mà đề nghị hắn phải lấy mình, không ngờ tên đó lại dễ dàng đồng ý đến như vậy, nhưng đó chỉ là một bản hợp đồng kết hôn kéo dài 360 ngày mà thôi...

Tình yêu được hình thành từ một tờ giấy ký kết, chỉ vậy thôi mà hắn lại bá đạo xông thẳng vào phòng khi cô đang thay đồ cưới, lại còn mạnh tay làm một số điều (H) với cô... Thật ra hắn là con người như thế nào? Hoàn toàn con người hắn đã khác xa những gì mà cô đã từng tưởng tượng!!!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thông Minh Định Hôn Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Hoàng hôn màu đỏ rực từ từ chìm vào mặt biển. Khi trực thăng cất cánh, anh nhìn xuyên qua tấm kính thủy tinh vào mặt biển sâu. Thái Bình Dương bị nhuộm thành một mảng màu hồng, rực rỡ, tựa như sắp sôi trào. Trực thăng tiếp tục bay lên cao, trang viên với thiết kế toàn màu trắng từ từ nhỏ lại, biệt thự, bể bơi, sân tennis, vườn hoa, đều thu nhỏ lại như những mô hình tinh xảo. Nơi suối nhỏ phun trào, bên cạnh cây cổ thụ với tán cây rợp cả khung trời, trên cây điểm những đèn hoa nhỏ. Tuy rằng góc độ hiện tại đã không nhìn tới, nhưng anh biết dưới tán cây um tùm đó, một đám người đang quây quần trên bàn com, chuẩn bị cho buổi tiệc tối nay, chủ nhân chính là lão gia Bart. Cho dù đã dần dần rời xa trang viên, tiếng vang của cánh trực thăng che lấp, nhưng anh lại vẫn có thể cảm nhận bầu không khí vui vẻ từ dưới tòa ra.

- Tiên sinh, Alex tiên sinh tìm anh!

Phi công đem vô tuyến điện giao cho anh, anh cầm lấy, tiếp nhận vô tuyến điện.

- Có chuyện gì?

- Lam Tư, cậu làm cái gì vậy?

- Có chuyện gì sao?

- Có chuyện gì sao? Cậu còn hỏi tôi! Cậu biết rõ cha hy vọng mọi người đêm nay có thể đến đông đủ, cậu lại trốn đi là có ý gì? Chuyện gì không thể đợi cho ăn cơm xong nói sao?

Trực thăng với thanh âm tuy rằng ảm ỹ, lại vẫn không thể ngăn cản được lời Alex giận dữ.

- Cơ hội không đợi người.

- Cậu mấy năm nay kiếm chưa đủ tiền sao?

Anh tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn đèn sân bay, lãnh đạm mở miệng.

- Tiền đối với tôi mãi mãi không đủ.

- Tôi biết chắc cậu kiếm rất nhiều tiền. Cậu đang cố chứng minh cái gì?

Lam Tư nhìn cảnh đêm phía dưới, mặt không chút thay đổi nói.

- Anh suy nghĩ nhiều quá, tôi hiện tại không rảnh đi bận tâm đến suy nghĩ người khác. Máy bay đang đợi tôi, tôi phải về New York, nói giúp tôi lời xin lỗi, các người ăn tối vui vẻ.

Nói xong anh tắt điện thoại, đem bộ đàm trả lại cho phi công. Trực thăng bay về phía sân bay Los Angeles, sau đó bắt đầu đáp xuống. Cha đối với việc anh trốn đi nhất định tức giận, nhưng những người khác có thể nhanh chóng làm cha nguôi giận. Anh lớn lên tại nơi đó, nơi đó là nhà anh, anh từng nghĩ đến việc anh sẽ sở hữu nơi này. Từng...

Trực thăng ngừng đáp xuống sân bay, anh mở cửa, thấy ngay Akina lần đầu gặp anh. Nội Akina là người Ấn Độ, năm mười năm trước mang theo cha di dân đến Mỹ, anh xem như đời thứ ba, tuy rằng mẹ là người nước Mỹ, diện mạo của anh vẫn là ngăm đen, có phần khác biệt, nhưng là anh lại ngay cả một câu Ấn Độ nói cũng không thể nói. Akina cũng là số ít trợ lý làm việc cùng anh, có năng lực làm việc khá nhất, cho nên tuy rằng bộ

dạng anh có đẹp trai đến đâu, đào hoa đến đâu, nhưng chỉ cần anh không ảnh hưởng đến công việc, Lam Tư cũng không cần để ý.

- Jake vừa đem tư liệu truyền tới.

Akina một bên đưa vừa đưa tư liệu cho Lam Tư vừa nhanh chóng báo cáo

- Mạc Liên, đời thứ ba Hoa kiều, năm nay ba mươi hai tuổi, mười hai tuổi cha mẹ qua đời vì tai nạn giao thông, được bà nội Trần Ngọc Lan nuôi lớn. Mạc tiến sĩ mười tám tuổi khi tốt nghiệp cấp ba, liền đậu vào đại học chuyên nghiên cứu vật lý, tám năm sau tốt nghiệp, cô đến công ty đặc khoa học kỹ thuật làm việc, sáu năm trước cô đưa ra nghiên cứu tạo ảnh kỹ thuật nanomet y học bị thủ trưởng là Cường Sâm tiến sĩ từ chối mà nghỉ việc, lúc ấy trong giới đều cho rằng ý tưởng của cô là không thể thành công, nhưng vài năm trở lại đây Mạc tiến sĩ lại có phát hiện mới.

Hình ảnh kỹ thuật nanomet y học vẫn là tiểu thuyết khoa học viễn tưởng, là một loại máy móc nhỏ bé nanomet, nhỏ đến mắt người thường đều nhìn không thấy, nó có thể lấy tiêm vào mạch máu người, kiểm tra được sự chuyển biến của bệnh, tuy rằng vài năm gần đây kỹ thuật tiến triển rất nhanh, vẫn có người thử thí nghiệm chế tạo, nhưng đến nay không có người nào thành công. Nếu là hình ảnh nanomet y học thật sự có thể làm, sẽ làm rung động cả một giới khoa học, nó có thể tạo ra mấy trăm triệu đôla, nắm giữ cái công ty khoa học kỹ thuật này, chẳng khác nào chiếm được một gốc cây cam nằm chờ tiền rụng xuống

- Khả năng thành công của cô là bao nhiêu?

- Rất cao. Căn cứ điều tra của Jake, phòng thí nghiệm chính cô mở, sau gần vài năm nghiên cứu ra không ít sản phẩm tương quan nanomet, còn xin mấy hạn độc quyền. Trên thực tế, tin đồn nói cô đã có phát minh đột phá, có mấy nhà khoa học kỹ thuật công ty đều từng cùng cô thảo luận, nhiều công ty tranh thủ kí kết hợp tác với Mạc tiến sĩ nhưng vẫn không thể hợp tác.

Lam Tư một bên nghe Akina nói, một bên xem rất nhanh tư liệu. Tài liệu có hình Mạc tiến sĩ, cô mái tóc dài, mặc váy màu đen chấm gối, đội kính mát, ngồi ở ghế công viên ăn sandwich, trên đùi đặt laptop, tay kia thì cầm bút viết. Cô gái này thoạt nhìn có chút quen mặt, anh trong lúc nhất thời lại nghĩ không nghĩ ra từng gặp ở đâu, đối với tên cô cũng không có ấn tượng.

- Điều kiện của cô ra sao?

Cô kiên trì muốn gặp giám đốc mới bàn bạc. Anh ngừng đầu nhìn hướng Akina, Akina bắt đầu dĩ nhiên vai. Xem ra vị này Mạc tiến sĩ nhất định rất kiên định, mới có thể không đầu hàng trước tài ăn nói của Akina. Máy bay tới tầng bình lưu, anh lại nhìn tài liệu, rất nhanh đem tư liệu cá nhân của cô ghi tạc trong lòng. Ngoài cửa sổ, cuối cùng ánh mặt trời cũng biến mất. Trong đêm tối, ánh sao đầy trời, máy bay hướng về phía đông, thẳng hướng New York.

Ấm nước sôi lên, phát ra tiếng kêu, cô đột nhiên phục hồi tinh thần lại, vội vàng tắt điện. Lấy nước đổ vào chén trà trên bàn, dưới nhà có tiếng xe truyền đến. Cô lau tay ướt, đi đến phòng khách. Trong viện, dưới cây cổ thụ có một chiếc xe hơi đang đậu. Cửa xe mở, hai người đàn ông bước xuống. Chỉ liếc mắt một cái, cô liền nhận ai là người cô muốn tìm, anh có mái tóc màu đỏ sẫm. Anh mặc vest màu xám tro, mái tóc ngắn màu đỏ sẫm. Sau đó, anh ngừng đầu lên, nhìn về phía phòng ở của cô. Trong nháy mắt, cô rung mình một cái. Tuy rằng cô không nhớ rõ mặt anh, nhưng cô vẫn nhớ rất rõ ràng về lạnh lùng như băng đồng này, cô cũng nhớ rõ ràng trước kia anh rất cao ngạo. Anh cùng một người đàn ông da đen cầm theo xấp tài liệu đi về phía trước. Giống như thông báo sự giá lâm của anh, trời bắt đầu đổ tuyết. Tuyết đầu mùa. Bông tuyết bay xuống vương trên người anh, anh thậm chí không ngừng đầu nhìn, hướng thẳng mục tiêu đi tới. Kiểm nén sự xúc động, cô chuyển hướng vào cửa lớn, sửa lại áo choàng, bước đến mở cửa. Anh so với tưởng tượng của cô cao hơn, cô phải ngừng đầu mới có thể nhìn vào mắt anh.

- Mạc tiến sĩ.

Anh tao nhã tháo bao tay, hướng tay về phía cô.

- Tôi là Lam Tư Bart

- Tôi biết, tôi đang đợi anh.

Cô vươn tay, cầm tay anh, tay anh làm cho người tôi tự nhiên cảm thấy ấm áp, sợ anh phát hiện ra sự khản trương của chính mình, cô rất nhanh rút tay về.

- Chào, tôi là Akina Grace.

Một người đàn ông khác mỉm cười nhìn cô.

- Xin chào!

Cô hơi hơi vuốt cằm, liền xoay người đi vào nhà.

- Vào đi, bên ngoài rất lạnh.

Hai người theo cô tiến vào phòng khách, cô rót trà mời khách, sau đó ngồi đối diện với Lam Tư Bart.

- Bart tiên sinh, tôi biết anh bề bộn nhiều việc, cảm ơn anh đã đến đây.

- Tôi tin tưởng cô kiên trì muốn tôi đến, nhất định là có lý do.

- Tôi kiên trì muốn cô tói là vì tôi bà nội đang ở nằm viện, tôi không thể rời đi.

Cô nhìn anh, thở sâu nói.

- Thực thật có lỗi tôi tói nay còn phải chạy về bệnh viện, tôi cũng không nhiều lời, nếu Bart tiên sinh tự mình đến đây, tôi tin tưởng quý công ty đối với nghiên cứu của tôi có hứng thú hợp tác.

- Đương nhiên.

Lam Tư lấy hồ sơ Akina đưa tới, đặt lên bàn

- Tập đoàn Bart nhiều năm qua, chú ý rất nhiều đến khoa học kỹ thuật nanomet, Mạc tiến sĩ nếu nguyện ý gia nhập đội nghiên cứu Bart, chúng tôi đương nhiên rất hoan nghênh. Đây là tư liệu phòng thí nghiệm, cô có thể tham khảo.

Cô nói là hợp tác, anh nói là gia nhập, người đàn ông này quả nhiên là cáo già.

- Thật có lỗi, tôi không có ý gia nhập quý công ty.

Cô không thèm liếc mắt xem tư liệu một cái, chỉ thần nhiên mở miệng.

- Tôi sở hữu, là hợp tác, hơn nữa tôi tin tưởng ngay từ đầu đã biểu đạt rất rõ ràng, quý công ty nếu không đồng ý, vậy thật sự thực thật có lỗi làm cho tổng tài ngài uống công một chuyến.

Lam Tư mặt không chút thay đổi nhìn cô. Anh biết, ngay từ đầu, cô là đang khản trương, mọi người khi đối diện với anh, đa số đều đã khản trương, cô đương nhiên cũng thế. Ngồi xích về phía sau, cô tựa như một con thỏ đề phòng, không hề nhúc nhích, hai tay trên đùi nắm chặt, dùng sức đến nỗi các đốt ngón tay đều trở nên trắng. Nhưng ngay cả như vậy, cô vẫn không chút nào sợ hãi nhìn lại anh.

- Như tư liệu tôi đã gửi, tôi nghiên cứu là tạo ảnh nanomet y học, tôi tin rằng trước khi anh đến, cũng đã nghiên cứu trước việc này thu về bao nhiêu lợi ích. Cái này kỹ thuật khoa học này tuyệt đối không kiếm ít, đặc biệt nghiên cứu của tôi đã đạt tới 75%.

Lam Tư cũng hiểu được đây là đầu tư kiếm được rất nhiều lợi ích, đặc biệt nếu nghiên cứu đã đạt tới 75% tiến độ.

- Nếu cô nghiên cứu thật sự đã gần hoàn thành, vì sao cô không tự làm tiếp?

- Kỹ thuật khoa học nanomet y học không chỉ chụp ảnh trong cơ thể, nếu nghiên cứu của tôi thành công, có thể tiến hành kiểm tra trên cơ thể, thử nghiệm thuốc uống, thậm chí giải phẫu, những điều kia đều cần kinh phí và thiết bị, tôi không cần phải chuẩn bị, mà phòng thí nghiệm của Bart tiên sinh đã có đầy đủ những thiết bị tôi cần.

Lam Tư nhìn nhà khoa học Hoa kiều trước mắt, mở miệng hỏi

- Điều kiện của cô là gì?

Mạc Liên lại hít một hơi thật sâu.

- Tôi muốn một phòng thí nghiệm độc lập, nhân viên đều phải do tôi chọn lựa, phòng thí nghiệm hai mươi tư giờ đều có bảo vệ. Nghiên cứu thành công sau, tôi đồng ý đem độc quyền quyền tặng cho tập đoàn Bart.

Biết thiên hạ không ai ăn trưa mà không trả tiền, cô tuyệt đối còn có phần ngoại lệ, anh tiếp tục trầm mặc.

- Điều kiện là.....

Cô nhìn người đàn ông anh tuấn, cổ lấy dũng khí nhanh chóng mở miệng

- Anh phải lấy tôi!

- Cái gì?

Akina hoảng sợ, thốt ra

- Cô nói đùa hay nói giỡn?

- Tôi không đùa.

Cô liếc Akina một cái, sau đó nhìn về phía Lam Tư, kiên định nó.

- Tôi không phải nói đùa.

Cô đem một hiệp ước trước mặt anh .

- Đây nội dung tôi và luật sư đã thảo luận qua, chỉ cần anh đồng ý, chúng tôi kết hôn một năm hoặc đến khi bà nội tôi chết, nghiên cứu độc quyền này đều chuyển sang hết cho anh.

Người đàn ông trước mặt trên mặt không chút cảm xúc, bình tĩnh nhìn cô, sau đó mới vươn tay, cầm lấy hiệp ước. Trong phòng một khoảng yên lặng, chỉ có tiếng lật giấy của anh. Cô theo dõi, cô tim đập nhanh như bay như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, nắm chặt hai tay. Sau đó, rốt cục ngẩng đầu lên. Chậm rãi mở miệng hỏi.

- Ý cô là, nếu tôi lấy cô một năm, cô sẽ đem nghiên cứu độc quyền này cho tôi.

- Đúng, anh chỉ lấy tôi một năm, hoặc là.....đến bà nội tôi chết bệnh.

- Sau đó chúng tôi là có thể ly hôn?

Mặt không chút thay đổi đặt câu hỏi.

- Ừ!

Cô dừng một chút, nắm chặt tay.

- Nếu anh có đề ý, vài năm nay tôi bán ra mấy hạng độc quyền, tôi cũng không thiếu tiền, cho nên anh không cần lo lắng tôi ham tài sản của Bart gia. Tôi ra điều kiện này là vì bà nội bị ung thư phổi, hơn nữa đã là thời kì cuối, tình cảm bà cháu tôi rất tốt, bà là người thân duy nhất của tôi trên đời. Bà một tay nuôi tôi lớn lên, mong muốn nhất là có thể thấy tôi trưởng thành, có người chồng tốt...

Cô hơi hơi dừng lại, biểu tình mắt có chút xúc động. Tưởng rằng cô sẽ khóc nhưng cô chỉ cúi đầu, sau đó thở sâu, tâm trạng trở lại bình thường, giương mắt nhìn, tiếp tục nói.

- Tôi hy vọng mấy ngày cuối cùng của bà, ít nhất có thể an tâm, anh có thể về suy nghĩ nhưng thời gian của tôi không nhiều lắm, hy vọng anh trong vòng 3 ngày cho tôi đáp án.

Bên trong lại khôi phục yên tĩnh. Lam Tư nhìn cô, bàn tay vẫn cầm lấy hộp đồng. Yêu cầu của cô không bình thường nhưng cô nắm trong tay nghiên cứu đó. Đây là một vụ giao dịch, đóng vai chồng của cô, cô sẽ đưa thứ cần. Có nghiên cứu độc quyền này, đem có thể đem tập đoàn Bart tiến lên tầm cao mới.

- Vì sao tìm tôi?

- Giống như tôi đã nói, phòng thí nghiệm của Bart có đầy đủ thứ tôi cần. Anh là một trong những số ít những người độc thân tôi biết, lời nói của anh đáng giá ngàn vàng.

- Nếu tôi không đồng ý?

- Tôi sẽ tìm người khác.

Cô nhìn trả lời. Theo lời cô nói, biết cô còn có những người dự bị khác. Không chừng cô còn mướn thám tử đi điều tra những người đàn ông còn độc thân. Cô cũng không phải xấu, tuy không đẹp lộng lẫy nhưng gương mặt rất dễ nhìn. Theo báo cáo của Jake ngoài việc ra ngoài ăn cơm cô chỉ ở suốt trong phòng thí nghiệm, không có thú cưng, không có bạn trai, cô thậm chí không đi dạo phố, ngay cả mua sắm cô cũng đặt hàng trên mạng. Kết hôn? Có gì không thể? Thân thể của khỏe mạnh, thông minh, có tiền, bộ dạng cũng không khó coi. Ba mươi sáu, không có ước hẹn với cô gái nào, vài nhân viên còn ám chỉ thích đàn ông. Các huynh đệ lần lượt cưới vợ, làm cho cha đối với cuộc sống độc thân của anh cũng có ý kiến, cưới vợ, đối với anh cũng không phải là chuyện quá khó. Cô khẩn trương nhìn, rốt cục, đem văn kiện khép lại, giao cho người đàn ông bên cạnh.

- Được, có thể.

Cô trừng mắt nhìn, có vẻ có chút mờ mịt, tựa hồ có chút không thể tin được sự đồng ý của anh

- Giám đốc!

Akina ghen hờn nhìn trần trời. Lam Tư lại bắt im lặng, nhìn cô gái kia mặt như tờ giấy trắng.

- Nhưng chi tiết tôi phải trở về lại cùng luật sư nghiên cứu, tôi sẽ liên lạc sau

Anh đồng ý rồi. Cô quả thực không thể tin được. Thậm chí khi anh đã đi rồi, cô vẫn không thể tin mọi chuyện lại thuận lợi như thế. Mạc Liên hai tay chạm vào chén trà nóng, hai tay cũng không tự kiềm chế phát run. Đương nhiên, anh không có hoàn toàn đồng ý, nhưng ít ra đã có tiến triển. Anh không nhận ra cô, cô cũng không có ý muốn nói. Năm đó, cô chính là con gái của người hầu, anh lại là hoàng tử của trang viên. Trừ bỏ vài lần ngoài ý muốn, cô cũng không có cơ hội gặp anh, cô chưa bao giờ nghĩ đến có một ngày có thể gặp anh thế này, hoặc thậm chí tiến thêm một bước. Anh hỏi cô nếu không đồng ý, cô sẽ làm thế nào cô trả lời sẽ đi tìm người khác. Sự thật là, cô căn bản không nghĩ tới những người khác. Cô biết chính mình chỉ tin tưởng nên cô hi vọng anh cũng như thế tin tưởng cô.

Tuyết bay tán loạn. Hôm qua tuyết mới bay nhẹ, mà hôm nay đã trở lạnh khiến người cảm nhận được sự buốt giá đến run rẩy. Mới một ngày một đêm, tuyết đã rơi gần ba mươi cm.

- Giám đốc, người chắc không cần lo lắng?

- Chắc chắn.

Lam Tư cũng không ngần đầu lên ngồi ở bàn làm việc của mình, lật xem hợp đồng đã cùng luật sư thảo luận, gật đầu xác định.

- Không phải là tôi nhiều chuyện, cô là người thế nào mà cả gan dám lấy mình ra làm điều kiện? Dù cho cô là người cháu hiếu thảo, chẳng phải nên kiểm người đóng giả diễn vai chồng vợ là được sao? Sao lại phải kết hôn?

Anh vẫn như cũ không ngược đầu lên, chỉ nói.

- Tìm người có tiền kết hôn với cô, so với mời diễn viên giả kết hôn tính nguy hiểm cao hơn, căn cứ điều tra, tình cảm bà cháu họ rất tốt. Cô cần càng nhiều tài chính làm nghiên cứu, người kết hôn cùng cô sẽ được độc quyền kỹ thuật. Cô làm như vậy cùng lúc có thể tìm viện trợ, cùng lúc càng có thể trấn an bệnh của bà nội, mà không có làm lộ ra nguy hiểm. Đây là phương pháp rất chuẩn xác.

- Nhưng sao giám đốc biết cô không có bệnh gì trong người.

- Cô không có.

Anh theo báo cáo điều tra sáng nay mới đưa đến, giao cho Akina.

- Jake tra qua, cô tháng trước mới đi làm kiểm tra, toàn thân đều khỏe mạnh.

Akina chưa từ bỏ ý định không ngừng cố gắng.

- Thân thể khỏe mạnh không có nghĩa là tâm lý cũng khỏe mạnh, nói không chừng cô là cái háo sắc, đến lúc đó đeo dính theo giám đốc, không muốn ly hôn!

- Tôi nghĩ kia không sẽ có khả năng, điều kiện chi tiết đã ghi rõ. Trên thực tế, không chỉ có hợp đồng kết hôn, ngay cả giấy chứng nhận ly hôn cô đều đã ký tên trước.

Akina trừng mắt nhìn Lam Tư Bart.

- Giám đốc biết chắc mình đang làm cái gì sao?

- Đương nhiên.

Lúc này đây Lam Tư rốt cục cũng ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn trợ lý theo nhiều năm, mở miệng nói.

- Hy sinh một năm tự do, đổi lấy sự độc quyền duy nhất.

- Cô xác định làm như vậy, thật sự đáng giá sao?

- Đầu tư luôn có rủi ro, nhưng căn cứ thù lao lúc này, mạo hiểm cũng là điều hiển nhiên.

Làm việc cho Lam Tư nhiều như vậy năm, Akina đương nhiên biết rõ tính cách của giám đốc, cũng không kinh ngạc khi Lam Tư lấy hôn sự của chính mình đem ra trao đổi. Bọn thương nhân bên ngoài đều nói, năm anh em Bart gia chắc đều luyện ái kết hôn, còn tưởng rằng giám đốc của mình đều như các anh em khác giống nhau. Giám đốc cùng ba anh em vốn dĩ không thân, theo anh biết, bọn họ vốn không có huyết thống quan hệ, ngoại trừ anh cả Khấu Thiên Ngang, bốn vị kia đều là do George Bart vài lần tái hôn mà theo mẹ kế đem về, nói là anh em nuôi cũng không gì là quá đáng. Mấy năm qua, phong cách làm ăn của Lam Tư Bart chiếm không ít đề tài bàn luận, các phóng viên đặt cho một chức danh “Máy kiếm tiền”. Cho dù đem hôn nhân lấy ra trao đổi cũng không có gì kỳ quái. Xem ra, kiếm tiền với mà nói, quả nhiên là trên hết. Akina nhất nhún vai, tuy rằng vẫn hoài nghi đầu giám đốc có vấn đề nhưng giám đốc đã rõ ràng biết mình muốn gì, nói thêm nữa cũng chỉ là tự tìm phiền toái mà thôi.

- Đem hợp đồng này chuyển phát cho Mạc tiến sĩ xác nhận lần cuối cùng, tôi thêm một ít hạng mục.

Lam Tư đem hiệp ước, giao cho Akina. Đứng thẳng thân mình, Akina tiếp nhận văn kiện của giám đốc, lập chuyển phát đi. Ngoài cửa sổ tuyết rơi đầy, điện thoại trong phòng reo lên liên tục, lại bắt đầu bận rộn.

Sắc trời dần tối, ánh đèn rực rỡ bắt đầu lên. Bởi vì sớm đoán được cô nhận được hiệp ước nhất định sẽ gọi điện thoại lại, cho nên khi anh nghe được tiếng nói khẩn trương của cô, tuyệt không kinh ngạc.

- Tôi là Mạc Liên.

Giọng cô nhẹ nhàng, tựa như làn gió mát trong đêm thổi đến. Anh dựa lưng vào ghế, không tự giác nhắm hai mắt, mở miệng nói.

- Lam Tư.
- Tôi đã nhận được hiệp ước. Anh đã đồng ý.
- Trên cơ bản là thế.
- Hạng mục anh thêm vào là về đứa con...

Cô chần chờ một chút, mới nói.

- Tôi nghĩ chúng tôi sẽ không gặp vấn đề này, ý của tôi là, chúng tôi sẽ ở hai phòng, tôi muốn toàn tâm nghiên cứu.
- Tôi biết, nhưng mọi chuyện đều có nếu như, nếu có con, tôi sẽ không bỏ

Anh mở mắt ra, lạnh giọng mở miệng.

- Nếu ở chúng tôi có đứa nhỏ, nó phải ở lại Bart gia.
- Tôi sẽ không vứt bỏ con của tôi.

Cô kiên định nói.

- Tôi không muốn cô vứt bỏ, cô có thể thăm nó.
- Tôi không tính bỏ rơi con của tôi, tại sao tôi chỉ có thể thăm nó?

Cô có chút căm tức nói.

- Nếu có đứa nhỏ, anh và tôi đều có quyền nuôi dưỡng, đến lúc đó chúng tôi lại bàn bạc xem điều gì tốt nhất cho đứa nhỏ.

Đột nhiên, cô có vẻ mạnh mẽ, không biết vì sao, thái độ bảo vệ đứa con của cô, ngược lại làm cho khóe miệng bất giác cong lên.

Như biết trước, cô đối người thân rất yêu thương. Anh vỗ về y phục da nói.

- Tôi đồng ý việc cùng nuôi dưỡng.
- Còn gì không?
- Về tôi bà nội, tôi hy vọng cô có thể đến thăm bà.
- Không thành vấn đề.

Anh dừng một chút, mở miệng hỏi.

- Cô muốn tôi chừng nào đến thăm bà?
- Chủ nhật. Tôi chưa nói với bà về anh. Vì thế anh phải chắc là đồng ý với tôi.
- Chừng nào kết hôn?
- Càng nhanh càng tốt.

Cổ họng cô lập tức co rút, bức chính mình trả lời. Anh mở lịch làm việc xem.

- Ngày mười lăm, tôi sẽ có chút thời gian.

Cô trầm mặc một chút, mới có chút suy yếu trả lời.

- Được!
- Cô có muốn mời ai không?
- Chỉ cần đi công chứng là được.
- Tôi nghĩ nội cô sẽ không hài lòng chỉ với bản hôn thú.

Cô nhắm mắt lại, biết anh nói đúng.

- Cũng chỉ có vài người.

Cô ách thanh mở miệng.

- Tốt lắm, cô đem danh sách mail cho tôi, tôi sẽ cho người sắp xếp.

- Tôi hi vọng... dù cho thân thể tôi và anh không giống nhưng đừng quá phô trương được không?

- Được! Chủ nhật mấy giờ tôi gặp cô?

- Chín giờ. Tôi còn một việc muốn nói cho anh biết. Nghiên cứu của tôi không ít người mơ ước. Bọn họ sẽ không dễ dàng ngừng tay.

Nghe ra sự khẩn trương sợ hãi trong thanh âm của cô, anh ngừng làm việc.

- Gần đây nhất là khi nào?

Cô trầm mặc một hồi lâu, mới nói.

- Tuần trước tại bãi giữ xe bệnh viện, có một chiếc xe hơi đụng tôi.

- Cô có báo cảnh sát không? Tôi phải điều tra viên Jake Brown qua đó, cô hãy nói chuyện cùng anh ta

- Chủ nhật gặp!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thông Minh Định Hôn Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Mùa đông, thế giới bị tuyết trắng bao trùm. Sáng sớm chủ nhật, Lam Tư cho xe tới đón Mạc Liên, lại thấy anh, rung động trong lòng lại càng sâu chút. Lam Tư vẫn lạnh lùng như cũ, cô thẳng lưng, bước vào xe. Ngồi dãy ghế phía sau, cách một tầng cách âm thủy tinh, cô nhẹ nhàng thở ra, lát nói chuyện người khác sẽ không nghe thấy. Ngoài cửa sổ cảnh vật chạy lướt qua, cô không yên bất an ngồi ở ghế trên, bên cạnh là người đàn ông không lâu nữa sẽ là chồng cô, chỉ cảm thấy xa lạ. Mấy ngày nay, cô thật sự lo lắng. Tuy rằng cô muốn tin rằng mình đã quyết định không sai nhưng cũng rất khó thuyết phục bản thân mình.

- Tôi nghĩ cô đã nói với bà nội?

Tiếng nói của Lam Tư trong xe yên lặng vang lên, Mạc Liên hoảng sợ, có chút mờ mịt.

- Đúng vậy.

Cô nhìn chăm chú vào anh, cố gắng trấn định nói.

- Tôi nói hôm nay tôi sẽ dẫn bạn trai sắp kết hôn ra mắt bà.

- Cô có nói chúng tôi thật sự yêu thương nhau không?

- Có.

Mạc Liên quay đầu nhìn cảnh vật

- Tôi nói với bà, anh đã đầu tư cho nghiên cứu của tôi, hai chúng ta lần đầu gặp đã yêu, sau khi hội nghị kết thúc, chúng ta đã hẹn hò... Đợi chút, còn có một số chi tiết.

Lam Tư nhìn gương mặt trắng nõn của cô.

- Chi tiết gì?

- Anh bao nhiêu tuổi, nhà ở đâu, tính tình như thế nào?

- Cô trả lời ra sao?

Lam Tư tò mò trình thám điều tra cô biết cái gì về anh.

- Anh năm nay ba mươi sáu tuổi, ở New York, mẹ mất, cha vẫn khoẻ mạnh, rất thích làm việc, cá tính khiến người khác rất áp lực

Trong xe bỗng nhiên lâm vào một trận trầm mặc, sau đó cô mới phát hiện chính mình nói cái gì, bất giác cứng đờ, chỉ nghe anh đã mở miệng.

- Cá tính khiến người khác rất áp lực? Đây là những gì thám tử cho cô biết?

Cô cố lấy dũng khí trở lại đối mặt anh. Nhưng này người đàn ông đối với lời cô nói tựa hồ không tức giận, trên mặt anh không có biểu tình gì, trong đôi mắt màu xám chỉ có tò mò.

- Không phải, là tôi xem kết luận của báo cáo.

- Vì sao?

Biết anh muốn nghe là lời nói thật, cô thở sâu, trả lời.

- Anh đối với người đắc tội với mình tuyệt đối không cho cơ hội lần thứ hai, nhưng anh cũng không xử lý ngay mà chờ đợi lựa chọn thời cơ tốt nhất, cho đối phương một phát chí mệnh.

Trả lời của cô khiến anh nhú mày.

- Cô thích ăn cái gì?

Mạc Liên ngây người ngẩn ngơ, có chút ngây ngốc nhìn anh.

- Nếu chúng ta muốn kết hôn, tôi nghĩ bà nội cô hẳn sẽ cho rằng tôi biết về cô rất rõ.

- Tôi không có kén ăn, chỉ cần là món không kỳ quái tôi nhất định đều ăn được.

- Rất kỳ quái? Như là cái gì?

- Sâu. Tôi không ăn sâu.

Cô tức giận thanh minh,

- Tôi biết rất nhiều người nghĩ đến người Trung Quốc cái gì cũng ăn được. Nhưng anh cứ tin tưởng tôi, tôi thật sự đối với đồ ăn kì quái, đặc biệt là sâu, không có hứng thú.

Cô thanh minh, thật đúng là làm cho anh nhìn không được mở miệng hỏi một câu.

- Có người từng hiểu lầm quá cô thích ăn sâu?

Cô nhỏ giọng nói.

- Bạn trai đầu tiên của tôi, anh xem tiết mục tivi, có ấn tượng lệch lạc đối người Trung Quốc. Có một lần đi hẹn hò, anh dẫn tôi đi ăn đại tiệc sâu bọ, tôi sợ đến mức chạy thẳng ra đường.

Anh nhú mày, bạn trai đầu tiên của cô. Rồi tiếp tục hỏi.

- Cô thích làm gì?

- Lên mạng.

Mạc Liên có chút không được tự nhiên, nhưng vẫn thành thực trả lời. Cô liếc mắt nhìn anh, trên mặt anh vẫn là không có gì biểu tình.

- Còn anh thích gì?

- Làm việc.

Mạc Liên có chút há hốc mồm, nhưng thần sắc anh lại tự nhiên, cô hiểu được anh bị nghiện làm việc.

- Trừ bỏ làm việc, anh không có hứng thú khác sao? Như là thể thao, chơi cờ, sưu tập tem, tranh...

Lam Tư trầm mặc một hồi lâu, làm như ở tự hỏi, sau đó mới nói.

- Lúc đi học tôi có đánh quyền anh, sau khi tốt nghiệp không chơi, chỉ ngẫu nhiên luyện luyện thể hình.

- Cho nên anh chỉ mặc quần áo may thủ công, ăn món ngon do đầu bếp riêng làm, lấy thị trường chứng khoán làm thú vui, chơi quyền anh để luyện thể

hình?

- Không sai biệt lắm.

Anh nhìn phía trước, bình thần ung dung hỏi lại

- Cô đem phòng thí nghiệm làm nhà, một ngày làm việc hai mươi mấy giờ, ăn uống tùy tiện, nhưng là tuyệt đối không ăn sâu, thích lên mạng mua này nọ?

Cô hạ mắt, đột nhiên mở miệng hỏi một câu.

- Tôi thích màu gì?

- Màu hồng.

- Vậy còn anh?

- Không thích màu nào đặc biệt.

Sự hiểu biết của anh về cô so với hiểu biết của cô về anh hình như nhiều hơn. Trừ bỏ là cái nghiện làm việc, thật lâu trước kia có đánh quyền anh, cô đối với sở thích cá nhân của anh đều không biết gì cả. Anh im lặng không nói gì thêm, bởi vì đã đến bệnh viện Lái xe nhanh chóng mở cửa xe, cô xuống xe, Lam Tư bên cạnh, tay nhẹ nhàng choàng qua thắt lưng của Mạc Liên. Cô hơi hơi cứng đờ, vừa đến bệnh viện, cô tựa hồ lại khản trương lên. Thấy cô cứng nhắc giống như cột cờ.

- Thoải mái nào! Nếu không người khác sẽ cho là tôi đang bắt cóc cô.

Lam Tư nhẹ nói bên tai cô, cảm giác được hơi thở ấm áp, cô thiếu chút nữa ngất đi, may mắn kiềm lại được.

- Chuẩn bị xong chứ?

Chuẩn bị xong chứ? Kiếp sau đi. Mạc Liên nuốt nuốt nước miếng, bức chính mình gật đầu, sau đó đi về phía trước. Anh cùng cô đi qua đại sảnh bệnh viện, đi thang máy lên lầu. Rốt cục Mạc Liên cùng Lam Tư đã đi đến cửa phòng bệnh, anh xoay qua gương mặt đang lo lắng của cô, một tay ôm lấy cô kéo sát lại.

- Nhìn tôi.

Lam Tư bắt của cô cằm, hỏi.

- Cô biết tôi là ai sao?

- Lam Tư..... Lam Tư Bart.....

- Đúng vậy, tôi là Lam Tư · Bart. Cô gả cho Lam Tư · Bart, tôi đồng ý, tôi nhất định làm được, điều cô cần làm chính là tin tưởng tôi.

Đôi mắt màu xám lộ ra vẻ vô cùng kiêu ngạo cùng tự tin, Lam Tư gần từng tiếng đều mang theo cường ngạnh lực đạo. Tin tưởng tôi. Cô không có khác lựa chọn. Cô nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, sau đó mở mắt ra, nhìn người đàn ông lạnh lùng kiêu ngạo trước mắt này.

- Tôi tin anh.

Trước sự không ngờ đến của cô, Lam Tư mỉm cười.

- Tốt lắm.

Anh nói, sau đó nắm chặt tay cô, đẩy cửa mà vào. Tay anh ấm áp mà rắn chắc, vững vàng bao lấy tay của cô, làm cho cô tự nhiên an tâm. Bà nội Mạc tiến sĩ là một bà lão vóc dáng thấp bé, tóc bạc trắng. Mạc Liên dùng tiếng Trung cùng bà nói chuyện, sau đó dùng tiếng Anh giới thiệu anh. Bà mỉm cười, vươn tay ra, Lam Tư thấy thế đi đến bên giường, ở ghế trên ngồi xuống.

- Bart tiên sinh, thật có lỗi khi gặp cậu ở đây. Bắt cậu đến bệnh viện đến thực ngưng ngưng, vì thầy thuốc không cho phép tôi xuất viện, tôi lại quá mức tò mò với người đàn ông cùng cháu tôi kết hôn, cho nên mới bảo cô dẫn cậu đến bệnh viện. Xin cậu đừng giận.

- Sẽ không.

Lam Tư mỉm cười.

- Tôi định đến nhà chào nhưng Mạc Liên sợ bà đối với hôn sự có phản nghi ngờ nên đến đây để gặp mặt.

Anh có thể cảm giác được Mạc Liên ngồi ở bên giường cứng đờ, anh cầm tay cô, muốn cô yên tâm.

- Cái gì nghi ngờ?

Trên giường bệnh, bà nội tò mò mở miệng.

- Thực tế, tôi với cô ấy quen nhau chưa đầy một tháng. Nhưng khi thấy cô lần đầu tiên, tôi liền xác định cô là người tôi cần. Qua mỗi một ngày, ý định này càng thêm khắc rõ. Tôi đến, là muốn xin bà cho phép cháu gái gả cho tôi.

Anh nói cô là người anh cần, anh không có nói dối, anh chính là làm cho người nghe tự cho là đúng. Mạc Liên nhẹ thở ra, một cổ chua xót dâng lên. Trần Ngọc Lan nhìn người đàn ông anh tuấn, anh thoát nhìn cũng rất thật lòng. Bà biết anh bối cảnh hùng hậu, cháu gái cũng đã nói qua nhưng bà cũng muốn hỏi rõ một điều.

- Cậu thích cháu gái tôi ở điểm nào?

- Dững cảm.

Anh không chút do dự mở miệng trả lời

- Tôi thích sự dững cảm của cô, tôi hy vọng đứa nhỏ tương lai của tôi có thể giống cô ấy, cho dù bị yếu thế, cho dù bị người khác nghi ngờ, cũng có thể kiên định tin tưởng chính mình.

- Cậu yêu nó sao?

Mạc Liên nghe vậy, lại hoảng, hơn nữa xấu hổ vạn phần, lại không thể nói thêm cái gì. Lam Tư trầm mặc, cô cảm thấy không khí buồn lại trầm xuống, cô hoàn toàn không dám nhìn anh, cả người cứng ngắc như tượng đá, thời gian giống như ngừng lại, bất động.

- Tôi thích cô, nhưng nếu là tôi nói với bà là tôi đã yêu cô ấy, thì là đang nói dối.

Mạc Liên hoàn toàn không thể hô hấp nhưng tiếp theo mấy giây, bà nội lại nở nụ cười.

- Cậu rất thành tâm.

- Tôi nghĩ đó nếu miễn cưỡng cũng xem như ưu điểm.

Anh trên mặt không có biểu tình gì, bà nội lại lại nở nụ cười, sau đó ho khụ lên. Mạc Liên vội lấy nước cho bà nội, Ngọc Lan uống mấy ngụm nước, mới dựa đầu vào gối, nhìn về mặt tái nhợt cháu gái cùng người đàn ông thành thực kia, sau đó mỉm cười.

- Các cháu tính khi nào thì kết hôn?

Bà nội là đồng ý rồi? Mạc Liên nhẹ nhàng thở ra, nghe thấy anh nói.

- Ngày mười lăm.

- Tháng sau?

- Tháng này.

- Nhanh vậy sao?

Bà nhìn cháu gái bật thốt lên

- Mười lăm tháng này, không phải chỉ còn hai tuần lễ?

- Cháu cùng Lam Tư, không muốn quá phô trương.

Lần này, cô vội trả lời, sợ anh còn nói nữa sẽ làm trái tim của cô ngừng đập ngay tức khắc.

- Cháu cũng thật là, kết hôn là đại sự của đời người, cho dù không phô trương cũng phải tổ chức đàng hoàng. Đừng nói cho tôi biết cháu ngay cả áo cưới cũng không tính chụp?

- Nhưng, bà đang...

- Bà chỉ bệnh, chưa có chết.

Bà gần như hét lên

- Đúng rồi, điện thoại của bà đâu? Chỉ còn không đến hai tuần lễ, muốn chọn áo cưới, muốn chụp ảnh, còn muốn in thiệp cưới, viết thiệp cưới, mau mau mau, đi giúp tôi làm xuất viện

- Xuất viện? Không!

Mạc Liên sắc mặt tái nhợt phản đối, tay phải lại bị một bàn tay to ầm ập cầm, cô hoảng sợ, âm cuối vừa dứt, quay đầu chỉ thấy anh nhìn chăm chú vào cô, sau đó đã mở miệng.

- Tôi có thể sắp xếp.
- Nhưng lỡ có chuyện gì?
- Tin tưởng tôi.
- Nhưng...

Cô lại kháng nghị, anh tự tin nhìn, cô trầm mặc, sau một lúc lâu, mới gật gật đầu. Lam Tư thấy thế, nhìn bà nội đang cực kì hứng thú trên giường bệnh.

- Chuyện xuất viện, tôi có thể an bài, nhưng tất cả phải theo sự chỉ định của bác sĩ.
- Đương nhiên.

Ngọc Lan gật đầu, đôi này người đàn ông ấn tượng rất tốt

Hai tuần sau, bà nội theo sự sắp xếp của Lam Tư ra viện, với điều kiện phải cho hai bác sĩ đi theo. Bởi vì không tiếp thụ trị bệnh bằng hoá chất, bà nội chỉ lấy một ít được phẩm, tuy rằng mãi không chịu, cuối cùng bà nội do Lam Tư thuyết phục, tiếp nhận hai bác sĩ đi theo.

- Bởi vì Mạc Liên sẽ lo lắng.

Lam Tư nói mặt không đỏ, hơi thở không rối loạn, lại làm cho lỗ tai Mạc Liên bắt giác nóng lên. Thật kỳ quái, nghe thấy tên mình từ miệng Lam Tư thốt ra, cho dù nghe mấy ngày, cô vẫn cảm thấy có chút không quen. Bà nội vừa về mấy hôm mà bắt đầu có người ra vào phòng cô. Nhà thiết kế, nhà tạo hình, nhiếp ảnh gia, nhân viên tổ chức hôn lễ, còn có quà tặng công ty, công ty vàng bạc đá quý, công ty điếm tâm, giám đốc công ty đều đem hàng mẫu qua để cho hai bà cháu lựa chọn. Lam Tư thậm chí cảm thấy Mạc Liên sẽ rất nhiều việc nên phải tới một trợ lý giúp cô, Anna sẽ hỗ trợ cô chuẩn bị.

- Hít vào! Hít Vào!
- Tôi đang cố!
- Vào rồi, một chút nữa, hít vào.
- Tôi không được! Không được!
- Cô có thể, tin tưởng tôi!

Không, cô làm không được, cô muốn té xỉu, cô gái này nếu... nếu không buông ra cô. Mạc Liên sẽ đánh cô bất tỉnh! Ngay khi sắp thực hiện kế hoạch, phía sau vọng lại tiếng Lysa.

- Ok. Xong rồi! Cô mặc thêm váy cưới vào sẽ là một cô dâu xinh đẹp.
- Tôi không có cách nào hô hấp

Cô xoay người quá nhanh, cảm thấy một trận đầu vầng mắt hoa.

- Cô đương nhiên có thể

Lysa hỗ trợ cô mặc chiếc váy cưới màu trắng, vừa nói.

- Cô chỉ cần thử nhẹ một chút, chậm rãi hít vào, thở ra là được.

Mạc Liên vẫn là cảm thấy cô không có cách nào hô hấp, nhưng hai nữ nhân này cũng không cho cô cơ hội kháng nghị, đem cô nhét vào chiếc váy cưới. Sau đó, cô còn chưa kịp hoàn hồn, đã bị kéo đến bên ghế, đi theo là nhà tạo mẫu tóc Andy.

- Tôi nghĩ đến hôm nay chỉ là thử áo cưới mà thôi

Mạc Liên thì thảo mở miệng.

- Đương nhiên không phải.

Andy cười trả lời, trên tay động tác không ngừng. Nhìn qua kính, thấy anh ta đang thoăn thoắt chải tóc cô, nhanh chóng đem mái tóc dài búi lên, Mạc Liên không khỏi không bội phục sự chuyên nghiệp của anh. Andy làm xong đến nhà make up Carleen bước tới. Cô hết sức không thêm kháng nghị, thở dài, nhắm mắt lại. Hai mươi phút sau, thật vất vả, bọn họ cuối cùng cũng hoàn thành. Cô mặc áo cưới màu trắng, chân mang giày cao gót, liền bị Lysa kéo đến trước gương lớn. Nhìn vào gương cô không dám tin đây là cô. Cô trừng mắt nhìn, mỹ nữ trong gương cũng trừng mắt nhìn. Cô tựa như cô công

chứa bước ra từ cổ tích. Cô tán thưởng chính mình trong gương, sau đó quay đầu nhìn các vị chuyên gia

- Các người đã làm ra kì tích.

- Đây là vinh hạnh của chúng tôi.

Andy cười trả lời. Carleen vỗ vỗ tay cô, cười nói.

- Đừng như vậy khách khí, tốt lắm, tôi nghĩ bà nội rất muốn nhìn thấy cô. Ra ngoài đi!

Andy mở cửa ra. Mạc Liên thật cần đi ra ngoài. Trong phòng khách ngoài bà nội còn có một người đàn ông. Là Lam Tư. Cô chần chờ một chút, rồi đi ra ngoài, anh ta quay đầu nhìn lại. Ánh mắt anh làm cho cô cứng đờ tại chỗ, cô cố lấy dũng khí nhìn anh mỉm cười. Lam Tư vẫn như cũ chăm chú nhìn cô..

- Hi!

Cô nói.

Lam Tư đứng dậy, hé miệng, tiếng nói đáp trả đã muộn một giây mới đi ra.

- Hi!

Trong nháy mắt cô liền phát hiện Lam Tư do nhìn cô mà choáng váng, làm cho cô không khỏi đỏ mặt, một cổ vui sướng dâng lên. Bà nội ngồi một bên nhìn hai đứa trẻ, không khỏi mỉm cười, sau đó làm bộ ho khan vài tiếng. Hai người đồng thời bừng tỉnh, Mạc Liên đi bên người bà.

- Bà nội, bà có khỏe không?

- Chỉ là có chút mệt mỏi.

- Cháu đưa bà về phòng.

- Không cần, cháu ăn mặc vậy không tiện. Để Khiết Tây đưa bà về là được

Khiết Tây tiến lên giúp đỡ Ngọc Lan, chậm rãi rời phòng khách.

- Tôi nghĩ hôm nay anh có việc, sao lại rảnh tới đây?.

- Anna nói cho tôi biết em hôm nay thử áo cưới.

Lam Tư cầm lấy hộp nhung màu đen đưa cho cô.

- Tôi nghĩ em còn cần cái này

Cô chần chờ một chút, sau đó nhận lấy. Hộp không lớn lại rất nặng.

- Mở ra nó.

Anh nói. Cô theo lời mở ra hòm, bên trong là một bộ vòng cổ cùng đôi bông tai đính kim cương. Tuy rằng cô mơ hồ có đoán được, nhưng nhìn chúng nó, hơi thở như muốn ngừng lại. Vòng tay cùng vòng cổ đều có dáng của hoa sơn trà nằm im lặng trong hộp, sáng lung linh.

- Tôi không thể lấy cái này rất quý.

- Đây là tất yếu. Ngày hôn lễ, nhiều quan khách sẽ đến.

- Tôi đã nói đừng nên phô trương.

- Người em lấy dù sao cũng là tôi.

Cô không tự giác co rúm lại một chút. Đúng vậy, người cô lấy dù sao cũng là anh, Lam Tư · Bart, hoàng tử không chế cổ phần tài chính hùng mạnh của giới thương nhân.

- Tôi nghĩ em cũng đã xem qua những hạng mục ta thêm vào. Trong đó có việc em phải cùng tôi đi xã giao vài nơi.

- Ừ! Anh đưa hóa đơn số trang sức này cho tôi đi! Tôi sẽ trả!

Lam Tư nhú mày.

- Là tôi đeo, đương nhiên là tôi trả tiền.

Lam Tư mở miệng giải thích.

- Đây là trường hợp người của tôi cần, tôi tin đây là đầu tư đúng.
- Tôi nói rồi, tôi không thiếu tiền. Tôi hy vọng Anna đem quà cưới đưa anh một phần.
- Một năm sau này, em tính cùng ta sông phẳng thế sao?
- Nếu... nếu có thể.

Lam Tư mím môi, có chút tức giận. Sau một lúc lâu, anh mới nói.

- Được, tôi sẽ cho người đến lấy.
- Cảm ơn.

Cô nhẹ nhàng thở ra.

- Em để tôi đeo vòng cổ. Mọi người đã chờ rất lâu rồi.
- Mọi người?
- Nhiếp ảnh gia.

Nhìn về mặt góc nghiêng của cô, Lam Tư khẽ cười.

- Tôi nghĩ Anna đã nói cho em biết. Hôm nay chúng ta chụp ảnh cưới.
- Tôi nghĩ hôm nay là thử áo cưới.

Cô đem hộp đưa lại cho anh, anh mở ra, lấy vòng cổ. Mạc Liên xoay người, tiện cho anh đeo vòng cổ cho cô. Hơi thở anh phảng phất sau gáy liền khiến tim cô đập không ngừng, cô nhắm mắt lại. Cảm giác được sức nặng cùng lạnh lẽo của vòng cổ.

- Tốt lắm.

Cô mở mắt ra, thở sâu, xoay người đối mặt anh, chỉ thấy anh cầm lấy vòng tai.

- Tôi không có xỏ lỗ tai.
- Tôi biết.

Anh lấy bông tai đưa cô xem.

- Đây là bông hít.

Thấy anh bước tới gần cô, cô nuốt nước miếng ực một cái

- Tôi nghĩ mình có thể tự đeo.

Anh cũng không miễn cưỡng, đưa bông tai cho cô. Cô đến bên gương đeo bông tai, thấy anh ở phía sau chờ cô. Qua tấm gương cô có thể thấy anh chăm chú nhìn cô. Mạc Liên bất an cúi mắt xuống, né tránh tầm mắt anh.

- Em xác định muốn làm thế sao?
- Làm cái gì?

Cô nhìn anh, thanh âm khàn khàn hỏi.

- Lấy tôi!

Anh nói. Anh là đang cho cô cơ hội lựa chọn cuối cùng sao? Cô không thể tìm ra đáp án trong mắt anh. Cô thật sự muốn lấy anh sao? Mạc Liên nhỏ giọng nói nhưng đầy kiên định.

- Xác định.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thông Minh Định Hôn Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3

Thời gian trôi qua cực nhanh, trong nháy mắt, Mạc Liên còn chưa chuẩn bị kịp tinh thần đã đến ngày mười lăm. Hôn lễ sẽ được cử hành tại trang viên nhà Lam Tư. Điều khiến Mạc Liên ngạc nhiên là dù có nhiều vấn đề xảy nhưng thật sự theo như lời Anna nói, hôn lễ trang trọng nhưng không quá xa hoa. Cô chỉ mời vài người bạn ở phòng thí nghiệm còn lại bên nhà trai. Tuy không có anh em đến nhưng tất cả nhân viên cấp cao của tập đoàn Bart đều đến đây. Nhiều người trong giới thương nhân của New York, Mạc Liên không nhớ hết mặt nhưng tiếng tăm lẫy lừng của họ thì xuất hiện ngày ngày trên báo cùng tin tức.

Khi bà nội hỏi cha Lam Tư sao không đến, anh chỉ nói cha vì bị bệnh tim nên không thể đi trực thăng đến, sau đó nhẹ nhàng chuyển đề tài cuộc nói chuyện. Tuy rằng mùa đông chưa chấm dứt, nhưng vào mấy hôm này trời trong nắng ấm. Hơn nữa, Mạc Liên phát hiện so với lần mặc áo cưới lần trước cô vẻ nhanh hơn nhưng chỉ cần cô thở mạnh, hay nói chuyện cảm giác như sắp bị bức tung ra.

Cho dù biết rõ đây chỉ là hôn lễ giả, Mạc Liên trên tay cầm một bó hoa, bước trên con đường trải hoa giữa quan khách, bước đến Lam Tư, cảm giác vẫn rất khẩn trương. Lam Tư nhìn chăm chú vào cô, trên mặt không có gì biểu tình, vẫn lạnh như băng, cô từng bước đi đến bên anh. Từng bước, từng bước, đều làm cho cô nghi ngờ mình đã quyết định sai. Bỏ đi cái vẻ ngoài lạnh lùng, cô thật sự không biết anh đang nghĩ gì, một cảm giác xâm chiếm bóp nghẹt lấy cô, cô tự nhiên nảy ra ý định muốn bỏ chạy.

Có lẽ cô chỉ cần thuê người đóng giả là được rồi. Bước chân Mạc Liên đột nhiên chậm lại, Lam Tư ngay cả mi mắt cũng không động đậy, giống như đeo một chiếc mặt nạ bằng đá, nhìn cô, chờ đợi.

Có lẽ sẽ có biện pháp khác giải quyết vấn đề.

Mạc Liên càng đi càng chậm, chần chờ, sợ hãi.

Cô sao chỉ có thể dựa vào trí nhớ lúc nhỏ, tin tưởng người đàn ông này? Ông trời ơi, người đàn ông này chỉ suy nghĩ không đến nửa ngày đã đồng ý kết hôn, cô thật sự có thể lấy người thế sao?

Trong lòng nghi ngờ càng lúc càng lớn nhưng Mạc Liên vẫn là bức mình đi tới bên người Lam Tư, đưa tay để anh nắm.

Hôn lễ chính thức bắt đầu. Bên tai truyền đến tiếng nhạc êm dịu, Mạc Liên cố lắng nghe lời cha sứ nói nhưng vẫn không chú tâm được gì. Đây là hiệp ước. Cô tự nói cho chính mình. Lam Tư là người đàn ông biết giữ lời hứa. Cô tự nói chính mình. Ta không lựa chọn có khác, bà nội sinh bệnh, cô cần một người mang đến sự an toàn. Cô tự nói chính mình. Hôn nhân này chỉ có tác dụng trong một năm, không phải là thật. Cô cố gắng thuyết phục chính mình.

Nhưng khi cô giật mình phát hiện cha sứ hình như đang hỏi cô có đồng ý lấy anh không? Cô cảm thấy tứ chi lạnh như băng, cổ họng co rút nhanh, hoàn toàn không thể nói ra câu đơn giản kia. Sự thật là, cho dù cô đối với bà nội, đối với luật sư, đối với Lam Tư đều nói như thế nhưng bản thân cô lại không xác định được. Giống như phát hiện ra sự lo lắng của Mạc Liên, Lam Tư nắm chặt tay cô. Tuy rằng cách cái bao tay, cô vẫn có thể cảm giác sự ấm áp của bàn tay anh.

- Mạc Liên tiểu thư?

- Tôi..... Tôi đồng ý.....

Lời nói run run xuyên qua làn môi đỏ mọng, sau đó tản ra trong không khí. Cho dù có người đối lời nói của cô nghi ngờ nhưng cũng không có ai dám kháng nghị. Cha sứ quay sang hỏi Lam Tư, anh trả lời ngắn gọn mà kiên định. Dưới sự chứng kiến của mọi người, Lam Tư cúi đầu hôn cô. Hai mắt anh không còn lạnh như băng, lời nói cũng mang theo sự ấm áp, bàn tay anh cũng thế. Anh cuối cùng cũng rời làn môi của cô, cô mở mắt ra, thấy hai gò má mình tự động ửng đỏ. Trái tim ở ngực cũng nhảy loạn lên. Tiếp theo, cô chỉ cảm thấy trước mắt một mảng màu đen, thế giới trong vài giây ngắn ngủi bị anh che lấp hết, cô nháy mắt bị anh kéo vào lòng.

- Em có khỏe không?

Mạc Liên dựa vào Lam Tư, thở hổn hển một hơi, mới phát hiện cô mới vừa rồi thiếu chút nữa ngất xỉu đi.

- Còn được...

Cô ngẩng đầu, mỉm cười yếu ớt.

- Áo cưới quá chật...

Lam Tư lúc này mới phát hiện, mặt cô bị phấn che phủ, môi đỏ hồng cũng đều do son môi, kì thực sắc mặt cô đang trắng bệch như tờ giấy, giữa trán lại chảy ra mồ hôi lạnh.

- Thật có lỗi.

Cô áy náy mở miệng, muốn đứng thẳng người lên

- Tôi nghĩ mọi người hẳn là không có phát. ...

Cô nói chưa xong, anh đã nhanh tay bế thốc cô lên.

- Lam Tư!

Cô có chút kinh hoàng. Dưới khán đài quan khách bắt đầu xì xầm nhỏ nhưng Lam Tư tựa hồ không có chú ý tới, ôm lấy cô bước qua thảm đỏ. Mọi người đang cười, cô xấu hổ đến vẻ mặt đỏ bừng nhưng cũng không dám chống cự, chỉ có thể để cho anh ôm mình đi qua sân nhà, trở lại căn phòng ấm áp.

- Anh có thể cho tôi xuống, tôi thấy tốt hơn rồi.

Tiến vào trong phòng, Mạc Liên liền vội vàng mở miệng, nhưng Lam Tư nhưng không có chút ý định dừng lại, ngược lại ôm cô tiếp tục đi vào phòng, lên cầu thang.

- Lam Tư, tôi thật sự không có việc gì.

Cô đỏ mặt nhấc lại.

- Anh có thể cho tôi xuống.

-Tôi không cho như vậy.

Lam Tư mặt không đỏ ôm cô đi hết cầu thang, thẳng một đường đi đến phòng ngủ, đem cô đặt lên chiếc giường rộng rãi. Cô còn chưa kịp phản ứng anh đã lật người cô lại, kéo dây kéo, áo cưới tuột xuống thất lung.

- Anh làm gì vậy?

Cô chưa bao giờ biết đàn ông có thể cởi quần áo phụ nữ với tốc độ nhanh như thế. Cô không khỏi kinh hoàng giãy dụa đứng dậy, lại bị anh dùng một tay ép lại xuống giường.

- Đừng nhúc nhích!

Lam Tư nói, một mặt cởi lấy áo ngực của cô. Trời ạ, cô lấy phải một tên biến thái sao? Cô làm sao có thể ngờ như vậy? Cô đem chính mình giao cho một tên biến thái sao? Cô giống như búp bê vải bị ép trên giường lớn, hoảng sợ không thể hô hấp.

- Buông ra!

Cô vận vẹo thân thể. Lúc này đây áp lực phía sau chột giảm, cô vội vã xoay người lại. Vừa mới lật qua một chút, nội y của cô liền rơi xuống, cô giật mình chặn lại mới phát hiện dây áo bị anh cởi ra.

- Anh! Anh! Anh! Làm cái gì?

Cô lấp bắp nhanh chóng bò sang phía bên kia giường, sau đó rất nhanh bò xuống giường, lại thiếu chút nữa bị chính áo cưới mình làm té, cô đành phải buông một tay xuống nắm lấy áo cưới đã bị cởi tới thất lung, một bên cảnh giác nhìn người đang ông phía bên kia giường.

- Sợ em vì áo quá chật không thể hô hấp mà chết.

Cô trợn mắt há hốc mồm nhìn anh, nhất thời á khẩu không trả lời được. Lam Tư cởi bao tay, thản nhiên mở miệng,

- Em tốt nhất là ngồi xuống, coi bộ dạng như muốn ngất xỉu.

Anh nói đúng, cô có thể nhìn thấy choáng váng trước đầu. Vô luận anh không phải là có ý đồ xấu với cô nhưng đối với tình cảnh này của cô. Ông trời ơi, người đàn ông này mới vừa cởi quần áo cô, thậm chí còn đeo bao tay, cô tin chắc khi không có bao tay động tác của anh nhất định còn nhanh hơn.

Cô e dè ngồi xuống. Nhưng cô mới ngồi xuống, anh đã đi tới bên, người cô lập tức đứng lên.

- Uống chút đi!

Mạc Liên nhìn ly trà tuyệt đẹp trong tay anh. Cô lấy tay ôm chặt lấy áo ngực, hai mắt đăm đăm nhìn cái ly kia.

- Đây là cái gì?

- Trà.

Ly trà thoảng làn khói nóng nhẹ nhẹ, mùi trà dâng lên quá thật mê người. Dù sao cô đã lấy anh, cho dù anh bỏ thuốc khiến cô hôn mê, cũng không cần làm lúc này. Đặc biệt nếu Lam Tư thật sự là biến thái, muốn làm gì với cô, chắc anh đã trực tiếp đem cô nuốt sống đâu cần đến những thứ này.

- Yên tâm, trà không có thuốc mê.

Mạc Liên giật mình ngược đầu lên, chỉ thấy trong mắt anh lóe một tia treu tức, cô bỗng nhiên đỏ mặt

- Tôi..... Tôi không.....

Anh trong mắt ý cười sâu sắc.

- Nếu anh nói rõ cho tôi biết thì tôi đâu có hiểu lầm

Cô thẹn quá thành giận.

- Tôi còn đủ thời gian nói thì em đã chết vì ngộ độc rồi.

- Tôi.....quên đi!

Cô im lặng, nhanh chóng cầm ly trà nóng, về mặt đỏ bừng cúi đầu uống trà.

- Em ở phòng bên cạnh, Anna đã đem hành lý chuyển đến đây, nếu em thấy đỡ hơn rồi thì đến phòng thay quần áo đi!

Điện thoại của Lam Tư vang lên. Mạc Liên có chút ngạc nhiên nhìn anh lấy di động từ trong túi áo, vừa trả lời, vừa tháo nơ trên cổ ra, sau đó đi đến cửa sổ nghe điện thoại, cô có thể nghe được anh nói tiếng Pháp. Cô không thể tin được này người đàn ông ngay cả ở hôn lễ cũng không tắt điện thoại, lại cảm thấy chính mình sao có thể ngốc như thế, cô nên sớm dự đoán được anh không có khả năng bỏ công việc. Cúi đầu nhìn ly trà trong tay, cô cười khổ. Một làn gió lạnh theo cửa sổ thổi vào, cô rung mình một cái, mới nhận thấy quần áo chính mình không chỉnh tề, vội vàng buông ly trà, thừa dịp anh còn nói chuyện, tay cầm chặt áo ngực, chập vật vội vàng chạy qua phòng cô kế bên. Cô đi vào phòng thay quần áo, tay lại muốn khóa cửa. Nhưng cô lại cảm thấy mình giống như lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, cô trở lại trừng mắt nhìn khóa cửa, lại đem nó mở ra. Nhưng mới mở khóa, bất an lại nổi lên. Vì thế, cô cứ khóa cửa, lại nhìn không được mở khóa, sau đó lại khóa cửa, lại mở cửa.

- Ông trời ơi, cô rốt cuộc đang làm cái gì?

Đem cửa khóa lại nhưng phòng này của Lam Tư, anh muốn tiến vào, còn sợ không có chìa khóa sao? Thật là. Đồng hồ trên tường vang lên, Mạc Liên phát hiện ra đã năm giờ. Nha, đáng chết, cô còn phải đi xuống tiếp khách. Cô buông nắm cửa chạy vào phòng thay quần áo, cô tưởng mình còn phải tìm đồ, lại phát hiện có người đã sớm chuẩn bị cho cô lễ phục. Cô nhẹ nhàng thở ra, vội vàng cời áo cưới trên người cùng nội y, nhưng vừa cời đến một nửa, vấn đề đã tới, tại sao áo cưới lại buộc nhiều dây thế này? Nói thực ra, cô thực tế không có kinh nghiệm mặc qua những loại quần áo này. Cô thật đúng là không biết loại dây buộc này có màu trắng, cô vẫn nghĩ chúng nó đều là màu đen hoặc màu đỏ, hơn nữa chỉ có người mẫu của Victoria's Secret mới có thể mặc những nội y gợi cảm, nóng bỏng này. Cho nên, kỳ thật cô muốn mặc phải có người giúp đỡ, đương nhiên, cô căn bản không biết mở ra thế nào. Trời ơi dây này tháo thế nào? Cô ở trước gương to, không còn cách nào khác đành phải tuột bỏ ra luôn.

- Cốc! Cốc! Cốc!

- Em có khỏe không?

Mạc Liên vội quay đầu lại, trừng mắt nhìn cửa. Ông trời ơi, cuối cùng cô có khóa cửa không? Cô hoàn toàn nghĩ không ra cuối cùng rốt cuộc khóa không. Mắt đã thấy cửa chuyển động, cô mới phát hiện ra — trời ạ, cô không khóa!

Nhìn mình trong gương, nửa trên trần trụi, áo cưới đã tuột xuống gần hết, chỉ còn quần lót màu trắng ngà có dây buộc. Mạc Liên vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất ra đóng cửa lại. Nhưng là, thực bất hạnh, cô đang còn mang giày cao gót, vấp vào áo cưới, té oằn xuống đất.

- A!

Mạc Liên hét chói tai, Lam Tư cũng đồng thời mở cửa ra, cô nằm dài trên thảm, hơn nữa bởi vì dùng sức quá mạnh nên thân hướng thẳng ra phía cửa. Lam Tư thiếu chút nữa đụng phải cô. Nghe được tiếng hét chói tai của Mạc Liên, Lam Tư còn tưởng rằng cô xảy chuyện gì, nhưng anh mới đẩy cửa ra, liền thấy mặt cô hướng về phía chân anh. Mái tóc búi rối xù, vài sợi vương trên tấm lưng trắng mịn của cô. Nội y kéo xuống thắt lưng, lơ thơ hai sợi dây buộc màu trắng cùng quần lót màu trắng, đôi vớ mỏng trong suốt ôm lấy hai chân dài tuyệt mỹ. Mạc Liên vẫn không nhúc nhích. Lam Tư thấy lỗ tai cô ửng đỏ, kéo một đường dài xuống lưng.

- Tôi có thể hỏi em đang làm gì không?

Mạc Liên cúi mặt xuống đất lẩm bầm một câu, Lam Tư nghe không rõ lắm.

- Sao?

- Tôi trượt chân.....

Lần này anh đã nghe được nhưng thấy cô vẫn không muốn đứng dậy, vẫn đang nằm dài trên thảm.

- Em có khỏe không?

- Không tốt lắm.

Cúi mặt sát xuống thảm, Mạc Liên rõ ràng biết tư thế hiện tại của mình mất mặt đến thế nào. Không có cách nào đứng dậy, cô mặt đỏ tai nhìn giày của Lam Tư, không dám ngẩng đầu nhìn mặt anh. Lam Tư không nói gì nữa cũng không nhúc nhích. Cô vừa thẹn lại quẫn, nhưng anh tựa hồ không muốn rời đi, cô đành phải nói nhỏ.

- Anh không có chuyện gì làm sao?

- Có.

Mạc Liên ôm hy vọng Lam Tư sẽ rời đi nhưng hai chân anh lại không nhúc nhích. Anh không phải có việc sao? Cô đang muốn hỏi anh vì sao còn muốn đứng đây thì anh rốt cục cũng động hai chân. Nghe được anh trở về phòng, nghe thấy tiếng đóng cửa, xác định anh đã rời khỏi, cô mới nhẹ nhàng thở ra, vội vàng ngồi dậy, xoa xoa ngực vì bị đập đau, lại phát hiện cửa lại mở ra. Cô há hốc mồm, ngay cả kêu cũng không dám, mắt anh cũng không chớp nhìn cô.

- Tôi quên hỏi em có cần giúp không?

Mạc Liên há mồm, sau đó lại há mồm, lại hoàn toàn phát không ra âm thanh gì. Thật đúng là khóc không ra nước mắt mà, đúng lúc này, đây buộc lúc này cô mở hoài không ra giờ lại thoát một cái còng nội y rơi tuột xuống thảm.

Cô vội lấy tay che ngang ngực, khuôn mặt nhỏ đỏ ửng. Rốt cục tìm được tiếng nói của mình, xấu hổ yếu ớt mở miệng trả lời.

- Không..... Không cần.....

Lam Tư gật đầu, trên mặt lạnh lùng vẫn giống như đeo mặt nạ, sau đó lui đi ra ngoài. Cô. Lần đầu tiên cảm kích về mặt lạnh lùng của Lam Tư nhưng lại nghe thấy tiếng cười của anh. Trời ạ, cô thật sự là ngu xuẩn.

Lam Tư từ đó đến giờ mới thấy chuyện thế này. Anh hai tay ôm ngực tựa vào cửa. Đã rất nhiều năm... Lần đầu tiên, tiếng cười phát ra từ cổ họng. Anh biết cô có thể nghe thấy nhưng không thể ngăn chặn.

Anh thật sự không phải có ý, chính là cảnh tượng tốt đẹp thế này đâu phải ngày nào cũng có làm cho anh nhất thời quên mất cả lịch sự đẩy cửa vào hỏi cô có cần giúp không. Hơn nữa trong đầu anh đều là hình ảnh buồn cười của cô cùng tấm lưng trắng mịn, nên đã quên hẳn là phải gõ cửa trước, ai biết cô đã đứng lên, hơn nữa nửa người trên vẫn như cũ không hề che lấp. Nghĩ đến thân thể của cô, hai gò má đỏ ửng, làn môi hé mở, mắt to chớp chớp, ngốc nghếch nhìn anh, anh liền cảm thấy... Nụ cười trên môi anh mất đi. Trong đầu hiện lên hình ảnh cô đứng giữa tấm thảm màu trắng, cơ hồ không hề che lấp thân hình. Cảnh đó không chỉ khiến người khác thích thú mà còn... Gợi cảm.

Cô đáng người rất chuẩn, mảnh mai thon nhỏ, hai ngực lại rất tròn, eo lại rất nhỏ thêm đôi chân thon dài. Lam Tư cơ hồ có thể thấy cô nằm ở dưới thân anh, chân dài quần quít lấy anh. Lam Tư =>)) Dục vọng bắt đầu gài nhẹ.

- Đáng chết.

Anh lâu lắm không có phản ứng thế này với phụ nữ. Rửa thềm một tiếng, anh đứng dậy, nhanh chóng rời khỏi cánh cửa nóng rực, quyết định đến trong phòng tắm lạnh.

Xuống lầu, Mạc Liên trước tiên đi đến phòng của bà nội.

- Đừng để ý bà, hôm nay là ngày của cháu.

Bà nội nắm tay cô, mỉm cười.

- Nào, đi đi cháu yêu.

Cô nắm chặt đôi tay gầy yếu của bà nội

- Cháu yêu bà.

- Bà cũng yêu cháu.

Ngọc Lan mỉm cười, vội vàng

- Tốt lắm, nhanh đi nhanh đi, đừng để chồng con chờ lâu.

- Dạ!

Cô mỉm cười rồi ngoan ngoãn đi ra ngoài. Tiệc vẫn ồn ào bên ngoài, mọi người đối với việc anh ẵm cô đi cũng không có nói thêm gì. Hơn nữa, khi thấy cô xuất hiện, Lam Tư đã kéo tay cô, thay cô giới thiệu với một vài thương nhân. Cô lịch sự mỉm cười chào hỏi. Cô rời khỏi tiệc, đến phòng hóa trang thì đã vang lên tiếng hai người phụ nữ bình phẩm.

- Ông trời ơi, thật không dám tin Lam Tư làm sao có thể coi trọng người phụ nữ kia, vừa già vừa gầy, bộ dạng lại xấu, không biết tốt ở chỗ nào?
- Không thấy Lam Tư chờ không nổi tiệc kết thúc, đã ẵm người phụ nữ đó lên giường sao? Nói không chừng, cô trên giường có thể dạy bảo anh.
- Hạng phụ nữ như thế tôi cá hôn này này không đến ba tháng.
- Tôi cũng không phải đưa ngu cùng cô cá cược.
- Xem đi, nhất định không quá ba tháng.
- Mặc kệ bao nhiêu tháng đó cũng không phải chuyện của cô.

Đến khi không còn tiếng nói chuyện, Mạc Liên mới mở khóa, từ trong toilet đi ra. Gương trong phòng hóa trang soi rõ mặt cô nóng đỏ. Đến giờ này cô mới hiểu vì sao từ chiều đến giờ không ai vào phòng để giúp cô thay quần áo. Hiển nhiên, mọi người nghĩ anh ôm cô về phòng, là vì khẩn cấp muốn lên giường cùng cô! Cô dùng nước lạnh rửa mặt, thật vất vả để làm cho mặt không hề đỏ lên, sau đó trấn định tâm thần, hít sâu vài cái, mới đi ra khỏi phòng hóa trang. Nhưng vừa thấy Lam Tư, mặt của cô lập tức thẹn đỏ bừng.

- Em có khỏe không?

Thấy cô tự nhiên hai gò má đỏ lên, anh khẽ sát vào cô, thấp giọng hỏi.

- Không sao.

Cô lại nhin không được ở bên người anh thấp giọng nói.

- Lúc này chúng ta đột ngột rời khỏi. Có người nói chúng ta này giờ đi...

Anh chò, không có thay cô nói tiếp.

- Đi... anh có biết...

Cô xấu hổ không thôi, cầm lấy một ly sâm panh, uống ực một cái.

- Tôi nghĩ phân nửa người ngoài kia đều cho rằng này giờ chúng ta đi... đi... làm chuyện đó...

- Thì sao? Chúng ta là vợ chồng mới cưới.

Về mặt Lam Tư thần sắc tự nhiên. Mạc Liên nhin không được trừng mắt liếc nhìn một cái, đỏ mặt nói.

- Mọi người đều hiểu lắm.

- Chính xác.

Lam Tư hứng thú dạt dào nhìn cô, sau đó hỏi.

- Em muốn tôi lên đài cầm Microphone giải thích sao?

Mạc Liên tròn tròn mắt, về mặt đỏ bừng nói.

- Đương nhiên không phải!

Anh nhìn cô nháu mày. Cô há mồm, sau đó nhắm lại. Lại há mồm, lại nhắm lại.

- Mình đúng là ngu ngốc.

Cô tự kết luận.

- Tôi nghĩ rất nhiều người sẽ không đồng ý những lời này.

Lam Tư khẽ nhếch khóe miệng.

- Nếu em ngu ngốc, chúng ta hiện tại sẽ không đứng ở chỗ này.

Mạc Tư cười khỏ, mở miệng nói.

- Anh lại lo lắng về giao dịch.

- Có lẽ.

Lam Tư gật đầu đồng ý, lại nói.

- Nhưng là tôi tin tưởng em.

Mạc Liên có chút sững sốt, ngẩng đầu nhìn anh. Trong lòng có chút vui sướng.

- Nhưng là tôi tin tưởng em.

Anh nói nhẹ nhàng bằng quơ, khiến cô nghi ngờ chính mình nghe lầm, cô thật sự thực hoài nghi anh có biết mình đang nói gì không? Dưới ánh đèn thủy tinh, cảnh sắc lần lượt thay đổi. Mọi người qua lại nói chuyện với nhau, cười khẽ, cô ngồi ở bên cạnh anh, đột nhiên cảm thấy, có lẽ trí nhớ cô về anh cũng không sai nhiều lắm.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thông Minh Định Hôn Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Trời đã sáng, lại là một ngày mới. Mạc Liên mở mắt, nắng sớm theo rèm cửa sổ tràn vào, rơi xuống giường. Mạc Liên còn buồn ngủ ngồi dậy, sau đó xuống giường đi vào trong phòng tắm. Khi cô đi ra trên tường đồng hồ báo thức biểu hiện bảy giờ năm phút. Cô đi vào phòng quần áo, lấy chiếc váy màu trắng mặc vào. Sau đó xuyên qua phòng ngủ, mở cửa đi đến hành lang thượng. Hành lang dài tào nhả màu trắng, không có một bóng người. Cửa phòng bên vẫn đóng chặt, Lam Tư vài ngày trước đi công tác Seattle, cô đoán anh chưa trở về. Mạc Liên xuyên qua hành lang dài, đi xuống dưới lầu. Kết hôn đến nay đã hai tháng, từ ngày đó cô đã chuyển vào ở trong trang viên này.

Mặc dù Lam Tư sở hữu rất nhiều tài sản nhưng không phải lớn nhất, so với biệt thự trang viên khác cũng không phải xa hoa nhất nhưng biệt thự cũng có hai mươi phòng, cùng năm người làm, một người lái xe, một vị quản gia, một vị đầu bếp, hai người làm vườn, cùng ít nhất năm bảo vệ.

Lam Tư cũng không có yêu cầu cùng cô làm vợ chồng thật, làm cho cô nhẹ nhàng thờ ra. Anh an bài cho cô ngủ ở phòng liên thông với phòng anh. Đối với điểm này, cô không có ý kiến, phòng cô phong cảnh tốt lắm, nhìn ra cửa sổ có thể thấy khu vườn của trang viên. Bà nội thì được an bài ở một căn phòng yên tĩnh ở lầu một. Mạc Liên nói cho bà nội, bởi vì Lam Tư công tác bận rộn, thường đi công tác, vì sợ làm mất giấc ngủ của cô nên ngủ hai phòng. Tuy rằng đối với chuyện phân phòng không đồng ý nhưng bà nội vẫn không nói thêm cái gì, bà cũng tiếp nhận chuyện hai người bởi vì công tác bận rộn mà không đi hưởng tuần trăng mật.

Mỗi ngày sáng sớm, Mạc Liên sẽ đi thăm bà nội, sau đó đến phòng thí nghiệm công tác bên cạnh trang viên. Cô tuy rằng cũng có chút tiền nhưng bởi vì bình thường tiêu xài không nhiều lắm, đa số đầu tư vào thí nghiệm. Cho nên sau khi lấy Lam Tư, cô mới phát hiện người có tiền sẽ có thể làm ra những chuyện gì. Lam Tư mua hẳn một miếng đất kế trang viên, đem phòng thí nghiệm cao cấp cô yêu cầu trong một tháng ngắn ngủi hoàn thành.

Cô biết Lam Tư ở New York có một tòa biệt thự xa hoa, cô cũng hiểu được anh trước kia đều ở chỗ đó, với anh mà nói, nơi đó cách tập đoàn Bart không xa, rất tiện cho việc đi lại. Nhưng Lam Tư lại lựa chọn tình nguyện hao phí thời gian tiền bạc một tuần ba lần trở về nhà bằng trực thăng, cô biết sau bữa tối anh lại tới thư phòng làm việc đến khuya. Mạc Liên thực cảm kích Lam Tư hy sinh thời gian chính mình, giúp cô ở trước mặt bà nội sắm vai vợ chồng yêu thương, cho nên khi cùng anh ra ngoài xã giao, cô cũng hết sức phối hợp.

Ba tháng đầu xuân, thời tiết vẫn lạnh lẽo, bà nội mặc áo choàng dày, thoát nhìn càng thêm nhỏ gầy. Mạc Liên che dấu lo lắng trong lòng, mỉm cười đi ra phía trước.

- Chào nội!

- Chào con!

Ngọc Lan nhìn cháu gái tươi cười.

- Hôm nay thời tiết thật tốt, đúng không?

Ngọc Lan nhìn ánh mặt trời bên ngoài, lờ lờ tỏa sáng thăm cô. Nhìn đến bà nội trên mặt một chút ý muốn ra ngoài, Mạc Liên không khỏi mở miệng đề nghị.

- Chúng ta hôm nay ra vườn dạo chơi đi!

- Cháu không cần đi làm sao?

- Hôm nay là Chủ nhật.

Cô ôn nhu cười nói.

- Lam Tư đâu? Cháu cùng Lam Tư hôm nay không có đi đâu sao?

Biết bà nội có điều bận khoản, sợ mình chỉ lo chăm sóc bà, bỏ bê chồng, Mạc Liên cầm tay bà, muốn bà an tâm.

- Bà quên rồi sao? Lam Tư đến Seattle công tác, buổi tối mới trở về. Cho dù Lam Tư ở đây, con nghĩ anh ấy cũng sẽ không để ý.

Một giờ sau, Mạc Liên liền cùng Khiết Tây chuẩn bị thức ăn, đẩy Ngọc Lan ngồi ở xe lăn, đi về hướng vườn. Trang viên này nghe nói là ở gần một trăm năm trước thành lập. Mạc Liên từ lầu hai nhìn xuống, chính giữa hoa viên có một cái đình nhỏ màu trắng. Ba người vừa đi vừa nói chuyện, cười nói nói thật hết sức vui vẻ.

- Cháu nghĩ hẳn là tại đây quẹo trái.

- Chúng ta mới vừa rồi không phải chuyển qua sao?

- Cháu không xác định.

- Cháu xác định chúng ta mới vừa rồi đi qua nơi này.

Ba người bật cười, lần này đi về hướng bên phải. Lần này đúng rồi, trước mắt xuất hiện một đình nghi chân cổ kính màu trắng đá cẩm thạch. Nó là đình hình tròn, có sáu cây cột, trên mỗi một cây cột, đều tỉ mỉ trồng hoa dây leo. Đầu tiên mắt thấy đình này, Mạc Liên không khỏi ngẩng người ngẩn ngơ. Cô không hiểu được chính mình vì sao lúc trước không nhận ra, nhưng đình này chính xác khi còn nhỏ cô đã từng đi qua. Mạc Liên lấy thăm trái ra, Khiết Tây bày ra đồ ăn, hai người lại giúp đỡ Ngọc Lan xuống ngồi trên thảm, ba người vừa ăn vừa nói chuyện. Nghe Khiết Tây cùng bà nói chuyện, Mạc Liên lặng nhìn ngôi đình hoa hồng này, trong lòng rung động. Cô. Lần đầu tiên nhìn thấy Lam Tư, chính là tại đây.

Năm đó, Mạc Liên tám tuổi. Bởi vì phụ thân cùng mẫu thân tìm được việc ở trang viên này, cô cũng được theo vào ở. Đương nhiên chỉ được ở khu phòng người hầu. Nhưng ở Bart trang viên, cho dù là phòng ở người hầu, cũng xinh đẹp như biệt thự bình thường. Mạc Liên có phòng riêng, giường riêng, tủ quần áo riêng nhưng cô lại tuyệt không vui vẻ. Do công việc của ba mẹ phải chuyển đi, cô cũng phải chuyển trường. Ở trường mới cô hầu như không quen được ai. Cũng chẳng ai nói chuyện với cô. Nhưng hai tháng sau, cô mới hiểu được, các học sinh không thích cô, còn có nguyên nhân khác, bởi vì cô không phải là người giàu có, cô chỉ là con gái người hầu. Cô không thích trường học mới, cũng không thích bạn học mới. Trong trường học, có một nửa làm như không thấy cô, còn lại một nửa còn lại cố ý kiếm chuyện với cô. Cô mỗi ngày đều bị cười nhạo, bọn họ cười nhạo kiểu tóc của cô, quần áo của cô, lấp bắp của cô, thậm chí là túi xách của cô. Mỗi ngày đến trường, cô không bị người khác nắm mái tóc cũng bị người khác làm té ngã, còn có người đem phân chó trét vào ngăn tủ của cô. Cô cố gắng học bài, cô không để ý tới người khác, đối với sự khi dễ cô yên lặng chịu đựng. Cho dù chịu ủy khuất thế nào, cô đều nhẫn xuống dưới, cho đến tan học trở lại trang viên sau, cô chạy đến mặt sau của rừng hoa hồng khóc một mình, bởi vì nơi đó rất ít người sẽ tới. Cho đến một ngày, cô gặp Lam Tư...

Kia thật là ngoài ý muốn, Mạc Liên cũng không phải cố ý muốn trốn đi nhưng là nơi này không phải chỗ của cô, cho nên khi cô nghe được tiếng bước chân, cô lập tức núp vào gốc cây. Cô thế nào cũng không nghĩ tới, sẽ nhìn thấy một nam sinh đi vào. Nam sinh có một đầu tóc đỏ, mặc quần áo sang trọng, anh cầm trong tay một tờ giấy, cô nhìn anh đi đến đình, sau đó lấy ra cái bật lửa, đốt cháy tờ giấy kia. Màu đỏ của đám lửa cũng chiếu sáng mặt anh, trên mặt anh tràn đầy căm phẫn, đáy mắt chứa đầy lệ. Cô lấp bắp kinh hãi, không cẩn thận đụng phải cây bên cạnh.

- Ai?

Lam Tư mạnh quay người lại, nhìn chăm chăm vào cô. Cô sợ tới mức hoàn toàn không dám nhúc nhích, cô không nghĩ đến anh có thể thấy cô, nhưng anh lại kiên quyết không nhìn hướng khác, lạnh giọng quát một tiếng.

- Đi ra!

Cô muốn xoay người chạy trốn, nhưng cô biết chắc chắn sẽ bị anh đuổi kịp, đến lúc đó nếu cô bị bắt nhất định còn thảm hại hơn. Mạc Liên không dám trốn, đành phải chậm rãi đi ra.

- Em là ai?

Anh mặt không chút thay đổi nhìn chăm chăm cô, nước mắt nhanh chóng biến mất, ánh lửa trong mắt cháy bùng, làm cho anh cực kỳ giống một ác ma.

- Liên.....

Cô run rẩy mở miệng.

- Em từ nơi nào chạy vào?

- Em..... Em..... Ở nơi này.....

Cô lấp bắp nói. Anh nghe vậy lập tức đoán được cô là ai, bởi vì toàn bộ trang viên chỉ có một cô gái nhỏ là cô.

- Con gái của người lái xe?

Anh hỏi. Cô gật đầu.

- Người không nên ở trong này.

- Thực xin lỗi.

Cô cúi đầu rơi lệ. Anh nhếch môi, phần nộ trùng mắt nhìn cô. Sau một lúc lâu, anh mới mở miệng nói.

- Quên đi, em đi đi!

Cô xoay người muốn chạy, lại nghe được anh nói.

- Chờ một chút.

Cô khăn trương dừng lại, sợ hãi nhìn anh, chỉ thấy anh nghiêm mặt cảnh cáo cô.

- Không cho phép em đem chuyện vừa mới nhìn thấy nói ra, nếu không tôi liền đuổi việc cha em.

Mặt cô trắng bệch liên tục gật đầu.

- Mở miệng nói!

Anh lớn tiếng cường điệu.

- Nghe.... Rõ... rõ rồi!

Cô sợ tới mức lại lấp bắp.

- Đi đi!

Cô như lấy được đặc xá, nhanh chóng xoay người thoát đi. Cô sau lại mới biết được, người cô gặp chính là con trưởng tập đoàn Bart, Lam Tư.

Sau đó Mạc Liên không còn dám chạy tới tòa đình, sợ lại gặp anh. Có đôi khi cô đến tìm mẹ, xa xa thấy anh, cô cũng sẽ rất nhanh chạy biến đi. Cô ban ngày ở trường học bị khi dễ, buổi tối ở nhà cũng không được an ủi, ngay cả nơi đứng khóc đều bị cướp đoạt, cho nên cô đành đem tất cả dồn vào sách giáo khoa. Kỳ thi đầu tiên, tên cô đứng thứ nhất, thầy hiệu trưởng còn khen cô thông minh, cô còn tưởng rằng từ nay về sau, cô ở trường học ngày sẽ yên bình hơn một chút. Nhưng là, tình huống chỉ trở nên càng tệ hơn. Một ngày tối học, cô mới đi xuống thang lầu, đã bị một cái bóng nước đập vào người. Cô bị đập trúng đầu, mất đi cân bằng té ngã trên mặt đất, sau đó mới phát hiện trong bóng nước ấy chính là nước tiểu. Cô thét chói tai, người bên cạnh lại cười vang. Nước mắt bắt đầu tràn mi.

- Là ai?

Đột nhiên, một tiếng nói lạnh lùng chất vấn vang lên. Tiếng cười nhanh chóng tắt ngấm, cô ngẩng đầu. Là Lam Tư. Mọi người đều biết anh là ai, không ai dám đắc tội anh. Cô chết đứng tại chỗ, chỉ cảm thấy xấu hổ, hận không thể chạy trốn đi, chỉ có nước mắt rơi đều.

- Là ai làm?

Anh lại hỏi một lần, giọng nói lạnh như băng như đao cắt qua yên tĩnh. Sau đó, một người trong nhóm anh đưa cho cô một cái áo khoác, một người khác cho cô khăn tay. Anh nhìn một lượt xung quanh, lạnh giọng mở miệng tuyên cáo.

- Cô ấy là người của Bart gia, từ hôm nay trở đi, nếu là có ai dám làm phiền đến cô, chính là làm phiền Bart.

Từ đó về sau, Lam Tư trong lòng cô, từ một ác ma biến thành bạch mã hoàng tử. Cô ở Bart trang viên ba năm, cô cũng vụng trộm nhìn anh ba năm, thâm mến anh ba năm. Nhưng rồi ông trời cướp đi người thân của cô, cũng làm cho cô rời khỏi Bart trang viên.

Vừa mới về nhà, Lam Tư chợt nghe quản gia nói phu nhân cùng bà nội ở hoa viên. Vì anh đã hứa, hai tư sáu sẽ về nhà ăn cơm, trước mặt bà nội của cô cùng cô sắm vai vợ chồng yêu thương. Tuần này lại bởi vì Seattle có dự án mới, làm anh công tác suốt một tuần, vốn dự tính ngày mai mới có thể trở về, nhưng dự án so với mong muốn thuận lợi, cho nên anh trước thời gian đã trở lại. Nhớ tới nghĩa vụ của mình, Lam Tư thay áo phục, quyết định đến hoa viên tìm vợ của mình. Lam Tư vừa đến hoa viên, liền thấy cô bà nội cùng quản lý đang muốn đi ra, cũng không thấy vợ mình.

- Lam Tư, sao giờ mới đến?

Ngọc Lan vừa nhìn thấy anh, liền lộ ra mỉm cười.

- Cháu vừa xong việc mà thôi.

Lam Tư mỉm cười.

- Liên đâu?

- Nó ngủ rồi!

Ngọc Lan chỉ chỉ phía sau, thờ dài nói.

- Bà thấy đứa cháu này một ngày chỉ ngủ có mấy tiếng. Đứa nhỏ này, cả ngày chỉ lo nghiên cứu, ra khỏi phòng thí nghiệm lại vội vàng đến chăm sóc bà, thấy nó ngủ ngon như vậy bà không muốn đánh thức. Khiết Tây không cho phép bà ở ngoài lâu, đang bắt bà trở về uống thuốc. Cháu về thật đúng lúc, nếu Mạc Liên tỉnh lại, không được cho nó chạy đến chăm sóc bà. Bắt nó ngoan ngoãn nghỉ ngơi thì lão già này cũng an tâm một chút.

- Cháu biết.

Ngọc Lan cười cười.

- Mạc Liên phiền cháu chăm sóc.

- Được!

Lam Tư gật đầu. Ngọc Lan vừa lòng, bảo Khiết Tây đẩy mình rời khỏi. Lam Tư chậm rãi đi qua rừng hoa hồng, chỉ thấy cô quả nhiên ở trong đình, dựa vào cột đá. Trên người đắp hai cái chăn giữ ấm, mái tóc màu đen xõa dài trên vai, làm nổi bật gương mặt trắng nõn. Nhìn cô lúc này chẳng khác nàng công chúa ngủ trong rừng trong truyện cổ tích, chỉ tiếc là bông mắt màu đen phá hủy. Lam Tư đi đến bên người Mạc Liên, cởi giày, ngồi xuống thăm. Cô thật sự ngủ rất ngon, anh có thể hiểu vì sao bà nội không muốn đánh thức cô. Cô gái tự gây áp lực cho mình quá lớn. Anh nên vì cô chuyển tâm nghiên cứu mà thấy vui mới phải nhưng thật sự thì lòng anh không muốn như thế. Bởi vì quan hệ công tác, thời gian ngủ của anh rất ít, có nhiều dự án mới phải duyệt, nhiều vấn đề phải xem, nhiều chuyện phải làm, anh luôn làm việc đến đêm khuya mới có thể trở về phòng. Nhưng đèn trong phòng cô lại còn luôn tắt trễ hơn anh mới tức chứ. Cô còn luôn mang bên mình laptop tràn ngập những phương trình anh xem không hiểu nổi, trên bàn, trên giường đều toàn là stick note bôi xóa dày đặc, có đôi khi đang ăn cơm, cô đột nhiên giật mình một cái, sau đó lấy ra bút máy cúi đầu viết viết, hoàn toàn đã quên mình đang ở nơi nào. May mà hai lần cùng anh tham dự tiệc, cô không thất thần như thế. Nhưng sau này anh mới phát hiện, đó là bởi vì cô quá khắt khe. Mỗi khi cô phát hiện anh tới gần cô, cô cả người đều đã không tự giác cứng đờ. Cô không thích ra ngoài, cũng không thích nơi đông người, khi anh phát hiện cô mỗi lần ra ngoài đều hết sức căng thẳng, liền thay cô từ chối những lời mời không cần thiết. Dù sao anh cưới cô chứ không phải cưới một bình hoa xinh đẹp.

Sau khi kết hôn mấy ngày, anh liền phát hiện anh không thích cô viết phương trình đến mất ăn mất ngủ. Nếu bà nội không có bệnh trong người, anh nghĩ chắc cô sẽ ngủ luôn ở phòng thí nghiệm.

Gió nhẹ thổi qua, thổi bay làn tóc đen nhánh của cô. Mạc Liên khẽ co người lại, sau đó lại nghiêng người nhích lại gần Lam Tư, đầu gối lên vai anh, đôi tay nhỏ bé tự nhiên đặt vào ngực anh. Lam Tư định đánh thức cô nhưng khi anh nâng tay lên lại vuốt lấy gương mặt đang mệt mỏi của cô. Cô khẽ cau mày, lại điều chỉnh tư thế, cho đến khi chân trên người rớt xuống, cô cả người đều dựa vào lòng ngực ấm của anh, mới vừa lòng ôm anh thờ dài, tiếp tục yên giấc.

Chưa từng có người phụ nữ nào dám đem anh làm cái gối ôm như thế, Lam Tư trong lúc nhất thời thật không biết nên phản ứng như thế nào. Thấy vẻ mặt thỏa mãn ngủ say của cô lại khẽ cười.... Quả là rất đáng yêu.

Cho nên anh với tay lấy tấm chăn kéo lên đắp ngang người cô. Sau đó ôm cả thất lưng của cô, phòng khi cô lại đạp chân xuống. Trên người cô có mùi hương. Lam Tư cúi đầu, ghé vào hờn cổ cô ngủ. Hoa hồng. Anh nghĩ vậy. Cô vẫn ngủ say, đáng vẻ dường như chưa muốn tỉnh. Nhìn cô ngủ, ngực anh không hiểu hiện lên một cảm xúc không nói thành lời. Vợ yêu. Không biết vì sao, từ này liền bật lên trong suy nghĩ. Anh ôm chặt cô, tựa vào cột đá mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thông Minh Định Hôn Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Mạc Liên vừa mơ màng tỉnh lại, ánh nắng từ phía đông chuyển sang phía tây. Cô thờ dài một cảm giác rất ấm áp, cô đã vài tháng không ngủ ngon như vậy. Thật là làm cho cô không muốn mở mắt ra. Gió thổi qua rừng hoa hồng nghe sần sật, cô đem mặt mình nép sát vào nơi ấm áp. Tuy rằng cảm giác tốt lắm nhưng cô lại thấy cảm có chút không đúng. Kỳ quái, cô nhớ rõ mình đâu có mang gối ôm theo. Với lại gối ôm của cô đâu có cứng như vậy. Cô nghi hoặc mở mắt ra một tấm chăn lông dê mềm mại, cô ngáy người ngẩn ngơ, sau đó chậm rãi ngẩng đầu. Lông dê gấp khúc hướng về phía trước, sau đó tới một cái cảm ngay ngắn, trên cảm là một đôi môi, đi theo là chiếc mũi cao, lông mi thật dài, cuối cùng là mái tóc màu đỏ. Theo hướng đi của tầm mắt, hai mắt của cô càng mở lớn, tim đập cũng càng lúc càng nhanh.

Không thể nào! Là Lam Tư?

Cô ngáy ngốc nhìn anh ngủ, trong đầu trống rỗng. Cô đang nằm mơ sao? Tay cô vẫn để trên ngực anh, vẫn cảm giác được nhịp tim của anh.

Nhưng là..... Anh làm sao có thể.....? Anh không phải đang ở Seattle sao? Anh làm sao có thể ở trong này? Lại..... Đang ngủ? Cô lại làm sao có thể nằm bên cạnh anh? Nha, trời ạ.

Nhận thấy được điểm này, khuôn mặt nhỏ của Mạc Liên không khỏi có chút nóng lên. Tuy rằng biết rõ chính mình nên đứng lên nhưng rất lâu cô vẫn không hề động đậy, vẫn như nằm im một chỗ, cuộn mình ở trong lòng anh, nhìn gương mặt anh tuần, ăn cắp ấm áp trên người anh.

Cô có chút mê luyến nhìn khuôn mặt anh, mắt anh, mũi anh, môi anh, cằm anh, anh..... Hết thấy. Thở sâu, cô nhắm mắt lại, đem mặt một lần nữa vùi vào lòng anh. Trên người anh có một mùi hương quen thuộc, một loại nước hoa cùng hương vị cơ thể anh. Của cô. Tuy rằng chỉ là tạm thời. Tạm thời, nhưng vẫn là của cô.

Mọi chuyện như là mơ, mộng lung, mộng ảo, lại chân thật. Ai ngờ được đến, con vịt xấu xí năm đó lại được gả cho bạch mã hoàng tử. Khóe miệng nở nụ cười chua xót, cô lại hít một hơi thật sâu, lấy hơi thở ấm áp của anh hút vào trong lồng ngực, hy vọng có thể lấy được chút hương vị từ anh. Sau đó, cô mới bức chính mình ngồi dậy. Nghe thấy cô đã tỉnh, Lam Tư cũng liền tỉnh lại, đôi mắt màu xám đồng nhìn cô.

- Hi.

Cô ngồi bên cạnh anh, tay đem tóc ra phía sau buộc lại.

- Hi.

Lam Tư mỉm cười, bàn tay vẫn đặt trên eo cô. Tuy rằng sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng cô vẫn cảm thấy xấu hổ, nhiệt khí không khống chế lại dâng lên.

- Tôi nghĩ anh còn ở Seattle.

- Dự án chấm dứt, tôi liền trở về.

- Tôi làm sao có thể..... Tôi muốn nói là..... Anh làm sao có thể.....

Cô nói năng có chút lộn xộn. Anh vẫn như cũ tựa vào cột đá

- Em đang ngủ, bà nội cần uống thuốc, Khiết Tây đã đưa bà trở về.

- Nha.....

Mạc Liên không được tự nhiên dời tầm mắt, nhớ tới đồng thức ăn chưa thu dọn, lại bị anh gọi lại.

- Không vội, người làm sẽ dọn.

- Dù sao cũng thuận tay.

Mạc Liên không thèm để ý nói xong, vẫn chưa dừng tay, lại bị anh giữ chặt.

- Em nên chăm sóc chính mình.

Cô kinh ngạc quay đầu nhìn anh, đã thấy anh mặt không chút thay đổi nói.

- Nếu em bị bệnh, công ty sẽ tổn thất rất lớn.

Đối anh mà nói, cô cũng chỉ là một nhân viên cao cấp. Sớm biết anh chính là người như vậy, lòng cô vẫn cảm thấy khó chịu. Mạc Liên rút tay về, cúi mắt xuống, che lấp cảm xúc trong mình, thần nhiên nói.

- Tôi biết, tôi sẽ chú ý, nhất định không để mình suy sụp.

Luôn như vậy. Mỗi khi cô vì hành động của anh mà thấy áp áp một chút thì anh liền tạt ngay nước lạnh vào cô. Cô tiếp tục dọn dẹp, Lam Tư không ngăn cản cô nữa, đứng lên nhẹ giọng nói.

- Em chắc cũng tự biết, nếu em còn làm việc như thế nhất định thể lực ngày càng đi xuống.

- Anh so với tôi cũng đâu có ngủ nhiều hơn.

Mạc Liên lên tiếng biện hộ, tay vẫn không ngừng dọn dẹp đồ ăn trên thảm.

- Nhưng tôi không có bà nội bị bệnh.

Cô ôm thảm trên tay, quay lại nhìn anh.

- Anh hôm qua hẳn là đã thấy báo cáo của tôi?

Đúng là như vậy. Nghiên cứu của cô đã đạt tới 85%. Nếu chính phủ không phiền toái, nhanh nhất ba năm kỹ thuật của cô sẽ được xuất bản. Tuy rằng mới ở chung với nhau hai tháng, anh cũng đã biết được cô theo đuổi tính cách hoàn mỹ, cô ở phương diện nào đó rất giống anh. Anh ôm lấy thăm trên tay cô, cô trừng mắt muốn nín lại, lại lấy anh nhả mày, vội vàng buông tay ra. May mắn cô hiểu được không nên cùng anh tranh chấp chuyện này.

- Tôi biết em công tư phân minh nhưng tôi cũng nhắc nhở em dục tốc bất đạt.

Anh cùng cô đi vào mê cung hoa hồng nói.

- Như lời em nói, chúng ta đang hợp tác nếu tôi để em suy nhược như thế này, sẽ tổn thất rất lớn. Em làm chính mình mệt mỏi như vậy, đối với người khác là chuyện không tốt. Đồng ý không?

Cô cắn môi, nhìn chằm chằm vào khóm hoa hồng.

- Đồng ý.

- Em phải ngủ.

Anh quẹo qua phía bên phải.

- Tôi có!

- Mỗi ngày tám giờ.

- Đồng hồ sinh học của mỗi người là khác nhau, tôi chỉ ngủ bốn giờ là tỉnh.

Cô nhú mày kháng nghị.

- Bây giờ.

- Sáu giờ.

- Ok.

Đáng chết. Cô thầm mắng một tiếng, rõ ràng mới vừa rồi đề cập đến chuyện cô vì sao đến phòng thí nghiệm trễ, như thế nào đến cuối cùng lại biến thành kì kèo cùng anh mặc cả thời gian ngủ của cô. Sáu giờ, cô bình thường đều ngủ bốn giờ thôi, hai giờ nữa biết làm cái gì?

- Nghi ngơi, đọc sách, xem phim đều được.

Nghe được anh trả lời, cô mới phát hiện chính mình không cẩn thận đem lời đang lẩm bẩm trong lòng nói ra.

- Tôi tin tưởng sẽ có chuyện để làm. Tóm lại không được đến phòng thí nghiệm, không được quấy rầy bà nội trừ khi bà yêu cầu em đến.

- Tôi không có!

Cô dừng lại cảm tức nhìn anh.

- Em đương nhiên là có.

Anh cũng dừng lại, bình tĩnh nói.

- Là tại em không chịu nghe, em chỉ lo lấy việc đè lên người mình, không phát hiện mình mệt mỏi, bà lại càng lo lắng, em không nghỉ ngơi, cũng chỉ làm bà gia tăng gánh nặng.

- Anh đã có nghe ai nói anh rất đáng ghét không?

Cô mắt cũng không chớp nói.

- Rất nhiều. Tôi sẽ cố gắng duy trì ưu điểm này của mình.

Đáng ghét. Mặt anh quả thật rất dày.

- Đó là một trong những điều kiện quan trọng để trở thành thương nhân.

Ông trời ơi, người đàn ông này thật hài hước. Cô nhìn không được bật cười. Điều làm cô không ngờ tới là khoe mẽ anh cũng mỉm cười. Lúc anh cười, từng đường nét giãn ra, trông cũng không lạnh lùng lắm. Tim của cô đột nhiên đập nhanh hơn, vội vàng xoay người tiếp tục đi về phía trước, không dám liếc anh một cái.

- Được, tôi sẽ tìm việc để làm. Trừ khi có chuyện gì xảy ra còn không tôi sẽ không rời giường mà chạy đi kiếm bà, được chưa?

- Còn có một việc.

Anh chậm rãi đi theo cô phía sau.

- Chuyện gì?

Phía trước là một ngã ba, không quay đầu hỏi anh nên đi như thế nào. Tuy rằng cô không biết đâu mới là lối ra, vẫn bước chân về phía bên trái. Đáng ghét là lối cụt. Cô xoay người, thấy anh vẫn đứng ở ngã ba, chờ cô quay đầu.

- Hiệp ước của chúng ta đã ghi rõ, phải giấu mọi người chuyện kết hôn giả. Tôi thấy tôi đã làm rất tốt chỉ có em. .là không làm được.

Nghe được lời anh nói, cô đột nhiên đứng ở trước mặt anh.

- Anh có ý gì? Tôi làm không được là sao?

Lam Tư nhìn thẳng cô.

- Tôi không phải là giám đốc thích áp bức nhân viên nhưng biểu hiện của em lại đem tôi làm giống vậy. Mỗi lần tôi đụng tới em, em đều giống như muốn nhảy dựng lên, nghĩ xem em như thế khiến bà nội nghi ngờ biết bao nhiêu. Chúng ta hoàn toàn không giống vợ chồng mới cưới.

- Tôi không có!

Cô há mồm biện giải, quay đầu về hướng khác.

- Tôi mỗi buổi sáng ở nhà ăn hôn em, em đều phản ứng như là bị tôi cắn. Cô hai gò má nháy mắt đã ửng hồng, trong lúc nhất thời lấp bắp lên.

- Là tôi... tôi... Tôi... không quen!

- Hai tháng rồi, em cũng phải quen đi chứ!

Nha, cô cả đời cũng không quen được. Cô quẹo phải, quẹo trái, lại quẹo phải, kết quả lại vào ngõ cụt.

- Em là đồng tính luyến ái sao?

Anh đột nhiên toát ra một câu.

- Cái gì?

Cô nhanh chóng xoay người, trừng mắt nhìn anh.

- Anh không nên suy nghĩ như thế?

- Tại em nói cả đời cũng không quen được. Đúng không?

Anh nhú mày hỏi lại.

- Không phải, tôi không phải đồng tính luyến ái.

Mạc Liên đỏ mặt, vội vàng đi qua bên người anh, tiếp tục tìm kiếm đường ra, một bên xấu hổ giải thích.

- Tôi chỉ là không thường cùng người khác quan hệ.

- Không thường?

Cô cắn môi, thành thật nói

- Rất lâu rồi!

- Bao lâu?

Cô im lặng ôm cái gối đã ngoại, về mặt đỏ bừng lại đi tiếp về phía trước. Lần này anh bước đi theo, tỏ vẻ cô không đi nhầm.

- Bao lâu?

- Tôi thấy chuyện này không liên quan đến anh.

Cô cũng không quay đầu lại nói.

- Tôi nghĩ em là vợ của tôi.

Miệng anh gác khẽ nhếch nhấc nhờ cô.

- Anh cũng biết đó không phải là thật mà.

- Nó đương nhiên là thật, luật sư của tôi cùng luật sư của em, cùng với người chứng hôn. Tuy rằng chúng ta có kỷ hạn, nhưng nó thật một trăm phần trăm...

- Mười hai năm!

Lí trí của cô đột nhiên bị mất hết, cô tức giận ở trước mặt anh nói, vừa xấu hổ.

- Tôi mười hai năm không có quen bạn trai, chết tiết anh vừa lòng chưa? Hiện tại, anh rốt cuộc có muốn nói cho tôi biết lỗi ra ở đâu không?

Anh ngây ngốc nhìn cô. Nha, trời ạ, cô vừa nói gì? Cô thật muốn đem chính mình bắn chết! Mạc Liên lại nghe anh hỏi một câu.

- Mười hai năm?

- Đúng, mười hai năm, anh có ý kiến gì sao?

Tuy rằng xấu hổ muốn chết, cô đỏ mặt kiên trì trả lời. Anh nhìn cô, một lúc lâu mới trả lời

- Không có.

- Lỗi ra ở đâu?

- Bên này.

Anh đi về phía bên trái, một chút cũng không kháng nghị đi phía trước dẫn đường nhưng được mấy vòng, anh lại nhịn không được mở miệng hỏi một câu.

- Vì sao?

Cô giả bộ nghe không hiểu anh đang hỏi cái gì, chỉ nói.

- Tôi không thời gian hẹn hò cùng người khác, cũng không gặp được người vừa ý, anh thích nghiên cứu vấn đề này lắm sao?

- Ngẫu nhiên.

Anh không biết chính mình vì sao lại muốn biết. Có lẽ tuy rằng chỉ là trên danh nghĩa nhưng cô vẫn là vợ của anh.

- Ngẫu nhiên mới là lạ.

Cô nhỏ giọng nói thầm

- Là em tự nói!

Anh nhắc nhở cô.

- Là tôi thì sao?

Cô hờn giận dỗi theo cái ót anh, có chút bất mãn nói.

- Cho dù tôi không cần thận nói ra, anh cũng nên là quân tử làm bộ không nghe thấy chứ?

- Tôi là thương nhân không phải quân tử.

Đúng vậy, nói anh là quân tử đúng là đánh giá anh quá cao. Cái loại đàn ông cao thượng sớm đã tuyệt chủng rồi. Cô dừng lại kéo chiếc khăn vào trong giỏ thức ăn, ngẩng đầu lên đã không còn thấy bóng dáng anh. Đáng giận, cái tên đàn ông này, đúng là không để ý đến cô. cô chạy lên phía trước, vẫn không thấy bóng dáng của anh. Nếu cô chuyển tâm đi theo, cô sẽ không lạc đường nhưng vừa rồi bị anh làm rối loạn như vậy, cô căn bản không biết khi nào nên quẹo. Nhìn những hàng hoa hồng cao hơn cả người, cô không biết mình đang ở chỗ nào của mê cung, đành phải đứng ở tại chỗ, sau đó mở miệng kêu cứu.

- Lam Tư! Lam...

Anh từ bên lối rẽ phía bên phải xuất hiện, hơn nữa thế còn cau mày.

- Em phải ở sau lưng tôi.

- Anh phải chú ý tôi một chút chứ?

Cô đi nhanh về phía trước, hờn giận đi qua bên người anh.

- Em biết đi hướng nào sao?

Cô đột nhiên dừng lại, tức giận nghiêng rằng. Anh ôm thắm, một bàn tay rảnh rỗi, sau đó đi lên phía trước, đi đến bên cạnh cô, nắm lấy eo cô. Mạc Liên sùng sốt, ngẩng đầu chỉ thấy miệng anh khê cong lên, ngoan ngoãn đi bên cạnh anh.

- Anh đang cười sao?

Cô hỏi.

- Không có.

Anh nói.

- Anh đang cười.

Cô biết chắc chắn là thật sự.

- Chúng ta dù không là vợ chồng cũng có thể là bạn bè.

Người đàn ông này đang lãng sang chuyện khác. Anh rõ ràng là đang cười.

- Tôi không nghĩ sẽ làm bạn bè cùng ác thú.

Chưa từng nghĩ tới anh lại bị câu nói đùa đơn giản như vậy đâm bị thương, cổ họng cô căng thẳng, mở miệng nói.

- Xin lỗi, tôi không nên nói vậy.

Nhưng anh lại tự giấu nỡ nụ cười.

- Không, em nói đúng, ác thú không cần bạn bè.

- Nhưng anh không phải.

- Có lẽ là tôi.

Cô đứng lại. Bởi vì cô vẫn nắm tay anh, anh đành phải dừng lại, quay đầu nhìn cô.

- Anh không phải.

Cô ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn anh.

- Cho nên, tôi mới chọn anh.

Gió xuân nhẹ thổi qua người cô, Lam Tư nhìn gợn mặt kiên định của cô, một cảm xúc không tên dâng lên, ngực anh không hiểu vì sao co rút nhanh. Mặt của cô được ánh sáng mặt trời chiếu rọi, anh bất buộc rời tầm mắt, nở ra một nụ cười.

Em rất dễ dàng tin tưởng người khác.

Anh tiếp tục đi phía trước đi, cô đuổi theo.

- Có lẽ bởi vì tôi đều đem mọi chuyện giao cho một người.

- Là ai?

Anh hoài nghi hỏi.

- Tôi tin tưởng người đó chính là anh.

- Anh nhứ mày.

- Em không sợ tôi đem em đi bán sao?

- Sợ chứ!

Anh cúi đầu nhìn cô, đã thấy cô mỉm cười mở

- Cho nên tôi mới tìm luật sư.

Anh nghe vậy, không khỏi cười lớn. Nhìn anh tươi cười, lần đầu tiên, cô biết chính mình sẽ không thể làm người yêu của anh lại có thể trở thành bạn tốt. Anh không nói gì nữa, vẫn nắm lấy eo cô, tiếp tục đi về phía trước ra khỏi mê cung hoa hồng.

Những ngày sau đó, Mạc Liên không còn lo lắng quá mức, ít nhất không cho lo lắng lộ ra ngoài. Cô đúng giờ đi làm, đúng giờ thăm bà nội, hơn nữa mười giờ tối liền lên giường. Tuần lễ đầu tiên, cô nghĩ mình sẽ giữ đêm tỉnh lại, nhưng sự thật chứng minh, cô chỉ có hai ngày nửa đêm thức dậy ngăn người. Những ngày sau cô đều ngủ đến trời sáng. Hai tuần lễ sau quảng thâm trên mặt tan hết. Sau đó, cô cũng bắt đầu từ từ quen sự tồn tại của anh. Tuy rằng cô vẫn đỏ mặt khi bị anh hôn nhưng cuối cùng vẫn cố gắng không để cho người khác thấy vẻ mặt như bị anh cắn một cái. Anh là mối tình đầu của cô. Tuy rằng mối tình đầu kia chỉ là do cô vụng trộm thâm mến nhưng ấn tượng đối với anh vẫn sâu sắc hơn hai mối tình của cô. Đương nhiên, từ sau khi trưởng thành, cô sớm dần dần phai nhạt những chuyện có liên quan đến anh. Tự nhiên nhìn thấy hình ảnh anh trên tạp chí mới từ từ nhớ lại. Đối với cô mà nói anh ở xa tận chân trời, cô chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày gặp lại anh, lại càng không nghĩ tới chuyện kết hôn với anh.

Nhưng cô vẫn không thể chống cự mị lực của anh, cho dù là anh vô tình đụng vào, đều làm cho cô tim đập nhanh hơn, toàn thân nóng lên.

Tuy rằng anh rất ít nói nhưng khi cùng cô và bà dùng bữa sáng đều trò chuyện rất vui vẻ. Có lẽ là bởi vì anh không xem bà nội như người bệnh, bà nội cũng rất thích nói chuyện với anh. Anh rất tôn trọng người già, chỉ cần bà mở miệng hỏi thì anh luôn trả lời. Thậm chí khi bà chê bai chính trị hiện tại hay nói những chuyện tâm phào thì anh cũng tỏ vẻ hứng thú không chút miễn cưỡng.

- Lam Tư, cà rốt của cháu đây!

- Cháu không ăn.

- Cháu không ăn cà rốt.

Bà nội chỉ vào đĩa salad không có màu sắc. Lam Tư cúi đầu, trừng mắt nhìn những miếng cà rốt được anh gấp bỏ ra chén.

- Lam Tư, bà biết cháu không thiếu tiền nhưng tiền không phải là vạn năng, ngàn vàng khó mua sức khỏe, kiêng ăn là không tốt.

Anh trừng mắt nhìn những lát cà rốt màu đỏ cam, mày bất giác nhíu lại. Biết anh từ nhỏ rất ghét ăn cà rốt, Mạc Liên đang muốn nói giúp anh thì đã thấy anh cầm lấy nửa chia cà rốt cho vào miệng. Cô mở to mắt, quả thực không thể tin được nhưng anh đang ăn cà rốt. Lam Tư · Bart, hoàng tử không chế thế giới tài chính, cái máy kiếm tiền, thật sự ngoan ngoãn ăn cà rốt.

- Tốt lắm, như thế mới có sức khỏe ra ngoài cạnh tranh cùng người khác.

Bà nội vừa lòng nói. Lam Tư gạt đầu, cầm lấy giấy ăn chùi miệng. Thấy anh sắc mặt có chút khó coi, cô vội đứng dậy nói.

- Bà ơi, đến giờ Lam Tư đi làm rồi!

- Ừm, hai đứa đi đi!

Bà nội gạt đầu. Lam Tư đứng dậy, lễ phép cúi đầu chào bà nội còn Mạc Liên thay anh cầm lấy áo khoác, như thường ngày đưa anh ra cửa. Vừa ra nhà ăn, cô liền xấu hổ cùng anh giải thích.

- Xin lỗi, anh có sao không?

- Không tốt lắm!

Anh sắc mặt có chút tái nhợt, cô còn nghĩ anh sắc ói ra.

- Anh cần tôi đi lấy nước không?

- Không cần.

Lam Tư dừng lại, cô khẩn trương nhìn anh, đã thấy anh nhìn cô nói.

- Thứ tôi cần là...

Nói xong, anh đã đem cô kéo vào trong lòng, cúi đầu hôn cô. Mạc Liên lắp bắp kinh hãi, trừng lớn mắt. Miệng anh tràn ngập hương vị cà rốt. Một chút sau, anh dừng lại, nhẹ vỗ về đôi môi đỏ mọng của cô, cười nói.

- Ít nhất là thế này mới có thể làm dịu đi hương vị đáng sợ kia.

Cô về mặt đỏ bừng nhìn anh, không nói được lời nào. Mỗi anh lại chạm nhẹ vào môi cô rồi mới quay lưng hướng ra trực thăng. Đáng giận! Mạc Liên hai gò má nóng lên nói thầm, bất giác khóe môi cong lên thành nụ cười.

- Không được yêu anh.
- Có!
- Một trăm linh một lần cảnh cáo chính mình.
- Anh chỉ là bạn bè của cô mà thôi!
- Tuyệt đối không thể yêu anh.

Cô ở trong lòng dằn dò chính mình. Nhưng đến đi trở về nhà ăn, lòng của cô vẫn như cũ bởi vì nụ hôn kia mà nóng bừng không thôi.

Trải qua cuộc sống gia đình mấy tháng, Lam Tư phát hiện mình có thói quen thích về nhà ăn cơm, thậm chí là nghe bà nội nói chuyện. Một buổi tối, anh ở trong thư phòng làm việc, ngoài ý muốn nghe thấy một giọng hát nhẹ nhàng, mềm mại cất lên giữa trời đêm. Anh tò mò đi đến cửa sổ nghe ngóng, mới phát hiện thanh âm từ phòng bà nội truyền đến. Người đang hát chính là vợ của anh.

Một bài hát tiếng Trung. Tuy rằng anh biết tiếng Trung, vẫn không thể nói là thành thạo nhưng phải không nhận giọng hát của cô rất hay. Không giống giọng trong trẻo của con gái bình thường, cô hóng của cô mang theo chút khàn khàn, giống nhưng tơ, dịu dàng, ấm áp, vây quanh người nghe. Sau lại, anh mới hiểu được bởi vì bà nội thích nghe, cô mỗi buổi tối đều hát một vài bài tiếng Trung. Mỗi khi thời điểm kia, anh đều dặn quản gia Peter mở cửa sổ thư phòng của anh. Trong nhà mọi người đều thích nghe cô ca hát. Mỗi khi cất tiếng hát, mọi người đều dần dần tụ tập ở trung đình nghỉ ngơi, bởi vì nơi đó có thể nghe được rõ ràng tiếng hát của cô

- Ai đang hát vậy?

Nghe thấy một câu, Lam Tư ngẩng đầu, thấy Akina kinh ngạc đang đứng ở cửa sổ.

- Đó là Mạc tiến sĩ sao? Oh my God, thật là cô!

Akina trừng lớn mắt, sau đó tiếp theo vài giây, chỉ thấy anh lấy điện thoại cầm tay ra, bắt đầu gọi.

- Anh làm cái gì?
- Gọi điện thoại cho Louis.

Không phát hiện giám đốc có chút biểu cảm, Akina vẫn ngạc nhiên nói.

- Giọng hát này không làm ca sĩ thật uống phí. Cô ấy chắc chắn có thể làm kỳ tích trong giới âm nhạc.
- Kỳ tích anh đang nói hiện là vợ của tôi.

Lam Tư thần nhiên mở miệng. Mười chữ ngắn gọn cùng ý tứ sâu sắc. Akina nghe vậy cứng đờ, lâu một chút mới hồi tỉnh thần lại, nhìn gương mặt lạnh lùng của giám đốc.

- Có chuyện gì sao Akina?

Tiếng người trong điện thoại truyền ra. Tuy rằng di động đã kết nối, Akina trong nháy mắt đem điện thoại tắt đi, sau đó nhanh chóng cầm trong tay báo cáo đưa đến cho Lam Tư.

- Đây là báo cáo Bandel mới từ Seattle truyền đến, chúng ta vừa thay đổi cơ cấu công ty, anh ấy muốn thay đổi vài nhân sự.

Lam Tư một bên lật xem tư liệu trên tay, một bên nói:

- Tôi cho phép anh ấy toàn quyền xử lý.
- Ok!

Akina gật đầu, tiếp tục báo cáo.

- Giám đốc công ty dầu mỏ Ngải Khắc Sâm đêm nay hẹn Rock Phi gặp mặt hiệp thương, có tin đồn là hai nhà công ty sẽ tiến hành xác nhập. Bọn họ nếu xác nhập thành công, có thể xem là đối thủ mạnh.

- Anh thấy thế nào?
- Ngải Khắc Sâm ghét Rock Phi ra mặt. Bọn họ muốn xác nhập, trừ khi trời sụp. Tôi còn đang nghi ngờ bọn họ chính mình cũng hoài nghi việc gặp mặt

lần này không có kết quả.

Akina nhún vai, cười nói.

- Nhưng tôi vừa mới biết một tin. Cháu gái Ngải Khắc Sâm cùng con trai Rock Phi gần đây có quan hệ, tôi nghĩ khả năng xác nhập không phải không có.

- Thu mua cổ phiếu hai công ty này, phải lấy được 10%, chưa tới đừng có dừng tay.

- OK!

Hai mươi phút sau, Akina đi ra thư phòng. Lam Tư nhìn văn kiện trên bàn, sau một lúc lâu, mới đứng dậy đi đến bên cửa sổ. Cô đã dừng hát, phụ giúp bà nội ngồi lên xe lăn trở về phòng. Anh có thể thấy cô cùng bà nội cùng nhau chơi cờ, mỉm cười tán gẫu. Nhìn vẻ mặt tươi cười của cô, ngực anh lại đập mạnh một cái. Nói thật, anh hâm mộ tình cảm bà cháu tốt đẹp của cô. ‘Vợ của tôi’. Nhớ tới lời mình vừa nói với Akina lúc này, anh tự giễu gờ lên khóe miệng. Anh tuy rằng có vợ, có gia đình nhưng tất cả chỉ là... Giả!

Không biết vì sao, anh đột nhiên chán ghét chính mình luôn bị mọi người để bên ngoài, cho nên anh xoay người xuống lầu, đi qua trung đình, đi vào phòng bà nội.

- Lam Tư? Có chuyện gì sao?

Nhìn thấy anh xuất hiện, cô có chút kinh ngạc.

- Không có chuyện thì không thể đến sao?

Anh đi đến bên cạnh cô, cùng cô ngồi ở trên sofa, hôn lên đôi môi cô một cái.

Mặt cô liền đỏ lên nhưng vẫn trấn định nói.

- Em còn nghĩ anh đang làm việc. Akina về rồi sao?

- Về rồi!

Anh cầm tay cô, sau đó nhìn bà nội mỉm cười.

- Hi vọng bà cho cháu tham gia vào ván cờ này!

- Đương nhiên!

Bà nội mỉm cười.

- Cháu biết chơi cờ tướng sao?

- Không.

Anh mắt cũng không chớp nói.

- Nhưng cháu nghĩ bà cùng Liên sẽ dạy.

- Vậy Liên cùng cháu một phe đi.

Bà nội ha ha cười.

- Liên chơi cờ không giỏi, cháu cùng nó một phe, sẽ suy nghĩ ra nhiều điều thú vị.

- Em chơi không giỏi sao?

Cô hơi hơi nâng lên cằm, nhún mày nói.

- Ít nhất hơn anh!

Anh nở nụ cười, cô bắt đầu sắp xếp quân cờ. Lam Tư biết cô đối với việc anh ngồi ở bên người vẫn là có chút không được tự nhiên. Trên người cô có hương hoa hồng, anh nhìn cô sắp hàng quân cờ.

- Cờ này sắp xếp có vẻ giống cờ vua.

- Anh biết tiếng Trung sao?

- Biết một chút.

Anh dùng tiếng Trung trả lời. Cô sững sốt một chút, quay đầu nhìn anh.

- Anh biết tiếng Trung?

- Công tác thường hay dùng đến. Nói chuyện xã giao sẽ không thành vấn đề.

Anh phát âm chuẩn làm cho cô giật mình, không khỏi cảm lấy một quân cờ hỏi anh.

- Đây là cái gì?

Lam Tư quân cờ liếc mắt một cái, mở miệng nói.

- Xe.

Cô giải thích nói.

- Nó nằm trong bàn cờ là quân xe cho nên trên bàn cờ có thể đi bốn hướng phía trước hoặc lui về phía sau, xa hay gần đều được.

Cô cùng bà nội giải thích cho anh anh mỗi một khóa quân cờ có ý nghĩa thế nào. Sau đó, bọn họ bắt đầu chơi cờ. Tuy rằng mới nghe qua một lần trò chơi quy tắc nhưng anh rất nhanh liền phát hiện cô ở phóng thủy. Anh không cản cô, chính là cùng cô tiếp tục. Bà nội cuối cùng cũng toàn thắng, cười đến phi thường vui vẻ. Sau này, anh thường tham gia cùng hai người, không vì cái gì khác, chỉ vì làm bộ chính mình là một phần tử trong đó. Nhà. Giả. Nhưng ít nhất hiện tại là anh.

Ngay khi mọi chuyện tưởng chừng như thuận lợi thì bệnh tình ngày càng chuyển nặng của bà nội lại như bóng ma bịt kín. Bởi vì ung thư phổi thời kì cuối, bà không làm trị liệu, chỉ uống thuốc giảm đau. Nhưng ngay cả như vậy, thuốc giảm đau cũng dần dần không thể ức chế đau đớn. Lam Tư cùng Mạc Liên kết hôn được ba tháng, bà nội đã từ năm mươi tám kí, sụt thẳng xuống còn ba mươi tám kí. Bà nội dần dần không ăn đồ ăn cứng, tuy rằng Lam Tư mời chuyên gia dinh dưỡng đến làm đồ ăn, sức ăn của bà nội vẫn như cũ từ từ giảm bớt. Nhìn bà ngày càng gầy, Mạc Liên dù sao cũng phải khắc chế không được xúc động. Tháng thứ tư, bà nội đã không thể tự đi ra cửa phòng ngủ, Mạc Liên mỗi ngày đều đến phòng bà, cho bà ăn một chút gì, giúp bà lau người thay quần áo. Tuy rằng việc đó Khiết Tây cùng Annie đều đã làm, cô lại vẫn là tình nguyện chính mình làm.

Lam Tư vẫn im lặng bởi vì biết thời gian của bà nội thật sự không nhiều lắm. Tuy rằng bà nội thân thể bị bệnh làm cho ngày càng suy yếu nhưng bà lại có vẻ rất bình tĩnh.

Tối một hôm, tinh thần bà nội đặc biệt tốt, tuy rằng cô hết sức, bà muốn cháu gái cùng Khiết Tây giúp bà ngồi dậy. Bà nội vừa mới ngồi xong, Mạc Liên liền rót nước mát. Bà nội thở dài, nhẹ nắm tay cháu gái.

- Ngoan, là người thì không tránh khỏi sinh lão bệnh tử, chính là thời điểm của bà đã đến thôi...

- Nhưng...

Mạc Liên cổ họng nghẹn ứ, cô còn chưa kịp báo hiếu cho bà.

- Đừng khóc, có được một cháu gái thông minh, hiếu thảo như cháu, bà cả đời này đã không còn hối tiếc. A, Lam Tư, cháu tới rất đúng lúc, bà đang có chuyện muốn nói.

Lam Tư đi lên, đứng bên người Mạc Liên. Bà nội nhìn đôi trai gái trước mắt này, không khỏi lộ ra mỉm cười. Bà cầm tay cháu gái, sau đó hướng tới Lam Tư vươn tay, Lam Tư cũng vươn tay. Bà nội đem tay Mạc Liên đặt vào tay anh, thở sâu, nhìn anh nói.

- Bà không biết sau này cuộc sống của các cháu sẽ xảy ra chuyện gì, bà cũng không còn thời gian can thiệp. Nhưng cháu gái này của bà...

Hốc mắt rung rung Mạc Liên, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn bà nội, bà nội lại nhìn chăm chăm nhìn Lam Tư, bàn tay khô gầy, nắm chặt tay hai người.

- Nhờ cháu chăm sóc!

Bà yêu cầu,

- Cháu sẽ chăm sóc cô ấy.

Anh hứa hẹn.

- Dù có chuyện gì xảy ra.

Bà nội tiếp tục nói.

- Dù cho có chuyện gì xảy ra.

Anh cam đoan.

- Bà nội lại nhìn hướng cháu gái.
- Hứa với bà, cháu không bao giờ được buông tha cho người đàn ông này.
- Cháu...

Mạc Liên chấn động, trong mắt cô tất cả đều là nước mắt, thậm chí thấy không rõ bà nội dung nhan.

- Hứa với bà!

Bà nội thúc giục.

- Cháu sẽ không dễ dàng buông tha cho anh ấy.

Cô ghen ngào mở miệng.

- Hứa với bà, mỗi ngày đều nắm chặt lấy tay Lam Tư.
- Cháu sẽ mỗi ngày nắm chặt tay anh ấy.

Bà nội nhìn đôi vợ chồng trước mắt, mỉm cười nói.

- Tốt lắm!

Đến khi có được sự cam đoan của hai người, bà nội mới buông lỏng tay ra, bà dựa vào gối đầu phía sau, mệt mỏi nhắm lại mắt.

- Bà mệt rồi, các cháu cũng đi nghỉ ngơi đi!

Mạc Liên không muốn đi nhưng bà nội yêu cầu, cuối cùng vẫn là đi theo Lam Tư rời khỏi. Như là có linh tính, Mạc Liên suốt đêm không ngủ, Lam Tư cũng như thế.

Rạng sáng ngày hôm sau, Annie đến gõ mạnh cửa phòng cô, Lam Tư cũng đồng thời mở cửa đi ra.

- Bà đã qua đời.

Annie rung rung báo cho biết. Mạc Liên sắc mặt tái nhợt nhìn cô, thử hai lần mới phát ra thanh âm.

- Bà...
- Tôi thật xin lỗi.

Annie nói. Mạc Liên lắc lắc đầu, lại chỉ cảm thấy không thể hô hấp. Tiếp theo vài giây, cô được bao bởi cái ôm ấm áp. Là Lam Tư. Cô gất gao cầm lấy vạt áo anh, ở trong lòng anh khóc nức ra.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thông Minh Định Hôn Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Lễ tang của bà nội được tổ chức đơn giản mà long trọng. Lam Tư sau tang lễ vì bận công việc mà đi Âu Châu. Anh vốn định kéo dài thời hạn nhưng Mạc Liên lại tỏ vẻ cô rất tốt, cô thậm chí ngày hôm sau tang lễ liền đến phòng thí nghiệm đi làm, cho nên anh vẫn là đi Âu Châu. Bà nội sau khi qua đời, không còn cần anh ra dáng người chồng tốt, Lam Tư lại lần nữa khôi phục cuộc sống bận rộn. Khi anh từ Âu Châu trở về, chi nhánh ở Seattle lại có vấn đề, vì thế anh quần áo còn chưa thay, liền bay đến Seattle. Sau đó, bên Đức lại xảy ra chuyện công nhân đình công, anh cũng lập tức bay sang xử lý. Cuối cùng đến một tháng sau, anh mới trở về nhà. Mười giờ tối, xe anh vào cửa, nhìn cửa sổ phòng cô một mạng tối đen. Anh xuống xe vào cửa, quần gia Peter ra đón, tiếp nhận trong tay áo khoác của anh.

- Phu nhân đã ngủ chưa?
- Phu nhân không có trở về.

Peter cầm áo khoác, đứng ở tại chỗ trả lời.

- Không trở về?

Lam Tư dừng lại, kinh ngạc nhìn Peter.

- Đúng vậy.

Peter chần chờ một chút, mới nhìn anh nói.

- Phu nhân hai tuần nay vẫn ở trong phòng thí nghiệm.

Lam Tư trừng mắt nhìn anh.

- Anh nói, phu nhân hai ngày đều không có về.

- Đúng vậy. Phu nhân nói không nên lãng phí thời gian, cô nhất định muốn ngủ lại ở phòng thí nghiệm.

- Cô ngủ ở đó!

Lam Tư sắc mặt trầm xuống, quả thực không thể tin được cô gái kia ngay cả ngủ đều ngủ ở phòng thí nghiệm, anh gót chân xoay tròn, xoay người liền hướng đi ra ngoài cửa. Peter cầm trong tay áo khoác trả lại cho anh, nhìn anh sắc mặt khó coi, không khỏi mạo hiểm mở miệng kêu một tiếng.

- Thiếu gia.

- Còn có chuyện gì?

- Sức khỏe phu nhân cũng không tốt.

Peter lo lắng nói.

- Bữa sáng, bữa trưa, bữa tối tôi đều tự mình đem đi nhưng phu nhân ăn cũng không nhiều.

- Tôi đã biết.

Anh tối tắm giặt đầu, lập tức lái xe đến phòng thí nghiệm. Anh mới vào cửa, một cô gái tóc màu đỏ đứng phải anh.

- Thật có lỗi, giám đốc.

Cô gái kia vừa đứng vững, đã thấy sắc mặt anh liền trở nên rất kém.

- Vợ của tôi đâu?

Anh bình tĩnh, lạnh giọng đặt câu hỏi. Cô gái nhìn anh, sau một lúc lâu mới chỉ tay về hướng bên trái.

- Đi thẳng, quẹo phải phòng thứ ba. Nếu giám đốc có thể nói cô nghỉ ngơi, mọi người đều rất cảm kích.

Anh sắc mặt càng thêm khó coi, không nói thêm nữa, xoay người đi tìm vợ. Anh đẩy cửa vào, trong phòng âm u, chỉ có nguồn sáng duy nhất đến từ nhất máy tính màn hình. Trước máy vi tính là một cô gái gầy gò, hai tay cô không ngừng gõ trên bàn phím. Anh còn nghĩ mình đi nhầm phòng, nhận sai người nhưng sau đó anh nghe được tiếng của cô.

- Ruth, đóng cửa lại.

Cô cũng không quay đầu, bàn tay gõ bàn phím cũng không dừng lại. Anh chết đứng ở tại chỗ, không thể tin cô gái kia chính là Mạc Liên, nhưng này thật là cô.

Ông trời ơi, cô sụt ít nhất là mười kí! Peter nói cô ăn không nhiều lắm, anh liền biết cô sẽ gầy hơn nhưng không dự đoán được sẽ ốm yếu đến thế này. Chân mày hõm xuống, hốc mắt đen thui, trong bóng đêm tựa như một hồn ma.

- Ruth!

Thấy cửa vẫn không đóng, cô quay đầu, sau đó sững sốt.

- Lam Tư?

- Em đang làm cái gì?

- Làm việc.

- Hiện tại đã hơn mười giờ tối.

Anh nghiêm mặt nói.

- Các phần đã sắp hoàn thành nếu làm không nhanh sợ không kịp tiến độ.

Cô thần sắc hồ hững đem tầm mắt trở về bên màn hình, ngón tay gầy lại gõ lên bàn phím.

- Tiến độ của em vượt mức rồi.

Anh sai bước đi lên trước, đem cô từ trên ghế trên kéo dậy.

- Anh làm cái gì?

Cô hoảng sợ, có chút kinh hoàng nhìn anh.

- Buông.

Sự ồm ỷ của cô làm anh phải kinh hãi, tay cô dường như muốn nói chỉ cần anh dùng thêm sức sẽ khiến nó gãy rời, anh thả lỏng lực đạo, đối với tình trạng của cô vừa sợ vừa giận. Anh cúi người xuống, ôm lấy cô lên. Thân người nhẹ hẫng của cô khiến ngực đau xót.

- Lam Tư, anh đang làm cái gì? Thả tôi xuống!

- Em cần nghỉ ngơi.

Anh đem cô ôm đi đến hành lang, dưới ánh sáng, cô cả người thoát nhìn tái nhợt đáng sợ, cô thậm chí ngay cả giấy giụa cũng đều không có sức để làm.

- Nhưng phương trình tôi đang viết

- Phương trình có thể chờ.

Anh không khống chế được hét lên, cô sợ tới mức liền im lặng. Anh xanh mặt, ôm thẳng cô ra xe. Xe về tới trang viên, anh lại ôm cô xuống xe, cô lại kháng nghị nhưng anh hoàn toàn không để ý tới, sắc mặt càng đen. Không còn sức cùng anh tranh cãi, cô cũng không hề nhiều lời, im lặng tùy ý để ôm trở về phòng. Anh đem cô đặt trên giường, một bên sai Peter gọi đầu bếp nấu thức ăn, lại nghe cô mở miệng nói một câu.

- Tôi không đói bụng.

Những lời này lại càng làm Lam Tư thêm tức giận, anh lạnh lùng nhìn cô.

- Em dạo này có nhìn mình trong gương không? Em có biết bộ dáng hiện giờ của em thế nào không?

- Tôi chỉ là..... Khẩu vị không tốt lắm.....

Cô đứng lên, lại bởi vì choáng váng mà ngồi lại trên giường. Lam Tư không hề để ý tới lời cô tranh cãi, chỉ sai Peter gọi bác sĩ đến. Anh trở lại bên giường, cô vẫn cúi đầu dựa vào thành mép giường, đứng không đứng dậy nổi, cũng không chịu nằm xuống nghỉ ngơi.

- Em đã bao nhiêu lâu không ngủ?

- Tôi có ngủ.

- Tôi nói là ngủ thật sự, nằm ở trên giường, đắp chăn ngủ vài tiếng, không phải nằm co rúc mà ngủ trên sofa trong phòng thí nghiệm kia.

Cô trầm mặc không nói, thậm chí không chịu ngẩng đầu, áo lông màu đỏ mặc trên người cô càng làm thân người cô như trở thành một cái giá áo.

- Em có biết chính mình đang làm cái gì không?

- Tôi.....

Cô nắm chặt lấy góc gối, dùng sức đến tay trở nên trắng bệch.

- Tôi cần làm việc.....

- Vì sao?

- Tôi.....

Cô há mồm, lại nói không ra lời.

- Vì sao?

Anh ép hỏi.

- Tôi không biết.....Anh không chịu nhận đáp án của cô, lại lạnh giọng ép hỏi.

- Vì sao?

- Bởi vì tôi cần làm việc!

Cô chịu không nổi đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt đen chứa đầy nước mắt, phần nộ đứng dậy đẩy ra anh.

- Chỉ cần tôi làm việc, tôi sẽ không phải suy nghĩ nhiều.

Nước mắt chảy ra từ khóe mắt, cô tức giận nhìn anh gào thét.

- Chỉ có khi tôi làm việc, tôi mới không nghĩ đến tôi đã ích kỷ thế nào! Sẽ không nghĩ đến làm bà nội tôi đã vất vả thế nào để nuôi tôi vào đại học, tôi lại bởi vì ham chơi mà không trở về thăm bà! Sẽ không nghĩ đến làm bà sinh bệnh, một người cô đơn còn tôi lại ở Boston xa xôi sống một cuộc sống không có gánh nặng. Tôi vẫn tự cho là bà thật sự khỏe mạnh, tôi muốn chuyên tâm làm việc, tôi liền chuyển đi Boston, tôi nghĩ tương lai tôi sẽ bù đắp lại cho bà. Tôi trước hết phải kiếm tiền, có tiền mới có thể cho bà an hưởng lúc tuổi già, tôi nói với chính mình, chờ tôi sau khi tôi thành công sẽ trở về ở với bà.

Cô hít một hơi thật sâu, chầm chậm thừa nhận.

- Nhưng, sự thật cũng là, này tất cả đều là do tôi ích kỷ, tôi chỉ muốn thành công. Mỗi lần hoàn thành một nghiên cứu, tôi đều tham lam muốn càng nhiều hơn, vì thế một năm biến thành hai năm, hai năm liền biến thành ba năm, bốn năm, năm năm! Sự thật là, sau khi đại học, tôi hàng năm chỉ về nhà vài ngày, làm bộ chỉ cần đem tiền về nhà, bà sẽ không cảm thấy buồn.

Cô nắm chặt hai nắm, đối với anh rít gào.

- Sự thật là... tôi hoàn toàn không biết được bà đang bị ung thư. Nếu không phải tôi về nhà đột ngột, bà cũng do chống đỡ không nổi nên té xỉu té xỉu, tôi thậm chí còn không biết bà bị bệnh! Tôi chỉ còn bà là người thân duy nhất trên đời.

- Cái dạng cháu gái kiểu gì mà khiến bà không muốn nói cho tôi biết bệnh tình? Là cháu kiểu gì mà để một bà lão bảy mươi tuổi sống một mình.

Cô chỉ vào chính mình, phần nộ nói.

- Tôi! Chính tôi là đứa ít kỉ! Cho nên tôi chỉ biết làm việc, tôi phải làm việc, tôi cũng chỉ còn lại...

Cảm xúc quá mức kích động, làm cho cô trước mắt biến thành màu đen, lời còn chưa nói xong cô đã thấy toàn thân một trận mềm mại. Lam Tư nhanh chóng ôm lấy cô, chỉ kịp nghe cô suy yếu nói ra hai chữ.

- Làm việc.

Sau đó, cô thật sự hoàn toàn hôn mê bất tỉnh. Anh ôm cô đặt lên giường, trong tai còn lưu lại những câu tự trách của cô. Sinh trưởng ở Bart gia, với anh mà nói tình cảm không chế là không thể thiếu. Chưa từng có người nào ở trước mặt anh không khống chế như vậy, cô bị thương phần nộ cảm xúc như thể trần trụi mà chân thật, giống như anh chỉ cần chạm vào là có thể cảm nhận được. Nằm giữa giường lớn, thoát nhìn thật nhỏ bé bình thường, cơ hồ sẽ bị chính chiếc giường cản nuốt, dạy anh không thể nào lý giải, cô không nên dành thể lực cùng tinh thần chống đỡ quá nhiều, lại như thế nào có thể cất chứa khắc sâu tình cảm mãnh liệt như vậy. Nước mắt tràn đầy gương mặt cô, hơi thở tựa như không tồn tại. Anh không khỏi buộc mình đưa tay chạm vào động mạch của cô. May mắn, cô còn có tim đập. Không lâu, Peter đưa bác sĩ đến. Lam Tư nói cho bác sĩ biết tình trạng của cô. Bác sĩ tiến hành đo huyết áp cùng nhịp tim của Mạc Liên rồi mới nói bệnh.

- Cô ấy do đau buồn quá độ mà ra, đừng khiến cô ấy chịu nhiều áp lực, phụ nhân thể lực rất yếu, ngày mai chờ phụ nhân tỉnh lại, tôi sẽ lại đến.

Bác sĩ dặn dò thêm một số chuyện rồi đi về. Lam Tư không biết chính mình phải làm gì với cô bây giờ. Vì theo hiệp ước đã kí, bà nội cô chết thì hôn nhân cũng kết thúc nhưng cô hiện tại lại như thế này, anh cùng cô ly hôn thật đúng là tàn nhẫn. Huống chi, bỏ qua chuyện thí nghiệm của cô đem lại lợi ích cho tập đoàn Bart, ở chung nhiều tháng như vậy anh cũng có cảm giác thích cô. Nói đến buồn cười, trên thế giới này, cô là số ít người có thể làm bạn với anh. Không giống nhiều người khác, cô cho tới bây giờ cũng chưa từng có ý nghĩ tham lam tài sản của gia đình anh. Cô thông minh hài hước, độc lập kiên cường, hơn nữa lại lương thiện khiến bản thân anh cảm thấy xấu hổ.

Tối hôm đó, anh không ngủ, ngồi ở bên giường của cô, nhìn cô, thẳng đến trời sáng.

Tháng năm, hoa hồng trong vườn nở rộ. Sau đêm mất bình tĩnh hôm ấy, cô lại trở nên im lặng. Trên thực tế, nếu không có gì quan trọng, cô hoàn toàn không mở miệng nói chuyện. Mỗi khi bác sĩ đến chuẩn bệnh, cô cũng chỉ nhìn bên cạnh xem anh không hề tồn tại. Cô co ro trong phòng mình, phần lớn thời gian, cô đều nằm ở trên giường, thường xuyên ngủ cả ngày giống như bù cho thời gian không ngủ trước kia. Những lúc khác, cô cuộn mình ở sofa, ngăn người nhìn hoa viên bên ngoài. Cô chịu ăn cơm bởi vì anh uy hiếp cô nếu không ăn liền bắt cô truyền nước biển. Bác sĩ đến thăm bệnh hai tuần sau, cô thậm chí đồng ý bắt đầu uống thuốc, không vì cái gì khác, đơn giản là thuốc có thể cho cô dễ dàng ngủ. Anh không thấy cô khóc nhưng nhiều khi anh lại thấy trong mắt cô lấp lánh nước. Bởi vì bác sĩ dặn anh không được ép buộc cô, anh lần nữa phải khắc chế chính mình xúc động ép cô ra khỏi phòng. Nhưng nhìn cô mỗi ngày đều như hồn ma, anh mới phát hiện mình càng ngày càng khó làm được chuyện này.

Một hôm anh đến phòng cô, phát hiện cô không ở trong phòng. Cánh cửa thông với hành lang lại mở, cô đi chân trần, đứng ở bên ngoài ban công nhìn hoa viên phía dưới. Mùi hoa hồng thoảng trong không khí, gió nhẹ thổi qua khiến áo cô nhẹ bay. Trong một giây ngắn ngủi, anh còn nghĩ là cô sẽ bị gió thổi mất.

- Nơi này không đủ cao, em nhảy xuống không chết được đâu.

Cô toàn thân cứng đờ, hai tay nắm chặt thành lan can.

- Nếu em muốn nhảy, tốt nhất trước hết nên nghĩ đến tiền bồi thường hiệp ước của chúng ta.

Cô vẫn như cũ đưa lưng về phía anh, anh có thể cảm giác được, thậm chí thấy sự tức giận từ trong cơ thể cô toát ra.

- Có lẽ tôi nên sai người đi thăm định tài sản của em, xác định em có thể bồi thường tổn thất cho nghiên cứu của tôi.

Cô bắt đầu run run, anh tin chắc kia không phải lạnh do gió đêm. Lam Tư hai tay cầm ở khóa trong túi tiền, tiếp tục âm thanh lạnh lùng nói.

- Tôi vẫn nghĩ rằng em có thể nghiên cứu thành công cho nên mới đồng ý cùng em kết hôn nhưng hiển nhiên tôi đã đánh giá sai lầm. Tiếp theo tôi lại chọn sai vợ.

Cô đột nhiên quay lại, đưa tay hướng về phía mặt anh. Anh lại sớm dự đoán được, nhanh như cắt bắt lấy cổ tay cô, cô phẫn nộ giờ tiếp tay kia, anh lại dùng tay còn lại ngăn cản sự công kích của cô. Anh đem hai tay cô xoay ra phía sau, cả người kéo đến trước người anh, cô khòe mắt chảy ra giọt nước mắt, tức giận không thôi, lại không tránh được sự khống chế của anh. Lam Tư gắt gao bắt lấy cô, lạnh lùng nói.

- Đáng tiếc hiện giờ em đã là vợ tôi.

- Buông! Tôi lập tức đi tìm luật sư bàn thủ tục ly hôn với anh!

Cô phẫn nộ hét lên.

- Tốt lắm.

Anh mặt không chút thay đổi nhìn cô, lạnh lùng nói.

- Tôi cũng muốn thế nhưng hiện tại tôi không chịu nổi tổn thất như vậy, Bart tập đoàn đang ở tiền hành trọng chinh, tôi phải có vợ, có cái gia đình, đây là điều phù hợp với yêu cầu của cha tôi nếu tôi còn muốn tiếp tục quản lý công ty. Em muốn ly hôn, có thể, chờ tôi làm xong vài dự án, chân chính ngồi vào vị trí cao của công ty, đến lúc đó em muốn làm cái gì đều có thể. Nếu em đã không muốn tiếp tục nghiên cứu, tôi tin chắc em ít nhất còn có thể làm bình hoa di động.

Khuôn mặt cô trắng bệch, kích động nói.

- Đó là nghiên cứu của tôi, tôi đương nhiên có thể...

- Dùng tình trạng hiện giờ của em sao?

Anh châm chọc

- Tôi không nghĩ hiện trạng của em bây giờ có thể tiếp tục thí nghiệm. Tôi đã bàn với tiến sĩ Cường Sâm · Beirut. Tuần sau sẽ đem phòng thí nghiệm chủ quyền giao cho anh ấy.

- Anh không thể làm như vậy, Cường Sâm là người ngu ngốc, thí nghiệm đã đến giai đoạn cuối cùng.

- Tôi đương nhiên có thể.

Anh vẫn nhất quyết.

- Tiến sĩ Cường Sâm có kinh nghiệm nhiều năm nghiên cứu nanomet, tôi tin tưởng anh ấy có thể dễ dàng đảm nhiệm. Huống hồ hiệp ước đã viết rõ ràng nếu em vì chuyện cá nhân làm cho thí nghiệm không thể tiến hành, em không được đem nghiên cứu rời khỏi tập đoàn Bart, em đã xem qua, cũng đã ký, tôi thấy hình như em muốn vi phạm hiệp ước rồi.

Cô kinh hoàng vừa tức phần kháng nghị.

- Tôi vốn ở trong phòng thí nghiệm là do anh...

- Ngày hôm sau tôi không có ngăn cản em trở về.

Anh nhìn cô, cứng rắn mở miệng

- Là chính em chỉ biết hối hận co đầu rút cổ ở trong phòng, cũng là chính em từ bỏ tất cả quyền lợi.

Cô phản môi run rẩy, muốn mở miệng, lại đối với sự lên án của anh hoàn toàn không thể cãi lại, sức toàn thân dường như bị ai đó rút cạn.

- Tôi đã tuân thủ hứa hẹn của tôi, cũng làm hết nghĩa vụ của tôi. Hiện tại nên em thực hiện phần của em đi.

Thấy cô không hề phản kháng, anh buông lỏng ra tay cô. Cô cơ hồ đứng không nổi nhưng lại không muốn trước mặt anh ngã xuống. Cho dù trước mắt đã muốn bắt đầu biến thành màu đen, khiến cô không nhìn rõ khuôn mặt lãnh khốc của anh, cô vẫn như cũ đứng thẳng. Đêm lạnh như nước, cô ôm chặt lấy thất lung của mình. Cả đời này, cô chưa từng thấy lúc nào lạnh hơn. Nhưng tiếng nói lạnh lùng của anh lại vang lên.

- Tuần sau, em phải cùng tôi đi xã giao. Ngày mai chúng ta về New York, em có năm ngày để khôi phục dáng vẻ. Đừng để Bart gia chúng tôi mất mặt. Nếu em làm không được... tôi e rằng sẽ nghĩ đến chuyện bắt em đền bù thiệt hại cho thí nghiệm.

Con tức phù đầy trong não, cô tức giận đến toàn thân phát run, không thể nói câu gì. Anh cũng không quay nhìn cô một cái, xoay người bước ra ngoài. Cô không thể nhúc nhích, chỉ có thể đông cứng tại chỗ.

Lam Tư đóng cửa lại, trở về phòng mình. Anh cởi caravat, xắn cao áo sơ mi. Sau đó, rót một ly Whisky, mới chậm chậm bước đến bên cửa sổ. Ngoài cửa sổ, ngôi sao lấp lánh. Bàn công bên cạnh, cô mặc bộ váy màu trắng, vẫn đứng yên như cũ. Anh không bật đèn, đứng yên trong bóng tối, nhìn đáng về không nhúc nhích của cô.

Rất lâu sau, cô vẫn đứng yên như tượng đá, anh lại có thể rõ ràng cảm giác được sự đau khổ, phần nộ của cô, chúng xuyên qua đêm tối, vây lấy thân thể anh. Thật sự, anh không biết anh làm như thế là đúng hay sai, có lẽ anh không nên gây áp lực cho cô, có lẽ anh nên nghe theo lời bác sĩ. Nhưng mới vừa rồi, trực giác lại nói cho anh biết, không thể để cô tiếp tục im lặng như vậy. Huống chi, cô thậm chí không nói chuyện với bác sĩ, bác sĩ hiểu cô được sao? Ít nhất anh ở cùng cô đã nửa năm, anh biết cô so với bề ngoài còn kiên cường hơn. Cô tuyệt đối không phải người dễ dàng buông xuôi bỏ cuộc. Cho nên, anh đã mở miệng. Dùng chiêu khích tướng cô. Anh thà tình nguyện thử một lần, cũng không thể tiếp tục nhìn cô chết mòn. Thời gian tí tách rung động, mỗi một giây đều như bị kéo dài đến vô hạn.

Sau đó, Mạc Liên rót cục cũng nhúc nhích. Anh nắm chặt ly rượu, thấy cô xoay người, đối mặt với hoa viên. Tay Lam Tư nắm lấy cửa sổ, nhìn thấy gương mặt cô, cô nhếch môi, trên mặt tràn đầy nước mắt, mang theo sự phẫn nộ cùng bị thương. Lúc này, anh mới phát hiện cô không phải nhìn hoa viên, cô đang nhìn chăm chú vào phòng thí nghiệm cách bức tường. Anh buông lỏng tay, lảng lảng đứng tại chỗ nhìn cô.

Cô nắm chặt hai tay, một giây sau liền xoay người, như một nữ thần chiến tranh, thẳng tiến vào phòng.

Biết chính mình đã quyết định đúng, Lam Tư khước miệng khẽ nhếch, nâng ly uống cạn rượu rồi cũng xoay người trở về phòng.

Cô đứng là ngu ngốc. Cô luôn nghĩ anh sẽ không vô tình như thế. Nửa năm qua ở chung, cô vẫn nghĩ ít ra anh cũng có trái tim. Cho nên khi anh nghe theo yêu cầu của cô xây dựng phòng thí nghiệm, cô thật sự nghĩ anh là vì cô, nghĩ đến việc chính mình có thể dựa vào anh, có thể mặc cho bản thân hi vọng một lần, đem tất cả mọi chuyện giao cho anh xử lý.

Nhưng nay hết thảy, đều là do anh chỉ nghĩ đến lợi nhuận mà sắm tròn vai một diễn viên. Cô đương nhiên biết, cô đã sớm hiểu được, tuy rằng sớm điều tra rõ ràng nhưng khi đối mặt với anh, cô vẫn bị mê hoặc như cũ, đem anh cùng bạch mã hoàng tử năm đó xem như một. Khi còn trẻ, anh có lẽ còn có cảm tình, còn tin tưởng công lý chính nghĩa. Nhưng anh bây giờ, hiển nhiên giống như tạp chí nói, trong mắt chỉ có tiền, là một máy kiếm tiền của Bart gia.

Gió lại thổi qua. Mạc Liên đứng chôn chân tại chỗ, trong đầu tất cả đều là những lời nói lạnh lùng của anh.

- Nếu em không thể hoàn thành nghiên cứu, tôi tin chắc em có thể làm một bình hoa di động.

Bình hoa? Cả đời cô chưa từng bị ai nói như thế! Anh lại nói cô là bình hoa?

- Tôi không nghĩ dùng hiện trạng của em bây giờ có thể hoàn thành nghiên cứu.

Đó là thí nghiệm của cô! Nghiên cứu của cô! Anh làm sao dám? Làm sao có thể?

- Là chính em tự từ bỏ hết thảy quyền lợi.

Cô không có từ bỏ, cô chính là..... Chính là..... Chính là chết tiệt.....

Ok, cô thừa nhận, là cô không làm việc. Nhưng mọi người đều biết, tiến trình đã vượt mức kế hoạch, cô nghỉ ngơi một tháng thì có gì sai?

- Tôi đã tuân thủ hứa hẹn của tôi, cũng làm hết nghĩa vụ của tôi. Hiện tại nên em thực hiện phần của em đi.

Được, anh muốn cô làm tròn vai vợ anh. Được, không thành vấn đề. Cô có thể làm được một bình hoa di động, nhưng cô tuyệt đối không từ bỏ nghiên cứu của mình.

Cô xoay người nhìn về phía phòng thí nghiệm, cô thề nhất định sẽ trở lại nơi đó.

Cái đồ vô tình vô nghĩa kia!

Cường sâm · Beirut là tên đại ngu xuẩn, năm hăn đã hủy bỏ thí nghiệm của cô, đuổi cô ra khỏi phòng thí nghiệm. Cô nắm chặt hai đấm, tức giận xoay người, đi vào trong phòng, nhìn nhìn trong gương gầy yếu, hai chân không khỏi dừng lại.

- Đáng chết, hiện tại cô so với quỷ chẳng khác là bao.

- Em có năm ngày để khôi phục dáng vẻ. Đừng để Bart gia chúng tôi mất mặt.

Lời nói vô tình của anh lại vang lên khiến đầu cô như muốn bốc hỏa.

Tuy rằng không nghĩ thừa nhận, nhưng là đáng giận, đáng vẻ của cô hiện giờ đúng thật là phải sửa sang lại. Anh muốn một cô vợ xứng đôi với Lam Tư-Bart, được, cô sẽ cho anh thấy. Cô tuyệt đối không để tên vô tình vô nghĩa như anh cướp đi hết thấy

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thông Minh Định Hôn Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

New York. Cô đã đi đến rất nhiều lần nhưng chưa bao giờ dùng phương thức này để đến, ít nhất không phải là dùng cái loại phương tiện giao thông này.

Sáng sớm, trời vừa mới sáng, cái tên lạnh lùng, đáng ghét kia đã kéo cô rời khỏi chiếc giường ấm áp, thậm chí cô còn chưa tỉnh hẳn đã bị anh mang ra cửa chính.

- Tôi còn chưa ăn sáng.

Cô giãy dụa, anh ngay cả còn không cho cô có cơ hội thay y phục.

- Một ổ bánh mì không gọi là bữa sáng.

Anh không để ý kháng nghị của cô, kéo cô lên trực thăng.

- Tôi chưa có đánh răng.

Cô tức giận nói.

- Sau khi em đến New York có thể làm.

- Tôi có thể đánh răng xong rồi tự ngồi xe đi.

- Em có thể nhưng em không có quyền.

- Tôi muốn đi toilet.

Cô không cam lòng nói tiếp

- Tôi tin em có thể nhịn được.

Anh đưa tay ra hiệu phi công cất cánh. Cô trừng mắt nhìn anh.

- Giày của tôi bị rớt.

Lam Tư liếc nhìn đôi chân trần của cô, sau đó đem tầm mắt nhìn lại gương mặt khiêu khích của cô. Anh biết rõ là chính cô cố ý làm rơi.

- Mua cái khác là được.

Anh mặt không chút thay đổi nói, sau đó tiếp tục đọc văn kiện trong tay. Cô cắn răng, tức giận nói.

- Anh vội đi đâu thai hay sao?

- Tôi có hội nghị phải dự.

Anh tựa lưng vào ghế ngồi, xem báo cáo do Akina gửi đến

- Không rảnh cùng em tiếp tục ở trong phòng, kéo dài trò chơi.

Cô vì lời anh nói mà co rúm lại một chút, không khỏi mím môi lại.

Máy bay hướng về phía trước, dần dần rời xa trang viên hoa hồng. Nhìn mình càng ngày càng rời xa nơi tránh nạn, cô bỗng nhiên cảm thấy một trận kinh hoàng, không khỏi đưa tay ôm lấy chính mình. Trên mặt biển, ánh mặt trời dần ló dạng. Phía xa hàng trăm tòa nhà cao tầng nối nhau nằm dài. Tuy rằng tối hôm qua đã hạ quyết tâm, nhưng dù sao cũng là phản ứng khi tức giận. Bây giờ chỉ cần nghĩ đến cảnh phải đối mặt với một đám người cô liền rung mình. Trên thực tế, cô không chỉ là khản trương, cô chính là cảm thấy hoảng sợ. Cô muốn trở về trang viên hoa hồng, trở về phòng của cô, tiếp tục cuộn mình trong chăn ấm an toàn. Nhưng những tòa nhà không lồ đang càng ngày càng gần tiến lại. Trực thăng bay vùn vụt qua vô số tòa nhà, sau đó đi tới Manhattan, hạ cánh trên sân thượng của một tòa nhà. Máy bay vừa mới ngừng, trợ lý cùng thư ký của Lam Tư liền tới đón. Yết hầu Mạc Liên bắt đầu co rút nhanh, sợ hãi làm cho cô một trận buồn nôn. Trong nháy mắt, cô giống được quay về quá khứ, biết rõ sẽ bị cười nhạo khi dễ nhưng phải đến trường hằng ngày vào buổi sáng. Lam Tư mở cửa bước xuống. Cô không muốn đi xuống nhưng anh không cho cô có cơ hội cự tuyệt không nói không rằng tóm lấy tay cô. Trừ phi cô muốn trước mọi người cùng anh diễn cảnh giành co, bằng không cô đành phải ngoan ngoãn cùng đi theo. Một chân trần, một chiếc giày do cô đã đá bay xuống lúc này. Hơn nữa, cô lại đang mặc đầm ngủ. Mái tóc dài chưa chải lại xúc động. Nhìn anh này quần áo chỉnh tề, tinh thần sáng láng, cô chỉ cảm thấy một trận xấu hổ khủng hoảng. Cô biết mọi người nhất định sẽ chú ý đến quần áo của cô. Không tự giác, cô xoay người muốn trốn vào trực thăng lại bị anh gắt gao ôm chặt cô.

Sau đó, anh tiến nhanh về phía trước, khiến cô lao đảo bước theo.

- Giám đốc, báo cáo A&C đã được gửi đến.

- Phòng tài vụ sẽ họp lúc mười giờ.

- Phòng quan hệ xã hội thông báo phóng viên Lynda Winston muốn phỏng vấn. Cô ấy đã chuyển nội dung phỏng vấn đến đây, anh có muốn phỏng vấn không?

- Không!

Lam Tư nắm tay Mạc Liên, đi vào thang máy.

- Ruith mới vừa rồi gọi điện thoại đến, muốn anh gọi lại cho anh ấy!

- Hoắc thư ký gọi điện báo hủy bữa trưa, hi vọng dời nó đến ngày mai.

- Được!

- Ace Đức Hoa kiên trì muốn gặp mặt anh để nói về việc thu mua cổ phiếu, ông ấy hôm nay buổi sáng đã gọi điện ít nhất hai mươi lần.

- Cứ để ông ấy gọi, chờ cổ phiếu lên cao nhất hãy bán.

- Vâng!

Anh cùng thư ký tiếp tục báo cáo việc làm hôm nay, cô đứng lặng nhìn phía trước, hy vọng không có ai chú ý đến dáng vẻ của cô. Nhưng hiển nhiên việc này không có khả năng, tuy rằng không có người vô lễ trực tiếp nhìn cô nhưng qua phản chiếu của thành thang máy cô có thể thấy cô ấy đang chăm chú nhìn vào một chân không giày của cô. Ở thang máy chỉ có mấy chục giây ngắn ngủi, cô lại cảm thấy như dài cả năm.

Sau đó, thang máy rốt cục dừng lại, mọi người đi đến hành lang thấy Lam Tư đều dừng lại cúi đầu, nối bước theo anh. Anh lại tiếp tục ôm cô đi vào phòng họp, cô cửa xấu hổ vừa kích động, vài lần đều thiếu chút nữa té ngã. Mọi người đều chú ý tới dáng vẻ của cô, đi không đến mười mét, Mạc Liên rốt cục rốt cuộc không chịu nổi một mình chân không mang giày, cô đưa tay giữ anh lại.

- Chờ một chút.

Cô đem chiếc giày còn lại cời nốt. Dù bị mọi người nhìn chăm chăm, nhưng ít nhất cô có thể đi vững trên mặt đất, mà không cần lo lắng bước tiếp theo sẽ té ngã.

Bởi vì tức giận anh ở trước mặt mọi người làm xấu cô, Mạc Liên đem giày đưa cho anh. Đột nhiên xung quanh một mảng yên tĩnh. Lam Tư nhú mày, cô ngẩng cằm, khiêu khích trừng mắt nhìn anh. Cứ tưởng rằng anh sẽ nghĩ thay cô cầm giày sẽ rất mất mặt, ai ngờ anh thản nhiên nhận lấy giày của cô, rồi lại tiếp tục ôm cô đi về phía trước.

Trợ lý lại tiếp tục nói tin tức cho anh nghe. Mặt cô bỗng chốc đỏ ửng như hỏa thiêu. Khi cô phát hiện anh muốn dẫn cô đến phòng họp, Mạc Liên liền đứng lại.

- Lam Tư.....

Hơi thở cô mong manh. Anh dường như không nghe thấy, tiếp tục cùng trợ lý bàn công việc, đi thẳng về phía phòng họp.

- Lam Tư.

Cô nắm chặt tay anh, nói lớn hơn một chút. Lần này, anh quay đầu nhìn cô.

- Em có thể vào phòng anh nghỉ ngơi trước không?

Tay cô bôi vì khăn trương đều ướt mồ hôi, cô không muốn xin anh, nhưng cô thật sự không thể dùng bộ dáng này đối diện với nhân viên của anh. Lam Tư im lặng nhìn cô gái trong vòng tay mình, tuy rằng cô cố gắng trấn tĩnh nhưng đôi mắt đen không giấu được sự lo lắng.

- Anna.

Anh gọi trợ lí.

- Vâng!

Anna lập tức tiến lên.

- Đưa vợ tôi đến phòng tôi, nhân tiện sai người đem đến cho cô ấy đôi giày mới.

Mạc Liên nhẹ nhàng thở ra. Anna mỉm cười nói.

- Phu nhân mời cô theo hướng này.

Cô vốn định đi theo Anna nhưng tay Lam Tư vẫn nắm chặt tay cô, cô khăn trương quay đầu nhìn anh. Anh nhìn cô, tựa hồ muốn nói cái gì, cuối cùng mở miệng lại là một câu dạn dỏ.

- Cần gì cứ nói Anna!

- Ừm!

Cô gật đầu. Anh buông tay, sau đó xoay người cùng nhân viên bước đi. Cô đứng ở tại chỗ, nhìn anh đi vào phòng họp, đến khi Anna cất tiếng gọi, cô mới hồi phục tinh thần lại.

- Liên! Ấy xin lỗi! Tôi nghĩ bây giờ nên kêu cô là Bart phu nhân.

- Không cần, cứ gọi tôi là được!

Anna mỉm cười.

- Liên, đi đến đây. Tôi đưa cô đến phòng giám đốc. Nếu tôi nhớ không lầm thì đây là lần đầu cô đến đây.

- Ừm!

Cô gật đầu, theo Anna về thang máy.

- Văn phòng giám đốc ở tầng cao nhất, có thể quan sát toàn bộ Manhattan. Đúng rồi, cô mang giày số mấy?

- Số 7.

- Cô chưa ăn sáng đúng không? Hay là chờ người ta đem giày tới nên ăn một chút.

- Không cần!

Trong thang máy đột nhiên yên lặng, Mạc Liên rốt cục chủ động mở miệng nói.

- Giày của tôi khi lên trục thăng không cẩn thận làm rơi.

Anna trầm mặc một chút, mới nhin không được hỏi.

- Cô có khỏe không?

- Cô nói xem, cảm giác sáng sớm bị tên ác ma lạnh lùng kéo khỏi chăn êm, đầu tóc rối tung, còn rớt một chiếc giày, với bộ dáng như thế gặp nhiều người có giống như buồn nôn không?

Cô tự giễu kéo kéo khóe miệng.

- Kỳ thật..... Người thoát nhìn không tệ như vậy.

Anna thử an ủi cô. Mạc Liên nhìn cô nhú mày.

- Có lẽ là hơi sợ một chút. Tôi giống như có cảm giác mình không mặc quần áo.

Anna co rúm lại một chút, gật đầu thừa nhận.

- Đúng vậy, nếu không mặc áo giáp quả nhiên không thể chiến đấu với bọn người đó

Cửa thang máy mở, Anna bước ra trước mỉm cười nói.

- Nhưng biểu hiện của cô rất khá.

- Ý cô là sao?

- Tôi chưa bao giờ thấy ai dám bắt giám đốc cầm giày, tôi tin chắc giám đốc cũng chưa từng cầm qua.

Mạc Liên nhanh chóng đỏ mặt, trong lúc nhất thời có chút thích thú. Anna tâm tình hào hứng mở cửa phòng Lam Tư.

- Đến rồi! Đây chính là sào huyệt của ác ma. Sau cửa kia là phòng ngủ, cô nếu mệt có thể đi vào nằm một chút, bên trong là phòng tắm. Cô có cần báo hay tạp chí không? Muốn loại gì tôi cũng có thể cho người mang đến.

_ Không cần.

Văn phòng của Lam Tư rất rộng, trang trí cũng rất đơn giản, không có đồ trang trí. Ngoại trừ góc phòng có một chậu cây tất cả đều phủ lên màu café đậm. Tuy rằng rất muốn vào giường nằm nghỉ nhưng Mạc Liên cố chống lại cơn buồn ngủ, ngồi xuống ghế của anh, xoay người đến mặt sau, nhìn khung cảnh của Manhattan.

Tháng sáu Newyork, màu trời xanh biếc. Xa xa ngoài mặt biển, một con thuyền ca-nô chậm rãi lướt qua tạo nên bọt sóng trắng biếc.

- Liên?

- Chuyện gì?

Cô xoay ghế trở về.

- Tôi nghĩ có lẽ, cô trước khi thử giày đến phòng trang điểm chút đi!

Cô có chút mờ mịt nhìn Anna.

- Cởi tất ra.

Anna dịu dàng nhắc nhở cô.

- Ah! Đúng rồi!

Cô mới phát hiện chân mình rất dơ, vội vàng đỏ mặt đứng lên, hướng về phía phòng tắm. Nước ầm tràn qua chân mang theo sự sáng khoái. Nước mắt bỗng nhiên trào ra từ hốc mắt.

- Chết tiệt.

Cô giận dữ lau nước mắt trên mặt, cảm thấy rất uể oải. Nói thực ra, cô không biết mình ở trong này làm gì, cũng không hiểu anh rốt cuộc là muốn thế nào. Từ xa kéo cô đến đây là để cô mất mặt sao? Không, cô tuyệt đối không thể như vậy liền nhận thua. Cô phải cứu lấy thí nghiệm nhiều năm qua cô đã vất vả, không thể để cho tên Cường Sâm kia làm hỏng.

Đàn ông đáng ghét, anh biết rõ, cô biết được anh nhất định đã biết rất rõ, Cường Sâm năm đó đã đuổi cô ra khỏi phòng thí nghiệm, lại còn tìm đến hấn để tiếp tục nghiên cứu. Tức giận, cô gạt tất vòi nước, đến bồn rửa tay, rửa mặt. Trong gương, cô gầy yếu, sắc mặt nhợt nhạt như người bị bệnh. Trong nháy mắt, cô biết nếu cô một mình đối phó anh nhất định sẽ thua, cô cần hỗ trợ, dựa vào một mình cô thì không thể được. Cô thở sâu, đi đến tìm Anna.

- Anna cô có thể giúp tôi một chuyện không?

- Anna cô có thể giúp tôi một chuyện không?

- Đương nhiên!

- Tôi... tôi muốn có một bộ đồ khác.

Cô khăn trương siết hai tay. Anna mỉm cười

- Tôi cũng thấy thế nên đã sai người đến đây. Hi vọng cô không phiền lòng.

Mạc Liên nhẹ nhàng thở ra

- Dĩ nhiên là không.

Anna cầm tay cô, nháy mắt cười

- Đừng lo lắng, đã có can đảm lấy đại ma vương thì, tuyệt đối có thể ứng phó với đám lâu la bé nhỏ này

Nghe Anna ví von nhân viên siêu hạng của Lam Tư thành đám lâu la, Mạc Liên không khỏi mỉm cười.

- Nói cho cô biết một bí mật, tuyệt đối được ở trước mặt đàn ông tỏ ra yếu đuối, tự tin là vũ khí lợi hại nhất của chúng ta. Cho dù có khản trương sợ hãi, chỉ cần cô đưa gương mặt tự tin ra thì chuyện hù dọa người khác xem ra rất dễ dàng.

Anna nói chưa dứt thì cửa đã mở. Mạc Liên xoay người, đã thấy người tới không phải người khác, chính là nhà trang điểm Carleen cùng nhà tạo hình Lysa lúc cô đám cưới đã trang điểm cho cô. Phía sau hai người còn có một cậu thanh niên phụ giúp đẩy xe.

- Liên, lâu rồi không gặp.

Lysa vừa nhìn thấy Mạc Liên, vui vẻ chạy tới. Khi nhìn lại bộ dáng của Mạc Liên chợt giật mình.

- Oh my God, cô sao lại gầy như thế?

- Gần đây khẩu vị không tốt.

Mạc Liên cười cười. Carleen nhú mồm nhìn cô.

- Đúng như Anna nói. Cô quả thật cần phải sửa sang lại.

- Thôi bắt đầu đi, đừng nói nhiều nữa.

Carleen vỗ vỗ tay, kéo cô ngồi trên ghế. Lysa không biết theo thế nào biến ra một cái gương lớn để trước mặt cô.

- Đầu tiên, uống hết cái này đi!

Carleen lấy một chén nước màu đen thui nhìn rất khủng bố đưa cho Mạc Liên.

- Đây là cái gì?

Cô đón lấy chén, trừng mắt nhìn. Carleen nâng cằm của cô lên, vừa nhìn vừa nói

- Thánh phẩm dưỡng nhan, giàu vitamin. Làn da cô đã muốn xấu đi rồi. Lát tôi sẽ đưa cho cô cách nấu, cô đem về đưa cho đầu bếp. Mỗi buổi sáng uống 500cc, hoá trang chỉ có thể làm cho phần ngon, muốn trị tận gốc phải từ trong cơ thể mà ra.

Tuy rằng rất khó uống nhưng Mạc Liên vẫn cố nuốt một ngụm.

- Tóc cô hết mượt mà rồi! May mà Andy đã đi Los Angeles, không thể tới đây. Bằng không anh ấy nếu biết cô ngược đãi tóc thế này, anh sẽ tức chết.

Carleen long long mái tóc dài của cô.

- Nhưng tôi có thể xử lý, chờ uống xong chén này, tôi sẽ trang điểm cho cô trước sau đó làm mượt tóc.

Một giờ sau, Carleen vội vàng giúp cô trang điểm, Anna một bên hỗ trợ, Smith mang giày đến cho cô thử, Lysa bảo trợ lí về lấy một bộ váy phù hợp với Mạc Liên. Rất nhanh sau đó, người Mạc Liên có sức sống trở lại.

- Quần áo này chỉ có thể tạm thời hôm nay, cô rảnh rồi phải đi mua sắm vài thứ. Trang điểm cũng chỉ tạm thời, da cô đẹp lắm, nhất định phải nhớ chăm sóc mỗi ngày, uống nhiều nước. Đây là số điện thoại của một cô giáo Yoga mà tôi biết, luyện Yoga có thể giúp giữ dáng, cô có hứng thú hãy gọi cho cô ấy.

Carleen vừa giúp cô chải mái tóc đen, thậm chí sơn lại cả móng tay vừa nói chuyện phiếm với cô.

- Sau khi cuộc họp kết thúc, Lam Tư đi trở về văn phòng, vốn tưởng rằng sẽ lại nhìn thấy cô vợ đáng vẻ u sầu, ủ rũ nhưng chờ ở trong văn phòng lại là cô vợ mặc chiếc đầm màu trắng, gương mặt cùng đáng vẻ đều toát lên sự tự tin.

Cô đưa lưng về phía anh, nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ. Đến khi nghe tiếng mở cửa mới xoay người lại. Cô đã cắt mái tóc dài, tóc ngắn vây quanh gương mặt xinh đẹp của cô, xóa bỏ hẳn vẻ nhu nhược của cô, thoát trông tinh thần thoải mái hơn rất nhiều. Trang điểm nhẹ trên mặt cũng khiến từng đường nét của cô hiện ra, đôi mắt to đen sâu hút, cùng nụ cười mê người trên môi. Sau đó, từ làn môi cô, tiếng nói nhỏ nhẹ thoát ra.

- Tôi cần thể tín dụng.

Anh nhúm mày. Cô ngẩng đầu nhìn anh nói.

- Tôi nghĩ nếu trên danh nghĩa tôi đã là vợ của anh, lại trong lúc này gần như phá sản. Sắm vai vợ của anh thì tốt nhất cũng nên biết xài tiền của anh.
- Em không phải lúc đầu kiên trì phân rạch rời với tôi sao?
- Tôi bây giờ mới nhận ra, tự tôn chẳng thể làm ra cơm.

Cô nhún vai, bình tĩnh nhìn anh nói.

- Anh muốn một người vợ giúp anh xã giao, tôi cũng muốn nghiên cứu của tôi. Anh tốt nhất là đem thí nghiệm trả lại cho tôi, tôi sẽ tiếp tục suy trì quan hệ này với anh.
- Nếu tôi không đồng ý?
- Vậy anh nên suy nghĩ đến việc có bao nhiêu tạp chí có hứng thú với hôn nhân giả của chúng ta?

Cô khoé môi nhếch lên nụ cười kiêu ngạo.

- Còn nữa, cha anh đối với chuyện này sẽ tức giận lắm đấy!

Cô gái này hôm nay cả gan lại dám uy hiếp anh, Lam Tư nhếch miệng, đi đến bàn làm việc, nhìn cô nói.

- Bác sĩ nói tinh thần em hiện tại không ổn định.

Mạc Liên giận trừng mắt anh. Cô áp chế cơn tức, mở miệng nói.

- Gọi ông ấy đến kiểm tra lần nữa đi!
- Ông ấy cho rằng em cần cần nghỉ ngơi ít nhất ba tháng.
- Anh...
- Tôi tin tưởng trình độ của bác sĩ.

Anh mắt cũng không chớp đánh gãy cô, giọng đanh lại.

- Tôi cũng nghĩ rằng em nên nghỉ ngơi ba tháng, tôi cũng cần xác định rõ khả năng kiềm chế của em.

Cô nắm chặt tay, biết anh không dễ dàng gì nhượng bộ, hít thở sâu, lui từng bước nói.

- Được! Ba tháng thì ba tháng! Nhưng anh phải tạm thời ngưng việc thí nghiệm.
- Không được!
- Cái tên Cường Sâm ngu ngốc ấy mà tạm thời tiếp nhận. Chỉ ba ngày là toàn bộ thí nghiệm bị phá hủy hết.

Anh cúi đầu nhìn xuống cô, gương mặt ma mị lạnh như băng. Mạc Liên hơi nhếch môi, một giây sau, cô thực hận đã chọn giày cao gót không đủ cao để ngang với anh. Sau một lúc lâu, anh rút cục cũng nhượng bộ.

- Được!

Lam Tư giọng nói nhẹ nhàng nói

- Tôi có thể cho em chọn người tiếp nhận tạm thời. Nhưng nếu có vấn đề gì, tôi lập tức tìm đến tiến sĩ Cường Sâm.

Cô cắn chặt răng, bức mình mỉm cười.

- Anh yên tâm, tôi nhất định làm tròn vai vợ của anh.
- Tốt nhất là như thế.

Cô trong mắt toát ra cơn tức nhưng vẫn tiếp tục mỉm cười, vươn tay về trước anh.

- Thẻ của tôi đâu?

Anh lấy ra bóp da, đưa thẻ tín dụng màu đen cho cô.

- Cảm ơn!

Cô nhận lấy không thèm nhìn đến bóp da của Lysa đã để lại trên bả vai cho cô.

- Em muốn đi đâu?

Anh nhìn đôi giày cao hơn bảy phân của cô không khỏi nhíu mày.

- Đi dạo phố, shopping!

Cô cũng không quay đầu lại nói.

- Có người cho tôi biết, tâm trạng không tốt nên vận động nhiều. Với lại tiền đã có, tôi sẽ mua được thứ tôi cần.

Cô dùng sức đẩy cửa đi ra, lại nghe phía sau bay tới một câu.

- Trước tiên em hãy nghĩ cách cho người em tặng thêm vài kí thịt đi!

Nắm chặt, Mạc Liên thiếu chút nữa muốn dùng sức đóng sầm nhưng cuối cùng vẫn là nhịn xuống. Cô quay người lại, nhìn cái anh, mỉm cười.

- Không thành vấn đề. Em sẽ dùng tiền của anh đi ăn một bữa no nê.

Sau đó, cô mới chậm rãi đóng cửa, thậm chí không phát ra một chút thanh âm. Trong văn phòng, Lam Tư ngồi xuống ghế da, cầm lấy điện thoại, gọi cho lái xe.

- Vợ tôi đang xuống lầu, chuẩn bị xe. Cô muốn đi đâu hãy chờ cô đến đó.

- Vâng!

Anh tắt điện thoại sau khi xác định đã có người đi theo bảo vệ cô, mới buông điện thoại xuống. Anh nhìn vào cánh cửa đóng chặt, nhớ tới cảnh cô vất vả mỉm cười, khóe miệng không khỏi khẽ nhếch. Ai mà ngờ được, Mạc tiến sĩ dịu dàng, sẽ có lúc dữ dội như thế. Nhớ đến gương mặt tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi vẫn ráng mỉm cười của cô, anh đoán cô nhất định muốn băm anh ra thành trăm mảnh. Lam Tư mở ra máy tính, nhíu mày nghĩ. Việc cô vất vả không chế tính tình của mình coi ra cũng rất thú vị. Anh thật sự chờ mong những chuyện tiếp theo sẽ xảy ra. Vô cùng chờ mong

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thông Minh Định Hôn Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Năm ngày. Trong năm ngày ngắn ngủi, Mạc Liên không biết đã đi qua bao nhiêu cửa hàng. Anna, Carleen cùng Lysa, ba người thay nhau đi cùng cô mua biết bao là quần áo, trang sức. Trang sức Cartier, nước hoa Chanel, túi xách da cá sấu Hermes, bóp LV, giày Fendi, cô không hề nương tay. Tất cả bộ sưu tập xuân hạ thu đông cô đều mua đủ.

- Này! Này! Cái này không cần!

Cô không hề biết đã đi qua bao nhiêu cửa hàng, câu nói này đã lặp lại bao nhiêu lần. Cô chưa bao giờ biết đi dạo phố lại vất vả như thế. Mỗi khi cô đưa ra thẻ tín dụng màu đen của Lam Tư ra, chủ tiệm lập tức dãi cô như hoàng thân quốc thích. Nhưng cho dù là khách VIP mà mỗi ngày đều đi dạo, mặc thử vô số quần áo, trang sức, thật đúng là làm cho cô có chút ăn không tiêu.

Vì thế, đến ngày thứ ba, đã có chủ tiệm tự đem trang sức đến cửa cho cô lựa chọn. Trong năm ngày, cô mua đầy quần áo, trang sức, luôn cả một chiếc xe hơi màu đỏ. Có ai nghe qua xe thể thao là xài sang, cổ tình xài hết tiền của anh là được. Cô vốn là cố ý điên cuồng mua sắm, ai biết thẻ tín dụng của anh, giống như là không có hạn hết. Kết quả thẻ tín dụng còn chưa sạch cô đã mệt muốn chết.

- Chết tiệt! Đáng giận! Cái tên đáng ghét dư tiền kia!

Được rồi, là cô ngu ngốc, ai bảo cô dùng con người trị giá mấy trăm ngàn của cô đi đánh giá với con người hàng ti của anh. Sau khi phát hiện mình đang làm những chuyện hết sức ngu xuẩn, cô liền dừng ngay việc mua sắm điên cuồng của mình. Nhưng tin tức vợ của Lam Tư- Bart tiêu tiền như nước đã lan khắp các báo. Vì thế, cô nghiễm nhiên trở thành mục tiêu của bọn chó săn, tuy rằng cô hết sức tránh né nhưng anh lại kiên trì muốn cô ra ngoài xã giao. Cho nên hình ảnh cô trong hai tuần ngắn ngủi đã tràn lan khắp báo New York. Thấy vẻ mặt tiêu tụy của mình trên báo, cô hoảng sợ không thôi. Bắt đầu từ ngày đó, cô ngoan ngoãn ăn uống, nghỉ ngơi bình thường. Trừ khi có chuyện ra ngoài vào sáng sớm, cô mỗi ngày đều ăn đủ ba bữa. Ngoan ngoãn mỗi ngày đến phòng ăn, ăn cùng Lam Tư. Anh chưa từng vì chuyện tiêu tiền mà nói một câu, cũng không có ý kiến về chuyện cô lên báo, anh chỉ dùng vẻ mặt cao ngạo, lạnh lùng nhắc nhở cô. Buổi tối hôm nay, nhất định phải tham gia buổi tiệc xã giao.

Mỗi buổi sáng, trên bàn có đầy báo chí, hơn nữa trên trang nhất luôn luôn là những tấm ảnh cô trong trạng thái ngu ngốc nhất do bọn chó săn chụp. Anh là cố ý, cô biết. Cô luôn giả vờ không nhìn thấy nhưng thực sự đối với đồng rác này tức giận không thôi.

Từ ngày chìm sê biển phương hoàng, đến nhà khoa học nghèo từng được gả vào hào môn, các phóng viên đều thổi phồng lên. Chưa từng viết ra lời hay đối với cô, bọn họ luôn phỏng đoán tình tiết rồi thêm vào. Trong đó quá đáng nhất là một người tên là Lynda Winston. Cô không biết cô cùng người này có thù oán gì nhau mà vị Linda kia cứ châm mũi vào công kích cô. Không chỉ nói cô là lời nguyền Phương Đông của Bart gia, còn nói cô là vợ của cái máy kiếm tiền, là sai lầm lớn nhất của Lam Tư Bart, thậm chí phê bình cô gầy tựa như con khô mực. Cô tức giận đến nỗi chỉ muốn đến tòa soạn làm một trận ra trò nhưng cô biết có làm thế cũng như không. Cho nên cô đến câu lạc bộ thể hình, đến thẩm mỹ viện làm spa, nhờ Carleen trang điểm cho cô, nhờ Lysa làm stylist, nhờ Anna cùng Peter giúp cô về phép tắc của xã hội thượng lưu. Một ngày rồi lại một ngày, cô nhất định khiến mình tỏa sáng.

Dần dần, cô càng ngày càng có tự tin cùng Lam Tư đi tham dự tiệc xã giao. Tay chân cũng thôi thừa thãi không biết làm gì. Một tháng sau, dưới sự chỉ dẫn của Peter, cô hoàn thành xuất sắc vai vợ của Lam Tư Bart. Thời điểm nên thân thiết phải biết ăn nói, người khác vô lễ với cô, cô cũng biết cách phản ứng lại. Cô học theo cách kiềm chế cảm xúc của Lam Tư, cũng học theo vẻ mặt mỉm cười cao ngạo của anh, cùng ánh mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm, càng học được vẻ mặt lạnh lùng như được đeo mặt nạ của anh.

Điều này quả nhiên hữu hiệu, mọi người đều không dám khinh thường cô. Nhưng đối với phóng viên thì không thế.

- Anh không thể nghĩ cách sao?

Xe đến trước cửa khách sạn, Mạc Liên nhìn thấy đám phóng viên chực chờ sẵn, cô siết chặt hai tay, rốt cục nhìn không được mở miệng nói với Lam Tư.

- Không phải là tôi khiến cho mọi người chú ý.

Anh đưa ra bộ mặt không liên quan.

- Em hiện tại như món đồ chơi mới nhất, chờ bọn họ chơi chán, sẽ buông tha cho em.

Sớm nên biết mình không nên chờ mong điều gì từ anh, cô dừng một chút, lại vẫn là nhìn không được tức giận nói.

- Khiến mọi người chú ý có lẽ là tôi nhưng bảo tôi đi mua này nọ là anh, muốn tôi tham gia yến tiệc cũng là anh.

- Triển lãm trang sức Cartier lần này ở Newyork có tài trợ của Bart gia chúng ta.

Anh mở cửa, xuống xe, sau đó vươn tay đón lấy cô. Cô không cam lòng đưa tay cho anh, đã thấy anh cố ý sờ vào chiếc vòng trên tay cô, khóe miệng khẽ nhếch nói.

- Huống chi, tôi tin em chưa đầy một tháng chắc hẳn đã trở thành khách quý của Cartier, hẳn là rất thích thú khi xem thêm nhiều món mới.

Cô cúi tầm mắt nhưng phải thừa nhận, tuy rằng Cartier rất quý giá nhưng cô lại thực sự thích các mẫu thiết kế của nó. Tay anh nắm chặt, cô không thể không đi theo xuống xe.

- Mỉm cười!

Anh nói. Cô nghe lời liền mỉm cười, bởi vì đèn lập tức theo chân cô bước xuống mà sáng lên. Cô nhìn thấy không rõ phía trước, không khỏi có chút khẩn trương níu lấy cánh tay anh. Anh vững vàng cầm tay cô, chờ đến khi cô đứng vững, mới ôm ngang eo dẫn cô vào khách sạn.

Khách sạn Star. Khách sạn năm sao cao cấp này thuộc tập đoàn của Bart gia, cô nhớ rõ đây là do em trai của Lam Tư - Hawke kinh doanh. Phóng viên chớp đèn liên tục bên cạnh cô, nếu không phải anh ôm lấy cô, Mạc Liên hoài nghi chính mình chẳng biết hướng để đi. Vào trong khách sạn, những ánh đèn loang loáng liền bị ngăn bên ngoài. Lam Tư tiếp tục ôm lấy cô đi vào sảnh chính xa hoa, lộng lẫy, đèn thủy tinh treo trên tường cao, thảm màu đỏ kéo một đường dài từ cửa đến cầu thang.

Ông trời ơi, cứ như trong phim. Khách sạn này đúng là xa hoa đến dọa người. Cô nom nớp lo sợ đi lên cầu thang, một tay nắm lấy váy, một tay ôm chặt cánh tay anh, hai mắt nhìn chằm chằm vào bước chân, hi vọng mình không té ngã. Cô nhẹ nhàng thở ra, vừa ngẩng đầu đã thấy anh nhìn cô. Bên cạnh anh, cô càng cảm nhận được thân thể to lớn của anh, lòng bàn tay mang theo hơi nóng, theo khuỷu tay, chậm rãi lướt qua cánh tay rồi nắm lấy bàn tay cô. Mỗi nơi anh chạm vào đều lưu lại hơi cực nóng khiến cô không thể hô hấp, chỉ có thể ngửa đầu nhìn anh, thật vất vả mới có mở miệng.

- Cảm ơn!

- Không có gì!

Miệng anh khẽ cười báo hại con nai trong lòng cô lại run lên một chút. Trong nháy mắt, anh như lại biến thành hoàng tử năm đó, mặc áo giáp chói mắt, tay cầm bảo kiếm, cười ngựa trắng đến đón cô. Từ đó về sau hai người sống hạnh phúc như trong cổ tích.

- Lam Tư.

Một tiếng gọi to đem cô thoát khỏi mơ tưởng. Cô vội vàng đem tầm mắt ra khỏi anh, nhìn người đàn ông tóc vàng đang đi đến. Người đàn ông này đẹp tựa như Apollon, nụ cười rạng rỡ trên mặt có thể làm tan chảy cả băng tuyết, hướng tay đến phía cô.

- Đây chính là chị dâu của tôi sao? Chào, tôi là Hawke, em trai Lam Tư.

- Chào!

Cô mỉm cười, hướng anh vươn tay.

- Tôi là Liên.

Anh cầm tay cô, lại đồng thời cúi người, ân cần hôn vào mu bàn tay cô.

- Thật vui khi gặp cô. Xin lỗi vì hôn lễ tôi không đến được. Nhưng cũng tại anh trai yêu quý này không nói cho chúng tôi biết rốt cuộc cũng có người chịu hi sinh, tình nguyện đi vào thế giới lạnh lùng băng giá của anh ấy.

- Không sao! Tôi cũng nghĩ không cần quá phô trương.

Cô mỉm cười, ngực lại cảm thấy nhói đau vì ngay cả hôn lễ anh cũng không cho người nhà anh biết.

- Tôi hiểu.

Hawke hướng cô nháy mắt mấy cái, cười nói.

- Vợ tôi Ninh Ninh cũng không thích phô trương. Hai chúng ta vụng trộm đi công chứng, khiến cha tức giận suýt chết. Ninh Ninh lần này vốn cũng muốn đến, cô ấy muốn gặp cô nhưng mà cô ấy đang bị nôn ọe...

- Hawke.

Lam Tư không hiểu sao tức giận, đem tay Mạc Liên từ tay Hawke đem về tay về.

- Đừng khiến người khác chờ lâu.

Hawke hơi hơi nhướng mày, lại không nói thêm cái gì, chỉ đi phía trước.

- Cũng đúng, đến đây đi! Mọi người đang chờ hai người. Tôi nếu không cho các người đi qua. Lộ Khắc sẽ tức chết.

- Lộ Khắc?

Cô không nhớ anh có em trai tên Lộ Khắc nha!

- Quản lý rầy rà của nhà tôi.

Hawke cười trả lời. Lam Tư, Mạc Liên cùng Hawke đi vào khu Cartier ở lầu hai. Trong khu triển lãm, ngôi sao có, thương nhân cũng có, ngay cả một số nhân vật chính trị cùng phu nhân cũng đến. Lộ Khắc theo lời Hawke kể, thoát nhìn không giống với người rầy rà. Trên thực tế, anh lại cao lớn, khỏe mạnh, nhìn không ra đáng quản lý, trông ra giống bảo vệ hơn.

Triển lãm lần này, ngoài các loại trang sức hiện hành cũng có trang sức mới nhất của Cartier. Lam Tư bởi vì là tổng giám đốc tập đoàn Bart, cho nên cùng Hawke lên sân khấu đọc diễn văn. Sau khi Lam Tư đọc bài diễn văn không thể đơn giản hơn của mình, anh về bên người cô ngồi xuống. Sau đó đèn giảm nhẹ lại, âm nhạc vang lên, trên sân khấu, người mẫu bắt đầu đi ra. Trên tay, lấp lánh trang sức. Cuối cùng một cô người mẫu đi ra, cô với dáng người cao gầy, tóc vàng, mắt xanh. Trên người cô chỉ có dùng trang sức thay quần áo, gợi cảm cùng hàng ngàn đá quý.

Sau khi triển lãm kết thúc, mọi người còn ở lại để tham quan trang sức được trưng bày. Cô cũng đi vào xem ra nhưng không có hứng thú, chỉ vì trang sức cô đã mua quá nhiều.

Bởi vậy, cô đứng bên người Lam Tư, khi mỉm cười liền mỉm cười, khi cần nói thì nói, khi câm miệng thì câm miệng, hết sức làm cái bình hoa di động. Hết thấy nhàm chán đều nằm trong suy đoán của cô. Cho đến khi cô người mẫu xuất hiện., cô thay bộ váy kim cương xa xỉ, mặc chiếc váy màu đỏ xẻ đến tận thắt lưng, giống như nữ thần gọi cảm Mạc Liên bởi vì bộ váy hết sức nóng bỏng của cô, nhìn không được nhìn về phía cô. Ai ngờ cô gái kia bước đến trước cô, dùng bàn tay mềm mại như rắn quấn ở cổ Lam Tư, nhiệt tình hôn môi anh.

- Lam Tư, đã lâu không gặp

- Đã lâu không gặp!

Mạc Liên há hốc mồm trừng mắt nhìn cô gái kia, chỉ cảm thấy phần nộ giận ngút bốc lên. Điều làm cô tức giận là Lam Tư chẳng những không phản ứng mà còn mỉm cười đáp lại cô gái kia.

- Lam Tư, vị này là?

Cô cố gắng không cho nụ cười của mình biến mất, ý muốn nhắc nhở đến sự tồn tại của cô. Như là đến lúc này mới chú ý cô ở bên người, Lam Tư buông lỏng cô gái kia ra.

- Anky, vị này là Mạc Liên, vợ của tôi. Liên, vị này là Anky.

Là tình nhân của anh sao? Cô trông mắt nhìn anh cố gắng không cho lời nói ấy thoát ra, tiếp tục mỉm cười, vươn tay.

- Chào!

Nữ nhân nhìn tay cô một hồi lâu, mới lưu luyến không muốn rời đưa tay từ trên cổ Lam Tư. Chạm nhẹ vào tay cô rồi lập tức rút về cứ như là tay cô có độc.

- Chào!

Cô nói, trên mặt lộ vẻ giả dối mỉm cười.

- Cô trình diễn rất hay.

Mạc Liên ngoài cười nhưng trong không cười mở miệng khen ngợi cô. Tuy rằng cô muốn gỡ con bạch tuột đem bám trên người Lam Tư xuống nhưng vẫn giữ vẻ hòa nhã.

- Cảm ơn.

Anky có lệ phun ra hai chữ, sau đó xem như cô hoàn toàn không tồn tại. Đôi tay nhỏ đến bên ngực Lam Tư sờ sờ.

- Lam Tư, anh thực quá đáng, ngày đó ở Paris, anh đi cũng không nói một tiếng.

Cô gái này nói chuyện cứ như là bơ ngọt trét lên tai khiến Mạc Liên run nhẹ một cái.

- Xin lỗi! Seattle xảy ra chuyện tôi phải trở về.

Anh cầm tay Anky, mỉm cười giải thích. Nhìn hai người trước mặt xem cô như người vô hình diễn trò ân ái. Tuy rằng cô cố gắng mỉm cười, đáng tiếc lòng cô lại không hợp tác.

- Em thiếu chút nữa không có tiền trả tiền khách sạn. Đáng ghét, em mặc kệ, anh phải bồi thường cho em.

- Như vậy đi! Hôm nay em thích món gì, tôi sẽ mua cho em món đó.

Nghe được anh trả lời, lý trí của Mạc Liên rốt cục gãy răng rắc một tiếng, tiếp theo cô liền mỉm cười mở miệng.

- Anky, đúng rồi! Cô thích gì cứ nói. Trăm ngàn này không đáng giá. Lam Tư cái gì không nhiều chứ tiền thì có dư.

Mạc Liên cười nói nhìn Anky xong, lại quay đầu nhìn Lam Tư, mỉm cười trách.

- Anh đi chơi sao có thể để cho Anky đây trả tiền. Nếu truyền ra ngoài, em đây cũng sẽ cảm thấy rất mất mặt.

Sau đó, lại quay về nhìn Anky

- Nhìn đến thích! Dù cho mắc đến đâu cũng phải bắt Lam Tư trả tiền. Thật có lỗi, tôi thấy không thoải mái. Cô với anh ấy cứ từ từ mà xem.

Cô lập tức xoay người đi rồi đi ra ngoài. Anh nhanh như chớp bắt lấy cô.

- Em đi đâu?

- Đi đâu không phải chuyện của anh.

Trên mặt anh vẫn lộ vẻ mỉm cười, trong mắt lại lóe lửa giận, cô gái kia thậm chí còn ôm chặt cánh tay anh. Tiếp theo sau, cô không chút suy nghĩ, dùng gót giày đạp chân anh. Anh đau đến nỗi buông tay, cô thừa cơ xoay người bỏ chạy, quay đầu lại nhìn đến Hawke đang cười, cô vừa xấu hổ trừng anh liếc mắt một cái, sau đó lao ra ngoài.

Cô có thể nghe được phía sau có tiếng bước chân, tuy rằng cô không tin anh sẽ không để ý mặt mũi, vẫn nhìn không được quay đầu xác nhận, đã thấy anh sắc mặt xanh mét đuổi theo. Cô sợ tới mức một đường xuyên qua mọi người, chạy xuống hướng cầu thang. Ai ngờ mới đến đến thang lầu, còn bước xuống, đột nhiên cảm giác được có người từ sau đẩy cô. Cô nháy mắt mất đi cân bằng. Nhanh chóng té xuống cầu thang. Lam Tư thật vất vả mới thoát khỏi cô người mẫu người Pháp, đuổi theo ra đến cầu thang, liền thấy cô thiếu chút nữa ngã đến gãy cổ. May mắn cho cô, vì Lộ Khắc kịp thời chụp cô lại.

Anh bị cô dọa sợ đến mức giảm ba năm tuổi thọ, anh quả thực không thể tin được cô mang giày cao gót còn dám chạy. Cô gái này chẳng lẽ không có đầu sao? Anh tức giận đến muốn bắt cô lại, sau đó giáo huấn cô một chút. Nhưng khi nhìn đến vẻ mặt không còn chút máu của cô, chỉ còn biết vội vàng mang cô từ tay Lộ Khắc ôm vào lòng. Cô không phản kháng, sắc mặt tái nhợt chui vào lòng anh run run.

- Sao lại thế này?

Anh ngẩng đầu hỏi Lộ Khắc. Lộ Khắc nhú mày.

- Không biết, tôi đang muốn lên lầu, liền thấy cô đột nhiên mất đi cân bằng.

- Có người...

Cô mòng manh mở miệng, anh không có nghe rõ ràng.

- Cái gì?

Cô ngẩng đầu, đôi mắt to tròn đầy hoảng sợ, môi đỏ mọng run run nói.

- Có người đẩy tôi.

Anh rung mình, nhìn lên lầu nhưng trên lầu sớm bởi vì chuyện này mà chật ních người, căn bản không nhận ra ai đẩy cô. Trong lòng anh, cô vẫn run rẩy không ngừng, anh ôm chặt cô, lạnh giọng nói với Lộ Khắc.

- Tra ra là ai.

Lộ Khắc gật đầu.

- Tôi sẽ sai thám tử điều tra.

Lam Tư ôm lấy Mạc Liên, xoay người đi ra khỏi cửa. Tuy rằng bảo vệ khách sạn đã chặn phóng viên lại nhưng không ngăn được máy ảnh nháy liên tục. Cô đem mặt chôn ở đầu vai anh cho đến khi lên xe. Lái xe nổ máy, xe rời khỏi cửa khách sạn vào đường lớn. Anh biết vẫn có những phóng viên đuổi theo nhưng cửa sổ thủy tinh màu đen sẽ không cho bọn họ có cơ hội chụp ảnh. Cô gắt gao cầm lấy áo khoác của anh, vẫn cuộn mình ở trong lòng anh lạnh run. Đáng chết, cô sợ hãi.

- Không có việc gì.

Anh ôm lấy cô, hôn lên làn môi cô, hôn lên trán cô, vỗ về lưng cô, thấp giọng trấn an.

- Đừng sợ, không có việc gì.

Rất lâu sau, anh có thể cảm giác được run rẩy của cô từ từ bình ổn lại. Nhưng anh cũng càng thêm cảm nhận được sự mềm mại của cô, hơi thở của cô phun ở bên gáy anh, hương vị ngọt ngào trên người vây quanh anh.

Cô mặc váy dài hở lưng, gợi cảm lộ ra hơn phân nửa vai cô cùng chiếc lưng bóng loáng, lòng bàn tay anh lại vỗ về lưng trần của cô. Lúc đầu là vì an ủi nhưng dần dần thay đổi bản chất. Vành tai mềm mại của cô gần ngay trước mắt, anh cơ hồ chỉ cần hơi hơi quay đầu là có thể liếm hôn nó. Anh áp chế dục vọng của mình, nhưng không cách nào không chế phản ứng sinh lý.

Buổi tối thứ bảy, New York nơi nơi đều kẹt xe. Ngoài cửa sổ xe, ánh sáng lấp lánh. Mấy ngày gần đây, cô dần dần khôi phục lại dáng vẻ, thoát nhìn không còn ốm yếu, quảng thâm cũng biến mất, trên mặt cũng bắt đầu hồng hào. Cô mỉm cười chống đỡ với người khác, chỉ có khi đối mặt anh, không phải mang mặt nạ cao ngạo mà là sự khiêu khích nà chống đỡ. Cô như con mèo nhỏ, mềm mại cho người khác vui còn với anh lại giờ ra nanh vuốt. Nhưng giờ phút, cô gái này gồng đầu lên vai anh, mềm mại như thế, ấm áp, khiến người khác luyến tiếc không rời, anh nhìn không được cúi đầu, làn môi trượt qua vai non mềm của cô. Cô khẽ run lên, anh đang hôn lên gáy cô! Tim cô bắt đầu đập nhanh, hô hấp dồn dập, nhưng lại không thể đẩy anh ra. Lam Tư biết mình được voi đòi tiên nhưng không có cách nào bắt mình ngừng, anh đỡ sau gáy cô, ý bảo cô quay đầu, hôn lên làn môi nóng bỏng của cô. Cô có hơi ngại ngùng nhưng vẫn bị anh dụ dỗ, khẽ mở đôi môi cho anh tiến vào. Hương vị của cô, giống mật ong, mềm mại lại ngọt ngào. Tay anh dờn từ thất lưng cô xuống chiếc mông mềm mại, kéo cô gần sát mình, làm cho khuôn ngực mềm mại dán vào ngực anh. Cô đồng thời cảm nhận được lửa nóng của anh, chỉ còn cách thờ hồn hèn. Nhận thấy được cô muốn lùi lại, làm anh càng hôn sâu thêm, càng thêm trêu chọc, âu yếm, cọ xát nơi mẫn cảm trên người cô. Cô phát ra tiếng rên khe khẽ, hai tay gắt gao ôm lấy cổ anh, thân thể không tự chủ được càng thêm nghênh hướng anh. Anh hai tay ôm lấy mông cô, đè ép cô, cảm giác thật tuyệt vời.

Đúng lúc này, anh nhận biết được xe đã ngừng lại, anh biết cô cũng cảm giác được xe ngừng bởi vì cô đột nhiên toàn thân cứng ngắc. Sau đó, cô buông lỏng tay ra, bối rối nhảy xuống khỏi đùi anh, mặt đỏ tai hồng sửa sang lại quần áo hỗn độn.

Anh bình ổn lại hô hấp của mình, chờ cô ngẩng đầu đối mặt với anh. Nhưng cô sau khi sửa sang lại váy, nhanh chóng mở cửa xuống xe, từ đầu tới đuôi cũng chưa nhìn anh một cái, giống như anh chính là vũ nam cô gọi đến để tiêu tiền.

Một cảm giác khó chịu đột nhiên dậy tới, anh sắc mặt xanh mét đuổi theo cô. Cô đang mang giày cao gót lại dám chạy. Peter sớm mở cửa chờ, Mạc Liên một tiếng cũng không chào, liền vọt đi vào, Lam Tư tức giận cũng chạy theo, giữ cô lại.

- Em muốn chết sao?

Anh nổi trận lôi đình miệng mắng.

- Mang giày cao gót còn dám chạy. Lúc này ở khách sạn chưa sợ sao?

- Đó là do có người đẩy tôi.

Cô giãy dụa, trừng mắt nhìn anh kháng nghị.

- Buông! Anh làm tôi đau!

Anh nghe vậy, mới phát hiện mình đã quá dùng sức, đột nhiên buông lỏng tay ra, nghiêm mặt nói.

- Nếu không phải giữa triển lãm, em chạy đi thi đấu có bị người khác đẩy xuống lầu. Tôi nói rồi. Em phải biết kiềm chế cảm xúc.

Cô lui lại từng bước, xoa cổ tay đỏ ửng tức giận mình anh.

- Tôi cũng nhắc nhở anh trên danh nghĩa tôi vẫn là vợ anh. Muốn tôi trang trí thêm cho anh, điều kiện đầu tiên là đừng có hạ nhục tôi. Anh muốn có bao nhiêu tình nhân bên ngoài thì cứ việc. Nhưng anh làm ơn đừng để vợ cùng tình nhân xuất hiện một lúc bởi vì tôi tuyệt đối không đứng một chỗ để người khác hạ nhục.

Sợ chính mình nhìn không được đưa tay bóp chết cô, anh dìm tay vào hai bên túi quần.

- Cô ấy không phải tình nhân của tôi.

- Không phải tình nhân của anh, sao lại cùng ở Paris? Không phải tình nhân, sao cô ta lại dính chặt trên người anh? Không phải tình nhân, sao lại trả tiền cho cô ta? Làm ơn, anh nghĩ tôi bị mù sao? Anh nắm tay cô ta như là muốn một ngum ăn sạch.

Anh không hiểu chính mình vì sao phải giải thích cho cô nhưng anh vẫn là cắn răng mở miệng.

- Tôi nắm tay cô ấy là ngăn không cho cô ấy quấy rối tình dục.

- Ha ha! Nghe vui thật! Anh đi mà nói với ma quỷ đấy!

Cô giả cười liền phẫn nộ xoay người lên lầu nhưng lần này không chạy nữa. Tơ lụa vẩy lấy móng nhỏ của cô, kiêu ngạo ở trước mắt anh lúc ẩn lúc hiện, khiến anh càng muốn phát hỏa. Anh đứng đờ tại chỗ, ba giây sau đó liền đuổi theo cô.

- Đúng là cô ấy có ý như vậy. Nhưng khi ở Paris tôi chỉ là đưa cô ấy về khách sạn.

Cô bắt ép mình không để ý tới anh, cũng không quay đầu lại bước nhanh hơn, trở về phòng mình. Anh đứng lúc khi cô đóng cửa liền đem chân chặn cửa.

- Cha của Anky là thế lực hùng mạnh ở Châu Âu, tôi không thể đắc tội với cô ấy.

Anh dùng sức đẩy cửa ra, cô ngăn không được anh, lại nhìn không được hét lên một câu.

- Cho nên anh cùng cô ta lên giường sao?

- Tôi không có.

- Đúng vậy thì mặt trời lên bằng hướng tây rồi.

Cô quay đầu rời khỏi cửa, quăng áo choàng bằng nhung lên bàn, lạnh giọng châm chọc. Anh nhìn gương mặt tức giận đến đỏ bừng của cô liền tự nhiên nhận ra được một chuyện.

- Em ghen sao?

Cô giống như con mèo bị chụp lấy đuôi, quay người tới gần anh, mặt đỏ phẫn nộ lên, lớn tiếng phản bác.

- Tôi ghen sao? Tôi đi ghen với con bạch tuột không có đầu kia sao? Tôi chỉ là thương thay cho cô ta nhìn không ra gương mặt giả dối của anh. Vừa vô sỉ vừa lạnh lùng, nhẫn tâm.

Anh nhú mày, tự tin tràn nói.

- Em đúng thật là đang ghen. Ghen tị cô ấy có thể hấp dẫn ánh mắt của đàn ông, ghen tị cô ấy có thể làm cái mình muốn...

- Hừ, suy bụng ta ra bụng người!

Cô phẫn nộ phê bình, lại là làm cho anh tiếp tục lạnh giọng nói.

- Mặc tiến sĩ lộ ra vẻ mặt ghen đến tái xanh cả rồi. Đơn giản là cô ấy dám làm thứ cô muốn, em lại không dám.

Cô nâng lên cằm, ngao nghể mở miệng.

- Tôi mà không dám sao?

Anh khoé mắt híp lại, nhanh như chớp bắt lấy tay cô, dùng sức đem cô kéo đến trong lòng, hung hăng hôn cô. Tay cô đánh ngực anh, ra sức giãy dụa nhưng dù như thế nào cũng tránh không ra. Anh mạnh mẽ đến dọa người, lời lẽ không chút khách khí. Sau đó, từ nụ hôn phần nộ, dịu dần xuống, dịu dàng mê hoặc cô. Hơi thở anh lấp đầy lồng ngực, bàn tay nóng chạm đến chỗ nào cũng khiến cô run rẩy, làm cho cô đầu óc trống rỗng, thậm chí muốn đến càng gần anh, muốn càng nhiều, càng nhiều. ... Không bao lâu, cô cả người liền mềm mại thậm chí muốn hòa tan ở trong lòng anh. Nhưng, anh lại đột nhiên rời khỏi môi cô. Cô phát ra kháng nghị rên rĩ, anh nâng mông của cô lên, đem nơi mềm mại của cô hướng tới chỗ nóng rực cứng rắn của anh. Cô ngửa đầu nhìn anh, chỉ nhìn thấy đôi mắt màu xám tràn đầy dục hỏa mãnh liệt, cô chỉ cảm thấy choáng váng, toàn thân nóng lên, lại nghe anh mở miệng nói một câu.

- Nói lại lần nữa xem. Em rất muốn!

Cô cả mặt đều chuyển sang đỏ, xấu hổ mắng.

- Anh là tên đại háo sắc!

Anh cười lạnh buông tay, nhìn cô nói.

- Ít nhất không giống em, nhát gan yếu đuối ngay cả dục vọng chính mình cũng không dám thừa nhận!

Cô á khẩu không trả lời được trừng mắt nhìn anh. Nhưng người đàn ông này sau khi ngang nhiên trêu chọc cô xong liền bước ra cửa. Cửa phòng trước mặt cô đóng sầm một cái, trên người lưu lại thân nhiệt cùng hương vị của anh. Dục vọng không được thỏa mãn, từng tế bào đều thét lên chói tai. Ngay lập tức, cô phần nộ chạy ra khỏi cửa phòng.

- Đứng lại!

Anh còn đang trên hành lang nhưng không có dừng lại, thậm chí không quay đầu, tiếp tục hướng về phía phòng mình.

- Lam Tư Bart, tôi kêu anh người đứng lại!

Anh không để ý đến cô, mở cửa phòng rồi đi vào. Cô hoàn toàn mất đi lý trí, vội vàng chạy đến, đẩy cửa phòng của anh, lại dùng lực đóng sầm lại. Tiếng nổ lớn kia khiến anh cuối cùng cũng quay đầu lại. Cô cởi giày cao gót, bước lên phía trước, tay nắm lấy áo lôi kéo anh, phần nộ nói.

- Tôi không dám sao?

Anh cao ngạo nhìn cô.

- Em không dám!

Cô hai mắt bốc hỏa, cuối cùng lý trí trong nháy mắt biến mất. Cô đột nhiên vươn hai tay dùng sức đẩy anh. Bởi vì quá mức đột nhiên, anh bị đẩy mất đi cân bằng, bị cô ném xuống giường.

Anh còn chưa kịp phản ứng, cô đã lên giường, ngồi trên người anh, cúi người hôn anh. Lam Tư đương nhiên không phản kháng, dục vọng của anh chưa từng biến mất. Cô cũng như thế. Trên người tràn đầy mồ hôi, cô cởi phăng áo sômi của anh, anh xé rách quần lót màu đen của cô.

Cô hôn lấy ngực anh, động tác vừa ngây ngô vừa vội vàng lại càng thêm mê người, anh rên rĩ, ngón tay xác nhận sự ướt át giữa hai chân cô. Cô đã sớm chuẩn bị rất tốt. Anh nhìn không được sự tra tấn mê người kia. Thậm chí còn chưa cởi hết quần áo, liền xoay người đem cô đặt ở dưới thân, đem chính mình vùi vào bên trong cô. Cô đau đến hét lên. Anh cứng đờ, không thể tin được mình đã xuyên qua cái tầng trở ngại không nên có kia. Anh biết cô đã lâu chưa quen bạn trai, nhưng cô vẫn còn nguyên vẹn như thế, anh thật không tin nổi. Anh muốn thoái lui nhưng cô lại càng thêm tiến về phía anh.

- Không, đừng đi, tôi không sao.

Cô níu lấy đầu vai anh, thân thể ửng hồng hướng về phía anh, con ngươi đen lấp lánh nước mắt nói.

- Anh làm ơn, tiếp tục.

Anh không thể không chế đem chính mình vào càng sâu. Anh biết mình hẳn nên khắc chế. Cô là xử nữ, anh kịch liệt quá mức sẽ làm cô bị thương. Nhưng thân thể của cô vừa ngọt vừa nóng như vậy như dung nham gắt gao bao vây lấy anh. Anh cúi đầu hôn cô, tay âu yếm cô, ý đồ làm dịu đi đau đớn của cô. Nhưng cô lại không phối hợp, lần nữa nhiệt tình nghênh hướng anh, ở dưới thân anh phát ra rên rĩ mê người, làm cho anh hoàn toàn không thể không chế, chỉ có thể một lần rồi lại một lần vào càng sâu. Như là trước giờ chưa từng có, làm người ta sợ hãi vui thích, cướp đi hết ý thức của anh!

Ngoài cửa sổ, tiếng xe cảnh sát hú còi ngang qua. Trên giường lớn, Mạc Liên từ từ nhắm hai mắt, thờ hồn hèn. Cả người còn choáng váng, tế bào toàn thân vẫn chìm đắm trong vui sướng cực hạn kia. Lam Tư ở trên người cô cũng thì thảo mở miệng.

- Em không nên là xử nữ. Em nên quen bạn trai.

Ông trời, cô thật hy vọng anh biết khi nào nên ngậm cái miệng của anh lại. Nhưng anh chắc chắn sẽ không im, hơn nữa anh lại luôn cho rằng tất cả mọi người đều phải trả lời câu hỏi của anh. Biết anh sẽ không buông tha cho đề tài này. Cho nên cô thờ dài, mở mắt ra, nhìn anh nói.

- Anh ấy là đạo Thiên chúa, kiên trì muốn kết hôn mới có thể làm chuyện này. Tôi cho tới bây giờ không có cơ hội cùng anh ấy đi vào lễ đường.
- Em nên nói cho tôi biết!
- Biết rồi thì có gì khác sao?
- Tôi sẽ nhẹ nhàng hơn.

Cô nhìn thẳng anh.

- Tôi không cần anh cẩn thận.

Vừa nói xong, cô liền rút một hơi bởi vì cảm giác được anh lại ở trong cơ thể cô cứng rắn lên.

- Anh nghĩ em nên cần!

Anh vỗ về môi đỏ mọng của cô, hai mắt mờ đục, giọng nói khàn khàn nói.

- Tôi nghĩ đàn ông không thể lại có thể... nhanh như vậy

Cô đỏ mặt nói.

- Chuyện này, không phải do tôi.

Tay anh nhanh chóng phủ đến yết hầu cô sau đó là xương quai xanh, lại đến vai, chậm rãi cởi đi áo của cô. Đôi mắt nhìn chăm chăm vào người cô, khàn khàn mở miệng.

- Nhưng bây giờ tôi muốn ngắm nhìn toàn bộ cơ thể em.

Lòng của cô lại run lên, chỉ có thể mềm mại mặc anh cởi đi quần áo của cô, nhìn anh chậm rãi cúi đầu, hôn khắp thân thể cô.

Đêm dần buông xuống, nhiệt tình như lửa, lửa giống như pháo hoa. Đêm hôm đó, cô đối với anh, đã nghiện

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thông Minh Định Hôn Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Cô kỳ thật thấy mình lơ đãng. Ngâm mình trong bồn tắm lớn đầy xà hoa. Mặc Liên nhìn chăm chăm trần nhà phòng tắm. Làm sao cô có thể làm cho sự tình không khống chế được thành như vậy. Không khống chế được, đúng vậy, cô hoàn toàn không khống chế được. Vốn dĩ cô cố gắng khống chế chính mình cảm xúc quyết lấy lại chủ quyền thí nghiệm. Ai ngờ được, cô chỉ vì một con bạch tuột dính trên người anh, liền ghen tị đến mất đi khống chế. Tên ác ma lạnh lùng vô tình kia, cô rõ ràng rất ghét anh. Nhắm mắt lại, cô thờ dài.

Cô phải ghét anh mới đúng, anh đoạt đi công việc của cô, dẫm vào tự tôn của cô, đem cô trở thành bình hoa di động, còn hại cô bị phóng viên chụp ảnh...

Cô thật sự phải hận anh mới đúng! Nhưng mấy ngày nay, cô lại phát hiện chính mình... mê luyến cơ thể anh. Trong đầu lại hiện lên thân thể rắn chắc của anh, gương mặt cô nhanh chóng phồng hồng. Ai biết được anh bình thường tiết chế, lạnh lùng như thế, ở trên giường lại nhiệt tình không thôi. Ngoại trừ khi anh làm việc, anh chưa từng đối với việc nào khác chuyên tâm như thế. Cô thiếu chút nữa nghĩ mình sẽ bị anh nuốt chửng. Nghĩ đến nụ hôn của anh cùng bàn tay chạm vào người, cô cả người không khỏi một trận khô nóng. Cô chưa từng nghĩ là sẽ say mê như thế. Đương nhiên, cô đã nghe qua người ta nói, nhưng thật sự gặp thực tế thường không giống

Cô biết chính mình không nên say mê như thế. Nhưng anh cùng cô đã là vợ chồng, vợ chồng làm chuyện đó là bình thường. Vốn là danh chính ngôn thuận, cô không thể không thừa dịp lợi dụng anh một chút. Huống hồ, đàn ông bây giờ đều như nhà vệ sinh công cộng. Ít có ai tuyệt đối sạch sẽ như anh, cũng không ở khắp nơi làm việc xăng bậy. Trước khi kết hôn anh đã kiểm tra sức khỏe. Sau khi kết hôn, cô cũng chỉ gặp qua anh cùng cô người mẫu kia nắm tay nắm chân. Đương nhiên, sau khi chứng minh, đó chỉ là hiểu lầm. Cô biết tim mình rất nhỏ nhen nhưng vì tránh cho hiểu lầm tái diễn, hoặc cùng chung đàn ông với cô gái khác, cô vẫn là gọi thám tử tư điều tra một chút. Sự thật chứng minh, anh yêu làm việc, phụ nữ chẳng cần. Sau đó cô liền tình ngộ, xem anh như người đàn ông có thể kết giao quan hệ.

Trời ạ!

Cô ảo não rên rỉ ra tiếng. Người đàn ông này là tên đã trộm thí nghiệm của cô nha. Cô làm sao có thể chỉ vì ham mê anh mà quên đi. Anh chỉ là duy trì lợi ích của anh, nếu là cô, cũng sẽ không nguyện ý đầu tư vào thí nghiệm của một người không có cảm xúc. Trong lòng bình tĩnh đột nhiên toát ra tiếng anh nói hôm đó, làm cho cô một trận giật dữ.

Nha, đúng vậy đúng vậy, nhưng tên ác ma lạnh lùng này cũng thừa cơ hội ức hiếp cô.

Nhưng nếu anh thật sự vô tình, tại sao khi mọi chuyện kết thúc không đuổi cô ra khỏi cửa. Chiếm lấy thí nghiệm kia mà đồng ý chờ ba tháng. Cô làm loạn, anh cũng không đi kiện.

- Nha, cảm miệng!

Cô mắng ra tiếng, không thể tin được chính mình thay anh tìm cớ, đơn giản là cô thêm nhỏ dãi thân thể anh. Hoặc là không nghĩ thừa nhận anh thật sự mầu lạnh như thể Đấng giận. Cái linh ngộ này làm cho cô thẹn quá thành giận, bởi vì không muốn tự trách mình, cô đành phải trách anh.

- Đàn ông đáng ghét!

- Hy vọng người em mắng không phải là tôi.

Cô hoảng sợ, mở mắt ra, nhìn thấy anh không biết khi nào yên lặng đi vào phòng tắm, hứng thú dạt dào xem thân thể trần của cô, chậm rãi nói.

- Nhưng nếu em trong trạng thái trần thể này mà nghĩ đến đàn ông khác, tôi sẽ không được vui.

Rặng mây đỏ bay lên mặt, cô vội lấy tay che hai ngực mình.

- Anh làm gì ở đây?

- Tìm vợ!

Thấy anh không có bộ dáng ý muốn đi ra ngoài, cô nhanh chóng đứng dậy, lấy khăn tắm bao chính mình lại, buồn bực nói.

- Đây là phòng tắm của tôi.

- Tôi biết.

Nước ẩm theo trên người cô chảy xuống, cho dù cô lấy khăn tắm che khuất nhưng bộ dáng này xem ra còn xinh đẹp hơn lúc cô không mặc gì. Anh nhếch khóe miệng.

- Cho nên tôi đoán em ở trong này.

- Không có ai dạy anh muốn vào phải gõ cửa sao?

Cô bước ra khỏi bồn tắm. Nước trên tóc chảy vào xuống bờ vai trắng nõn.

- Tôi gõ rồi!

Tay anh nắm lấy góc khăn tắm, nhìn đáng vẻ muốn chạy trốn của cô, liền đem cô kéo đến trước người, giọng nói khàn khàn nói.

- Em không có nghe.

Sau đó, anh liền hôn cô. Cô nắm chặt khăn tắm trước ngực. Cả thân lại mềm nhũn

- Anh...

- Cô thờ dốt nói

- Tên xấu xa!

Mắng thì mắng nhưng cô vẫn không gãy giữa, buông lỏng khăn tắm, đôi tay nhỏ đưa lên ngực anh. Quần áo anh bị cô làm cho ẩm ướt, anh lại không thêm quan tâm, ôm cô thẳng đến trên giường, lại cùng cô triển miên dãi dãi.

Ba mươi phút sau, cô lại đổ mồ hôi đầm đìa nằm trên giường lớn, hận mình không biết kiểm chế. Nhìn khuôn ngực mạnh mẽ của anh, cô lại có chút khổ sở, bởi vì tay cô căn bản rời không rời người anh được

- Nha, cô thật sự có bệnh!

Bắt buộc chính mình đưa tay rời khỏi ngực anh, cô ngồi dậy, lấy mền bao bọc lấy thân, lại xuống giường không ngờ bị anh kéo về trên giường, đặt ở dưới thân.

- Anh làm gì vậy?

- Em muốn đi đâu?

- Tắm!

Cả người đều bị anh làm cho đầy mồ hôi. Anh còn dám hỏi!

- Em vừa tắm rồi!

- Toàn thân tôi toàn mồ hôi.

Cô đỏ bừng mặt, tức giận nói.

- Tôi muốn tắm lần nữa!

Cô vẻ mặt đỏ bừng đưa tay đẩy anh, Lam Tư cũng không chịu buông tay, vùi đầu vào cổ cô, ngửi ngửi một cái, sau đó tuyên bố nói.

- Tôi thấy em đủ sạch rồi!

Cô nhất thời á khẩu không trả lời được, khuôn mặt nhợt nhạt trở nên càng nóng càng hồng, chỉ có thể xấu hổ nói sang chuyện khác.

- Anh cuối cùng tìm tôi để làm gì?

Trên người cô có mùi hương, anh hôn bờ vai nõn nà của cô, không nghe rõ cô đang nói gì.

- Lam Tư.

Anh thích cô dùng giọng nói khàn khàn kia gọi anh tên, anh cũng thích cô ở trên giường nhiệt tình không gì sánh kịp.

- Lam Tư?

Anh càng thích cảm giác cô ở dưới thân anh vui sướng đến run rẩy.

- Lam Tư!

Cô ghé vào lỗ tai anh thét chói tai, dọa anh giật mình, ngẩng đầu lên mới thấy cô khó chịu nhìn anh.

- Em làm gì vậy?

- Tôi nói chuyện với anh.

- Thét chói tai không phải nói chuyện.

- Nếu anh chịu nghe, tôi sẽ không thét chói tai.

Anh trừng mắt nhìn cô, tiếp theo giây, lại bật cười. Ông trời, cô gái này thật sự quá đáng yêu. Cô khó chịu đưa tay đánh anh, lại bị anh bắt lấy, đem hai tay cô khóa lại trên giường. Lại hôn cô, thẳng đến cô ngạt thở, không hề giây phút, mới rời khỏi môi của cô, mở miệng hỏi.

- Em muốn nói gì với tôi?

- Nói cái gì?

Anh nhíu mày. Cô trừng mắt nhìn anh, sau đó mới đột nhiên hoàn hồn, khuôn mặt liền đỏ bừng

- Anh không phải mới tìm tôi sao? Anh tìm tôi làm gì?

Vấn đề này làm cho anh cả người đột nhiên tỉnh ngủ. Đáng chết, anh hoàn toàn đã quên chuyện này!

- Lam Tư ở trong lòng thăm mắng hai tiếng, đứng dậy mặc vào áo ngủ.

- Lộ Khắc xem camera thấy được diện mạo kẻ đẩy em nhưng Jake không tra được danh tính là ai.

Khi Lộ Khắc đem tin tức truyền đến cho anh, anh chỉ cảm thấy cả người lạnh toát. Ngay từ đầu anh còn tưởng rằng là có người không chú ý đụng vào cô nhưng người đàn ông này là cố ý đưa tay đẩy cô. Hắn dùng lực rất mạnh, nếu không có Lộ Khắc đứng lúc dưới lầu, hơn nữa phản ứng rất nhanh xông lên lau chùi lấy cô. Cô tuyệt đối té xuống mà chết.

Nghĩ đến cảnh cô ngã xuống lầu, trái tim của anh liền một trận co rút nhanh.

- Từ ngày mai, em không được một mình ra ngoài, Jake sẽ phải người đến. Khi nào có người bảo vệ an toàn, em mới được quyền ra khỏi cửa.

Anh còn nghĩ rằng cô sẽ kháng nghị nhưng phía sau chỉ là một khoảng im lặng. Lam Tư xoay người, chỉ nhìn thấy cô mặt như giấy trắng nhìn anh.

- Tôi vẫn hy vọng đó là ngoài ý muốn.

- Kia không phải!

Cô nhắm mắt lại, đưa tay ôm lấy thân mình. Anh ngồi trở lại trên giường, vỗ về gương mặt tái nhợt của cô.

- Em biết được là ai làm sao?

Cô mở mắt ra, nhìn anh, cười khổ.

- Nếu ngoại trừ anh ra...

- Đúng, ngoại trừ tôi ra.

Anh nhếch khóe miệng.

- Không có.

Cô mở miệng, sau đó như là nghĩ tới cái gì, mới lại chần chờ nói.

- Cũng có lẽ có.

- Vậy là sao?

- Nghiên cứu của tôi.

- Là những người muốn hợp tác với em sao?

- Có lẽ. Em không biết!

Cô cúi đầu xuống, không xác định lắc lắc đầu.

- Tôi nghĩ bọn họ sau khi biết tôi lấy anh sẽ buông tha. Những chuyện thế này sẽ không xảy ra nữa.

Đó là bởi vì cô ở biệt thự hoa hồng, nơi đó cùng phòng thí nghiệm đều có bảo vệ suốt hai mươi tư giờ. Cô cũng vì chăm sóc bà nội, nửa năm cũng chưa ra ngoài. Anh ánh mắt buồn bã, không đem ý nghĩ của mình nói ra. Chỉ kéo cô ôm siết vào lòng, hôn môi cô, nhẹ giọng.

- Jake chưa đến dừng tùy tiện ra ngoài.

- Tôi biết.

Kể tiếp vài ngày, cô bỗng trở nên dịu dàng, tuy rằng vẫn có lúc đôi co cùng anh, nhưng không hề đối với anh giương nanh múa vuốt. Anh vẫn nghĩ đến cô không ra ngoài ba ngày sẽ trở nên không kiên nhẫn, nhưng hai tuần trôi qua, cô dường như đối với cuộc sống này vui vẻ chấp nhận. Đa số thời gian, cô đều ở trong thư phòng, lên mạng, đọc sách. Mỗi ngày buổi tối từ công ty trở về, cô đều cùng anh ăn cơm, nói chuyện phiếm. Buổi tối anh ở thư phòng làm việc, cô ở phòng tập thể thao vận động sau đó về tắm rửa. Khi anh xong việc, anh sẽ đi tìm cô. Có đôi khi cô tỉnh giấc, tựa vào đầu giường đọc sách, có đôi khi sớm ngủ. Cô chưa từng có cố ý chờ anh nhưng cũng chưa từng cự tuyệt anh xuất hiện. Lúc đầu, anh còn có thể về phòng mình ngủ, nhưng sau đó, lại phát hiện mình càng ngày càng quen trên giường có sự ảm áp của cô. Hơn nữa cái việc nửa đêm còn muốn rời khỏi thân thể ảm áp của cô, đi qua hành lang lạnh như băng, trở về phòng mình có vẻ rất ngu xuẩn. Cho nên anh bắt đầu ở cùng cô, ngủ trên giường của cô, sau đó không bao lâu, phòng của cô mới bắt đầu xuất hiện quần áo cùng đồ dùng anh. Cô đối với việc anh ngủ lại, chưa bao giờ kháng nghị. Trên thực tế, anh còn tưởng cô thích việc này. Bởi vì anh mỗi ngày buổi sáng thức dậy, cô luôn chui vào trong lòng anh ngủ say, thậm chí khi anh đòi tay cô ra khỏi người, cô lại bám chặt không buông còn thì thảo kháng nghị.

Làm cho anh ngoài ý muốn cùng cô dây dưa. Anh phát hiện vị Mạc tiến sĩ thực sự yêu giường. Muốn kéo cô ra khỏi giường cần phải mất hơn nửa tiếng. Nhưng khi cô vừa rời giường, bộ dáng lơ mơ chưa tỉnh ngủ muốn làm gì đều không rõ, vừa gọi cảm vừa đáng yêu. Cho nên khiến anh bất đắc dĩ phải cùng cô ở trên giường dây dưa hết ba mươi phút.

- Anh không thể cứ mỗi lần tôi đầu óc chưa rõ ràng đã chiếm tiện nghi của tôi.

- Tôi chỉ muốn dùng cách này bắt em rời giường.

Lúc anh mặc áo sơ mi, cô từ trong phòng tắm đi ra, tuy rằng còn mặc áo ngủ nhưng rửa mặt chải đầu, cả người thanh tỉnh hơn.

- Anh không cần bắt tôi rời giường. Tôi không cần đi làm!

- Đúng! Em không cần đi làm nhưng tôi cần.

Anh cuối cùng cài được nút áo cuối, định lấy caravat thì cô đã thay anh cầm lại.

- Vậy anh chỉ cần đứng lên là được.

Cô cầm gậy bắt bình nhưng vẫn là thay anh thắt caravat. Anh cúi đầu nhìn cô, khóe miệng khẽ nhếch.

- Tôi cũng muốn thế. Nhưng em cứ như con bạch tuột dính chặt trên người tôi. Tôi không đánh thức em thì sao xuống giường?

Cô mặt đỏ lên.

- Tôi không có!

Anh nhú mày.

- Cho dù có, cũng là bởi vì..... Bởi vì..... Thời tiết rất lạnh!

Cô xấu hổ cúi lại.

- Tôi thật sự muốn nhắc nhở em hiện tại chỉ mới là tháng tám.

Anh tâm tình khoái trá mặc áo khoác, đi ra phòng ngủ của cô.

- Lam Tư Bart, anh thật sự thực rất đáng ghét.

Anh ở cửa dừng lại, quay đầu nhìn cô nói.

- Tôi nhớ trước khi xuống giường em không hề cảm thấy vậy.

- Anh!

Cô không nói nên lời, thẹn quá thành giận túm lấy gối ném vào người anh. Anh cười rạn rở, thông minh nhanh chóng rời khỏi phạm vi công kích của cô. Mãi cho đến lúc anh rời khỏi xe, đi vào công ty, ngồi ở vị trí của chính mình, bắt đầu làm việc trên máy vẫn không ngừng nở nụ cười.

Không thể phủ nhận, mỗi ngày ở cạnh cô, so với trước kia thú vị hơn rất nhiều. Cô thông minh, độc lập, hơn nữa nhiệt tình như lửa nhưng cô cũng như là yêu tinh, tính tình táo bạo cùng đánh đá. Cô có thể lúc cô muốn dịu dàng như nước, cũng có khi tức giận, ra sức phản kích. Anh cho tới bây giờ chưa từng gặp cô gái như thế. Đa số những cô gái anh quen biết, đều đối với anh ngoan ngoãn phục tùng. Cho dù hận anh vô tình, cũng chỉ dám ở sau lưng mắng, không ai dám đối kháng cùng anh, thậm chí uy hiếp anh, càng miễn bàn động động tay động chân công kích.

Nhưng cô lại thật sự động tay động chân, nhưng không chỉ một lần. Cô thật sự dũng cảm, hoặc ngu xuẩn. Nghĩ đến đáng yêu đáng yêu của cô mỗi lần thẹn quá thành giận, anh không thể không mỉm cười. Anh thừa nhận, có đôi khi, anh cố ý chọc cô giận nhưng anh lại thật sự thích quá trình dỗ dành sau khi chọc giận cô. Anh chắc là sắp điên vì cô rồi.

Tiếng đập cửa chột vang lên, đập tắt ngay suy nghĩ tươi đẹp trong đầu anh. Anh thu hồi tâm tư, thấy Jake đã bước vào.

- Chuyện gì?

- Đã tìm được tên kia.

Anh rung mình, lạnh giọng hỏi.

- Là ai?

- Sát thủ chuyên nghiệp.

Jake lấy hồ sơ đặt trên bàn.

- Gilson, ba mươi tám tuổi, ở tại Brooke.

Lam Tư trong mắt hiện lên sự tức giận.

- Cậu hỏi ra ai là chủ mưu chưa?

- Không, hẳn rất kiêu ngạo, một mực không khai.

- Thế là ý gì?

- Hắn đem qua đã bị người ta sát hại ở cảng.

- Mưu sát?

Jake gật đầu, chỉ chỉ vào tim mình nói.

- Hai viên vào đây. Xem viên đạn hoàn toàn không có lệch lạc, hẳn chắc là bị người quen sát hại. Cả hắn cũng không ngờ.

- Hắn ở đâu?

- Tôi hôm qua cũng đã có người thiếu rui.

- Hoàn toàn không có manh mối?

- Tôi đã phái người đến điều tra ngân hàng hắn hay ra vào. Nhưng manh mối rất mong manh.

Đáng chết. Lam Tư mím môi, thay Mạc Liên cảm thấy sợ, hiển nhiên người muốn giết cô không phải là nhân vật đơn giản.

- Thăm dò xem ba năm trở lại đây các hãng thuốc cùng công ty khoa học cô từng tiếp xúc. Đặc biệt là các nghiên cứu cùng lĩnh vực, hơn nữa tình trạng phát triển không tốt. Điều tra rõ nếu cô chết, ai là người có lợi nhất.

- Anh cho rằng có người coi cô ấy như vật cản.

- Bởi cô rất giỏi.

Cũng đúng. Jake nhất xả khoe miệng.

- Tôi lập tức phái người đi điều tra.

Anh xoay người, lại nghe thấy giám đốc nói to.

- Jake.

Anh quay đầu, nhìn thấy vẻ mặt lãnh khốc của giám đốc.

- Tăng số người điều tra. Tôi không muốn cô ấy lại gặp chuyện.

Theo Lam Tư nhiều năm như vậy, anh chưa từng thấy người đàn ông này để ý đến một người phụ nữ nào nhiều đến như vậy.

- Được!

Anh nói, sau đó đi ra ngoài. Jake gặp qua Mạc tiến sĩ, cũng biết việc cô cùng giám đốc chỉ là kết hôn giả. Dù sao công việc chính của anh là phải nắm được hết thấy những tin tức nên và không nên biết. Vị Mạc tiến sĩ kia đúng là một cô gái hiền lành, dịu dàng. Nói thực ra, anh đang rất vui khi hai người họ đang đi đúng hướng.

Lam Tư tan tâm về nhà, vừa đi đến phòng mình, liền thấy quần áo hai tuần nay anh để ở phòng Mạc Liên đều bị mang trở về. Laptop, áo ngủ, khăn mặt, bàn chải đánh răng, dao cạo râu, kem cạo râu, cô thậm chí sai người đem quần áo, cravat của anh trở lại phòng. Không thích cái hành động kia của cô, anh xoay người đến phòng cô. Nhưng cô không ở đó, anh đến phòng tập thể thao, cô cũng không thấy, anh chuyển hướng đến thư phòng, trong thư phòng cũng không có một bóng người. Nghĩ đến còn có phòng khách, cư thất, phòng ăn, nhà ăn, cùng hàng chục phòng khác mà ngay cả chính anh cũng không biết gọi là phòng gì, anh liền nhịn không được mắng. Đáng chết, anh chưa bao giờ nhà mình có nhiều phòng như vậy.

Anh đột nhiên xoay người, kêu quản gia.

- Peter! Peter!

Peter lập tức xuất hiện.

- Thiếu gia

- Phu nhân đâu?

- Cô ấy đi ra ngoài.

Đi ra ngoài? Hình ảnh cô bị người đẩy xuống cầu thang hiện ngay lên trong đầu. Hai viên đạn thẳng ngay vào đây. Âm thanh của Jake quanh quẩn ở bên tai, ngực anh đột nhiên đập nhanh, như là bị người ta dùng sức bắt lấy.

- Đi ra ngoài? Cô đi nơi nào? Ta không phải kêu cô đừng đi ra ngoài sao!

Anh sắc mặt xanh mét gằm nhẹ. Chưa thấy qua anh nổi giận như thế, Peter hoảng sợ, vội nói.

- Hawke tiên sinh gọi điện hẹn cô dùng cơm, thiếu gia nói chỉ cần có người đi cùng, phu nhân có thể đi ra ngoài. Cho nên tôi Sai An Cách cùng Khắc Lai đưa phu nhân đến khách sạn Star rồi.

Lam Tư cứng đờ, thế này mới phát hiện mình phản ứng quá độ. Nhưng có người muốn giết cô là có thật, không có biện pháp làm nhạt cảnh tượng cùng sợ hãi trong đầu, cô lần trước chính là tại khách sạn chết tiệt kia bị người đẩy xuống lầu! Anh đột nhiên xoay người, hét lên bảo Peter chuẩn bị xe nhưng anh mới đến cửa, đã thấy cô cùng Hawke từ trong xe bước ra.

- Tôi nghe Peter nói, giọng hát cô như Thiên Âm

- Anh ấy chỉ là nói quá lên thôi.

Mạc Liên cười nói.

- Tôi chỉ là tùy tiện hát vài câu mà thôi.

- Tôi không đồng ý, giọng nói của cô quả nhiên mang theo hương vị.

Cô nghe vậy, đỏ bừng mặt. Kì lạ, anh chưa từng có thấy sự có mặt của Hawke bức bối như thế. Nhưng nhìn cô mặt phỉm hồng đối với gương mặt tuấn tú mỉm cười của Hawke làm cho anh bức tức không thôi. Lam Tư nắm chặt tay, kiềm chế sự tức giận, mở miệng định nhắc nhở hai người này sự tồn tại của anh. Nhưng hé miệng ra, sẽ thoát ra những câu nói chanh chua không thôi.

- Giọng cô ấy cứ như hạt cát thô to, sao cậu lại khen hay?

Trước mắt hai người, nghe tiếng lập tức ngẩng đầu lên, liền thấy Lam Tư trên mặt có tức giận, một mặt khác lại mang theo mỉm cười.

- A! Xem kia, đây không phải là anh trai yêu quý yêu công việc đến điên cuồng của tôi hay sao?

- Cậu ở trong này làm cái gì?

- Tôi ở trong này làm cái gì?

Hawke lộ ra khuôn mặt tươi cười,

- Đương nhiên là hộ tống chị dâu thân yêu của tôi về nhà, anh không nên chỉ vừa kết hôn liền ngay cả lễ phép đối với con gái đều quên sạch chứ?

- Cô đã về nhà!

Anh khóe mắt run rẩy nói.

- Đương nhiên.

Hawke cười nhìn chị dâu bên cạnh.

- Chị dâu thân yêu, tôi phải trả chị về với anh trai lạnh lùng vô tình của tôi rồi. Nhưng chị yên tâm, nếu chị có cần gì, chỉ cần gọi điện thoại cho tôi, tôi nhất định sẽ tới ngay.

Làm cho Hawke bội phục là cô rõ ràng giận Lam Tư đến chết, vẫn là có biện pháp lễ phép mỉm cười với anh.

- Cảm ơn, anh thật tốt. Tôi sẽ nhớ rõ.

Sau đó cô nâng cằm lên, cũng không thèm nhìn tới Lam Tư một cái lướt qua người anh.

- Anh có biết, con gái cần là ca ngợi, không phải phê bình. Anh thật sự không nên nói giọng cô giống hạt cát.

- Anh không hỏi ý kiến của cậu.

- Tôi biết.

Xem bộ dáng Lam Tư nghiêng răng nghiêng lợi, Hawke tâm tình càng thêm khoái trá. Đương nhiên Lam Tư hiện tại không phải thật sự là nghiêng răng nghiêng lợi, vị ca ca này luôn biết cách che giấu cảm xúc của mình, nhưng anh xác định Lam Tư hiện tại trên trán toát ra gân xanh chắc chắn không phải là dùng bút màu vẽ lên.

- Tôi cũng chỉ nhắc nhở thế thôi.

Hawke cười xoay người, lại quay đầu nói.

- Đúng rồi, tuần sau là sinh nhật của cha, ông muốn anh nhất định phải mang chị dâu về. Anh kết hôn không nói với ông, khiến ông tức giận đến thiếu chút nữa bệnh tim tái phát. Còn nữa, ông muốn tôi nói cho anh biết, ông có thể cho anh vị trí tổng tài này, cũng có thể lấy lại nó.

Lam Tư cả người cứng đờ, trừng mắt anh. Tuy rằng trời tháng tám, Hawke vẫn là rừng mình một cái.

- Tôi về đây!

Vừa nói xong một câu, anh trai yêu quý liền hừ một tiếng, trước mặt mặt Hawke, dùng sức đem cửa đóng sầm! Ai, đáng chết, anh thực không thích làm lính liên lạc chút nào. Ai bảo anh tới New York làm gì. Lạnh muốn chết, lạnh muốn chết, vẫn là muốn trở về cùng bảo bối của anh ấm áp trên giường ah~

- Em làm thế là ý gì?

Vừa ngồi xuống trước bàn trang điểm, cửa phòng của cô, đã bị anh thô lỗ mở ra.

- Ý gì là ý gì?

Mạc Liên ngồi ở trước gương mặt, tháo vòng tai.

- Em vì sao sai người đem đồ tôi trở về phòng.

- Dĩ nhiên là bởi vì nó là của anh.

Cô cầm vòng cổ, đem nó cùng vòng tai để vào hộp.

- Chúng nó không để ở phòng anh thì để đâu?

- Để vào chỗ sáng nay chúng nó đã để.

Anh bước đến phía sau cô, sắc mặt khó coi nói.

- Đây là nhà của tôi. Tôi muốn để đâu là quyền của tôi.

- Đây là nhà của anh nhưng là phòng của tôi.

Cô trong gương trừng mắt nhìn anh, dùng sức đóng châu báu hộp.

- Và tôi không hi vọng chúng ở đây.

Đây là phòng của em nhưng em là vợ của tôi.

Cô trào phúng giả cười một tiếng.

- Anh không phải chê tôi mỗi buổi sáng đều quần lấy anh khiến anh không thể xuống giường sao? Như vậy thật không tốt, anh trở về ngủ phòng của anh, tôi tiếp tục ngủ phòng của tôi. Không ai phiền đến ai.

Anh mị mắt, cắn răng nói.

- Tôi không ngại em quần lấy tôi.

Không có mới là lạ! Anh căn bản chính là được tiện nghi lại khoe mẽ! Cô đứng dậy trước mặt anh nói.

- Xin lỗi, tôi mệt rồi, phiền anh nhường một chút, tôi muốn tắm rửa đi ngủ.

- Tôi còn chưa nói xong.

- Tôi nói xong rồi.

Cô cầm giặc bỏ đi, lại bị anh bắt lấy.

- Lòng dạ em thật hẹp hòi, mới chưa đến mấy câu đã bỏ chạy.

Cô hai mắt bốc hỏa, hét lên.

- Anh không phải chê giọng nói tôi thô như hạt cát sao? Tôi sợ tôi nói thêm hai câu nữa, sẽ làm bị thương lỗ tai thiếu gia tôn quý như anh.

Anh cứng đờ. Cô giận trừng mắt nhìn anh, bực chính mình vì sao để ý lời anh nói.

- Đáng chết, đừng khóc.

Anh đưa tay gạt nước mắt cho cô, miệng mắng, trong mắt đã có ảo não. Nghe được anh nói, cô mới biết được chính mình tức giận đến khóc ra.

- Anh là tên đáng ghét.

Cô cầm giận mắng, nước mắt vẫn rơi không ngừng. Anh đem cô ôm chặt vào trong lòng, thừa nhận nói.

- Đúng vậy.

Cô đem mặt chôn ở trong lòng anh, vừa khóc vừa mắng.

- Là tên vô sỉ, ác ma lạnh lùng vô tình, ngu ngốc không hiểu người khác, gian thương muốn ăn tươi nuốt sống người ta...

Tuy rằng cô đối với anh mắng liên tục nhưng một luồng cảm giác dễ chịu lại thoát ra, anh hôn đỉnh đầu của cô, vỗ về lưng của cô, thấp giọng nói.

- Tôi chưa bao giờ thấy giọng nói em thô như hạt cát, tôi chỉ là...

Anh cổ họng co rút nhanh, lâu một lúc sau, mới có biện pháp khai thừa nhận.

- Tôi tức giận, Jake nói cho ta biết hung thủ đẩy em xuống lầu đã chết, tôi trở về lại tìm không thấy em..... Chết tiệt, em phải ở trong phòng chứ!

Nói xong lời cuối cùng, anh khầu khí lại cường ngạnh đứng lên.

- Anh ấy là em trai của anh.

Cô ngẩng đầu, tức giận nói:

- Tôi không thể từ chối anh ấy, anh không cho người nhà biết chúng ta kết hôn đã khiến bọn họ không biết đến tôi. Tôi không muốn ấn tượng của tôi với bọn họ càng kém.

- Em có thể gọi Hawke đến đây!

- Không, không được!

Cô đập vào ngực anh một cái, tức giận nói

- Như thế không phải phép. Anh muốn tôi làm tốt nghĩa vụ vợ của anh, nhất định phải cho tôi cải thiện ấn tượng của mọi người đối với tôi. Nhưng chính anh trước hết phải tôn trọng tôi, không thể luôn nói xấu tôi, cũng không cần đem tôi trở thành bình hoa không có đầu.

- Tôi không...

- Anh chính là có!

Cô tức giận chặn lời anh. Anh mím môi cắn tức cô, cô gái này lại trợn mắt mà chống đỡ. Hai gò má cô vì tức giận mà phồng hòng, mắt to uồn ứ, không chút sợ hãi trừng mắt nhìn anh. Đáng giận, cô gái này ngay cả tức giận đều gọi cảm muốn chết! Tiếp theo một giây, anh khó chịu cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ kiêu ngạo của cô. Cô đưa tay đâm vào ngực anh nhưng lúc sau liền mềm nhũn.

Nửa tiếng sau, cô tức giận nằm trên giường xoay người về phía anh, tức giận cái tên luôn dùng biện pháp này áp bức cô. Nhưng anh lại từ sau nắm cả thất lưng của cô, hôn liếm đầu vai của cô. Cô nhích ra khỏi vòng tay anh, anh cũng không chịu buông, mở bên tai cô nhẹ nhàng nói.

- Tôi thật có lỗi!

Cho tới bây giờ không nghĩ tới một người kiêu ngạo như anh sẽ giải thích, cô cứng đờ trong lòng anh, nhiệt khí tụ lại ở hốc mắt.

- Tôi nghĩ tôi hẳn là không quen việc ngoại trừ chính mình, còn phải lo lắng an nguy cho một người khác. Tôi cũng chưa bao giờ thật sự muốn em trở thành bình hoa.

Cô cổ họng tắc nghẽn. Anh xoay người cô về phía mình, dịu dàng hôn lên khóe mắt đầy nước của cô, sau đó đem cô ôm vào trong lòng. Cô không phản kháng, hít hít cái mũi, mềm mại để cho anh ôm. Anh nhẹ vỗ về lưng của cô, sau một lúc lâu, cô mới rút cục ngủ. Ánh trăng xuyên cửa sổ mà vào, rơi xuống gương mặt của cô. Lam Tư nhìn cô, ngực lại co rút nhanh. Anh chưa bao giờ từng có cảm giác này, nhưng anh không chán ghét nó. Nhẹ nhàng hôn lên trán cô, anh ôm lấy cô gái trong lòng, nhắm mắt lại, cũng đi theo đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thông Minh Định Hôn Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Ngoài cửa sổ, vạn dặm không một bóng mây.

Ngồi ở trên sô pha thoải mái trong máy bay, Mạc Liên lại có thể biết được tài lực của người đàn ông mình lấy có bao nhiêu hùng hậu. Nói cũng đúng, nếu anh trực thăng riêng thì có máy bay riêng cũng là điều bình thường. Vào hai ngày trước anh nói cô cùng về tham gia sinh nhật cha anh, cô còn ngu ngốc tưởng là mình phải đến sân bay mua vé bình thường như bao người. Đến sân bay, cô mới biết là anh có máy bay riêng khiến cô ngạc nhiên không nói nên lời. Thiết kế máy bay lấy sự thoải mái của hành khách làm chính, có sô pha, có bàn, có tủ lạnh, thậm chí một quầy bar nhỏ. Được rồi, cô thừa nhận, có một chiếc máy bay riêng cũng rất tốt. Ít nhất không cần cùng người lạ chen chúc cùng nhau, không gian đương nhiên cũng rộng mở hơn. Ngồi xếp bằng trên ghế sô pha, Mạc Liên nhìn không được liếc mắt nhìn Lam Tư ngồi bên cạnh. Anh hôm nay muốn mặc tây trang ra ngoài nhưng cô lại cứng rắn buộc anh thay quần áo rộng cùng áo sơ mi.

- Anh đâu có đi làm, cần gì ăn mặc bó tay bó chân như thế. Mặc thoải mái một chút đi!

Đương nhiên khi đó cô vẫn nghĩ cùng người khác đi cùng một máy bay. Anh cũng không có phản đối, đi vào thay đồ, tò mò hỏi một câu.

- Áo sơ mi này của tôi sao? Tôi chưa thấy qua.

- Tôi mới mua cho anh. Không hợp sao?

- Không có, rất hợp!

- Không có là tốt rồi!

Cô trấn định tiếp tục lau cái gương trong phòng, anh không nói gì nữa, chỉ có chút đắm chiêu nhìn cô trong gương. Bị anh nhìn chăm chú như thế, cô nhận không được nói.

- Tôi chỉ là tiện tay mua thôi!

- Cảm ơn.

Anh ở phía sau cô nói.

- Không có gì!

Cô nói, bên tai lại hơi nóng lên. Nói thực ra, cô rất biết ơn anh đối với hành động mua áo này của cô không nghi ngờ. Bởi vì, nói thật, cô cũng không biết chính mình vì sao lại giúp anh mua quần áo, anh cũng không phải là chồng thật của cô. Được rồi, trên danh nghĩa là..... Nghĩ đến đã cùng anh trên giường, mặt cô liền nóng lên. Được rồi, trên thực tế khả năng cũng có một chút... Nhưng anh cùng cô trên cơ bản vẫn là..... Là..... Đáng giận, quên đi, cô nghĩ đến đều rồi tung chỗ đó. Bất đắc dĩ thở dài, cô hoàn toàn buông tha cho việc thanh minh quan hệ của mình cùng Lam Tư. Vụng trộm lại giấu anh một cái, nghĩ đến anh tối hôm đó dịu dàng giải thích cùng cô, cô rốt cục cũng chịu thừa nhận. Được rồi, thật ra anh không phải là một tên ác ma lạnh lùng. Có lẽ anh thực tế, nhưng không lạnh lùng. Rất có lí trí nhưng cũng không vô tình như vậy. Cô chưa từng nghĩ anh sẽ lo lắng cô, càng không nghĩ tới anh sẽ nói ra những lời như thế. Từ nhỏ, George Bart đã bồi dưỡng anh trở thành người kẻ nghiệp. Ông đã cho anh những gì tốt nhất nhưng cũng nghiêm khắc yêu cầu anh phải làm tốt nhất. Bởi vì như thế, anh đối chính mình yêu cầu rất cao. Anh từ nhỏ đã là đứa trẻ kiêu ngạo, sau khi lớn lên, anh càng chú trọng sự kiêu ngạo cùng tự tôn. Đáng tiếc là, lão Bart thật sự không phải một người cha tốt lắm. Cô nhớ rõ ông lão lạnh lùng kia, ông chưa bao giờ ôm con mình, cũng không mỉm cười cùng họ. Vì thế làm cho anh em Bart gia trở thành những con người khó chịu. Sau khi rời khỏi Bart gia, cô có nghe người ngoài đồn đại, lão Bart còn có một đứa con khác. Bọn họ còn đồn Lam Tư không phải con ruột, cũng biết lão Bart muốn đứa con kia nối nghiệp.

Khi đó, cô cũng có điều tra Lam Tư hết thảy, anh đã muốn cách xa cô, cơ hồ giống như là ở bên thế giới kia. Cho đến khi cô nhớ đến anh, tìm người điều tra anh, mới biết mấy năm qua anh đã trải qua những chuyện gì. Cũng hiểu được anh tới giờ vẫn chưa có thể nắm trong tay tập đoàn Bart. Cô biết, kiêu ngạo như anh, khi cha anh quyết định chọn Khấu Thiên Ngang tiếp tục kế nghiệp, nhất định sẽ làm anh tổn thương. Trước kia cô cho rằng anh cần bản không cần, nhưng thời gian sống chung, cô biết anh thật sự không phải thế. Anh chính là đeo một cái mặt nạ mang tên “Không cần”

Máy bay đáp xuống sân bay Los Angeles. Khi cô cùng anh bước xuống đã thấy xe của Bart gia chờ sẵn. Nhìn công Bart gia từ từ mờ, không biết vì sao, cô đột nhiên cảm thấy khản trương. Xe tiếp tục về phía trước, những kí ức lúc nhỏ bắt đầu xuất hiện. Cửa lớn điêu khắc hoa văn, những chú chó săn, sân sau tựa như rừng cây. Tiếp sau là hoa viên kiểu Hy Lạp cùng hồ phun nước. Bart gia cũng giống như những tòa thành, làm cho người mình kính sợ trước màu trắng uy nghiêm. Xe dừng sau cửa lớn, lái xe ra ngoài nhanh chóng mở cửa, Lam Tư bước xuống, cô theo sau. Đứng trước cửa phòng kia, cô không khỏi ngẩng đầu nhìn lên. Nó so với lúc cô còn nhỏ có vẻ nhỏ hơn nhưng vẫn đồ sộ hùng vĩ. Tuy rằng từ nơi này nhìn không tới nhưng cô biết phía sau phòng này còn có nhà kính trồng hoa. Biết sau nhà kính là một khu rừng rậm thu nhỏ. Giữa khu rừng là một đỉnh hoa hồng. Cô càng nhớ rõ hơn ở phía bên trái là dãy phòng dành cho người hầu, nơi có từng ở.

Tiếng xe đóng cửa lại làm cho cô giật mình, lại thấy Lam Tư cũng giống như cô đứng ở trước cửa, nhìn phòng trước mắt, không muốn vào. Trên mặt anh lần nữa đeo một cái mặt nạ lạnh lùng. Cô cũng không hiểu vì sao đưa tay nắm lấy tay anh. Anh cúi đầu nhìn cô.

- Chúng ta cùng vào!

Cô dịu dàng nói. Lam Tư không tự giác nắm chặt tay cô, sau đó mới bước về phía trước. Cánh cửa màu trắng được người mở ra, một vị đáng người béo tốt, quần áo chỉnh tề đứng ở cạnh cửa, cung kính mở miệng.

- Lam Tư thiếu gia, Mạc Liên phu nhân.

- Chad.

Lam Tư cùng ông một lượt vuốt cằm.

- Thật vui khi thấy cậu về nhà!

Chad vươn tay, dẫn dắt bọn họ vào cửa.

- Tôi đã chuẩn bị phòng rồi, mời!

Mạc Liên nghe tiếng quản gia Chad gọi liền hoảng sợ, nghĩ đến việc ông nhận ra cô. Nhưng mà nghĩ lại Chad không có khả năng nhận ra cô, cô rời nơi này khi còn rất nhỏ. Mạc Liên nhẹ nhàng thở ra, dưới sự dẫn đường của ông, cùng Lam Tư về phòng. Phòng ở đây với phòng của anh ở Newyork rất giống nhau, ngăn nắp, nề nếp cùng màu sắc trang nhã.

- Hành lí tôi sẽ sai người đem đến sau. Thiếu gia, phu nhân, bữa tối sẽ bắt đầu lúc bảy giờ!

- Ừ!

Lam Tư gật đầu.

- Ông xuống trước đi!

Chad im lặng lui ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại. Di động Lam Tư vang lên, anh bước ra phía phòng làm việc nói chuyện. Mạc Liên đi đến bên cửa sổ, lại ngoài ý muốn nhìn thấy một đôi tình nhân người Châu Á đang đi dạo, người đàn ông cao lớn, cô gái bên cạnh xinh đẹp, nhỏ nhắn. Hai người nắm tay nhau, mười ngón đan thật chặt, trông rất hạnh phúc. Trong nháy mắt hình ảnh cha mẹ hiện lên trong đầu cô. Cô yết hầu căng thẳng, không khỏi dỗi thầm. Một người mang hành lí tiến vào, một cô gái khác bung lên trà bánh. Mãi cho đến khi bọn họ đều đi xuống, Lam Tư vẫn còn đang bàn công việc. Còn ba tiếng nữa mới tới bảy giờ, biết anh còn muốn bàn công việc thêm chút nữa, cô vào phòng thay quần áo, quyết định trên giường nằm một chút, dự trữ thể lực, sẵn sàng cho ba ngày gặp gia đình anh. Trước khi đi, Peter đã dặn cô. Ngày đầu tiên là người nhà vì lão Bart buổi tiệc riêng, ngày hôm sau mới là sinh nhật của lão Bart. Bart trang viên sẽ là nơi diễn ra buổi tiệc, những nhân vật nổi tiếng của Los Angeles đều sẽ đến. Bởi sáng ngày thứ ba, nếu không có gì ngoài ý muốn, bọn họ có thể về Newyork. Tuy rằng không quá có khả năng, cô vẫn hy vọng hết thấy đều có thể thuận lợi.

- George Bart.

Ánh mắt đầu tiên nhìn ông, Mạc Liên chỉ cảm thấy ông so với trong trí nhớ già đi rất nhiều, tựa hồ không còn đáng vẻ to lớn, dũng mãnh nhưng vẫn ác liệt dọa người.

- Cha!

Lam Tư mở miệng kêu to ông. Ngồi ở ghế trên lão Bart hướng về phía Lam Tư cứng ngắc gật gật đầu, sau đó tầm mắt chuyển qua cô gái bên cạnh anh, lạnh lùng xem kỹ cô. Cô có chút khần trương, nhưng lưng vẫn đứng thẳng. Lam Tư nắm chặt tay cô. Bàn tay anh mang theo hơi ấm cho cô vững khí, cô hướng về phía lão gia lạnh lùng, uy nghiêm kia, dịu dàng mỉm cười.

- Đây là vợ con, Mạc Liên.

- Liên, đây là cha anh!

- Chào cha!

Cô tiến lên, cầm trong tay lễ vật đã chuẩn bị tốt tặng cho Bart lão gia.

- Chúc cha sinh nhật vui vẻ.

Lão Bart tùy tay tiếp nhận, một cái nhìn cũng không có, liền giao cho Chad đứng bên cạnh, mặt không chút thay đổi nhìn cô hỏi.

- Cô là tiến sĩ sao?

- Dạ!

- Về mặt nào?

- Sinh vật, y học. Nghiên cứu y học nanomet là sở trường của con.

- Người nhà cô ở đâu?

Cô ngực căng thẳng, hít một hơi thật sâu, mới nói.

- Đã qua đời.

- Toàn bộ?

Lão Bart nhú mày.

- Cha!

Lam Tư nhin không được, lạnh lùng ra tiếng ngăn lại.

- Con biết cha đã điều tra rõ ràng thân thế cô ấy, không cần làm ra vẻ không biết.

- Ta muốn cô gái kia tự mình nói ra. Cô dù sao cũng đã gả vào Bart gia ta.

- Ông lão đáng chết kia, cô ấy phải được gả vào Bart gia!

Nghe tiếng người vọng lên một câu, cô sững sốt, bên cạnh Lam Tư là một chi cứng đờ. Mạc Liên theo tiếng quay đầu, muốn biết anh em nào của anh lại to gan như vậy, dám gọi lão Bart là ông lão đang chết, liền thấy một đôi nam nữ trong hoa viên lúc chiều. Nhưng lúc này trên tay cô gái còn ẵm một bé trai chừng ba tuổi. Cô sững sốt, trước nhìn thấy họ ở đây, cô còn nghĩ họ là người làm của Bart gia, nhưng khẩu khí xem ra, hiển nhiên cũng không phải.

- Lam Tư đã cưới vợ tám tháng rồi, ông hiện tại cũng nên nhận con dâu mới đi!

- Ta không có hỏi con!

Lão Bart đối anh tròn mắt mà chống đỡ.

- Ăn cơm, ăn cơm thôi, anh đừng có làm mọi việc căng thẳng thế! Khẩu!

Cô gái gọi chồng mình. Người đàn ông nhìn cô liền lập tức im miệng. Cô gái mỉm cười, sau đó cúi đầu nhìn đứa nhỏ, hỏi.

- Con muốn nói với ông nội gì không?

- Ông nội ngủ ngon, chúc ông nội sinh nhật vui vẻ.

Dưới dự hướng dẫn của mẹ, cậu bé ngoan ngoãn mỉm cười nhìn lão Bart. Thực thần kỳ, gương mặt nghiêm khắc của lão Bart trong nháy mắt liền thoải mái, ông thậm chí nở ra nụ cười mà cô chưa từng thấy, gật đầu nói.

- Cháu ngủ ngon.

Cô kinh ngạc trừng mắt nhìn, hoài nghi chính mình nhìn lầm.

- Chào cô!

Nghe được âm thanh dịu dàng, cô liền hoàn hồn, chỉ thấy cô gái đưa tay về phía cô mỉm cười tự giới thiệu.

- Tôi là Bạch Vân, vợ của Khẩu Thiên Ngang, rất vui được gặp cô.

- Chào!

Cô vươn tay, mỉm cười.

- Tôi gọi là Mạc Liên.

- Cha không phải là có ý nghiêm khắc với cô đâu, chỉ là do thói quen thôi.

Bạch Vân thay lão Bart xin lỗi, sau đó hướng về phía gương mặt cảm xúc không thay đổi của Lam Tư mỉm cười.

- Lam Tư, đã lâu không gặp.

Lam Tư lễ phép hơi gật đầu, sau đó liền xoay người kéo ghế dựa ngồi xuống. Đúng lúc này, ngoài cửa, ba cặp vợ chồng khác đang tiến vào, thêm hai đứa trẻ đáng yêu.

- Ông nội, chúc ông sinh nhật vui vẻ.

- Cha, chúc cha sinh nhật vui vẻ.
- Lão nhân, chúc ông sinh nhật vui vẻ.
- Đây là quà!

Trong phòng, không khí thân thiện hẳn lên. Cô nhận ra Hawke, cũng biết Alex, bọn họ thường xuất hiện trên báo chí cho nên còn vị mảnh nam còn lại chắc là Adam. Cô nhớ lúc trước anh vẫn là một đứa trẻ mập mạp. Mặc dù có chút kinh ngạc lớn lên cao to, vạm vỡ nhưng cô vẫn như cũ có thể nhìn ra anh là đứa trẻ luôn bị hai anh trai ức hiếp. Một hồi nao nhiệt giới thiệu, mọi người cuối cùng cũng ngồi vào ghế. Trong lúc dùng cơm, cô cũng chậm chậm theo nói chuyện mà nhớ ra từng người. Cũng không khó khăn lắm, bọn họ đều cùng thê tử ngồi cạnh nhau, hơn nữa mỗi cô đều có cá tính riêng. Bạch Vân dịu dàng, Kha Xảo Oa hoạt bát, Đường Lâm điềm đạm, Âu Dương Ninh Ninh tuy rằng lạnh lùng, nhưng chính xác là rất chân thành. Trên bàn cơm, cô luôn đề lộ vẻ thân thiện. Cô vẫn nghĩ đến đây để chiến tranh, nhưng chỉ có một người duy nhất không chịu mỉm cười là anh chồng bên cạnh cô. Bart lão gia cũng cười vài lần. Toàn bộ bữa cơm tối, thủy chung bảo trì vẻ trầm mặc cũng chỉ có Lam Tư, ngay cả cô là người ngoài, đều còn có người bắt chuyện. Bọn họ không phải cố ý xa lánh anh, mà vấn đề nằm ở chỗ Lam Tư. Bởi vì anh căn bản là không chịu nói chuyện, anh khi cần lắm thì cũng chỉ gật đầu hoặc trả lời độc nhất một chữ. Trên bàn ăn vui vẻ chỉ có một người cô độc là anh. Nhìn anh cứng rắn, lạnh lùng biểu tình, kim lòng không đậu, cô vươn tay rảnh rỗi đặt ở anh trên đùi, cả người xích lại gần, ghé vào lỗ tai anh thấp giọng nói.

- Bảo bối, mặt anh có thể xấu hơn nữa không?

Lam Tư sùng sốt, quay đầu, lại nhìn đến trên mặt cô lộ vẻ ngọt ngào mỉm cười.

- Nếu như vậy, người nhà anh sẽ cho em là người hết như báo chí đã nói là một người phụ nữ ác độc. Nếu không đem tất cả tiền anh kiếm tiêu hết, thì là uy hiếp anh nếu nhìn qua phụ nữ khác một cái sẽ đem người em nhỏ của anh chặt một phát biến thành lập xương.

Anh trầm mặc. Sau đó, anh mỉm cười.

- Em sẽ sao?

Cô nhú mày, cười hỏi.

- Anh nghĩ sao?

- Em sẽ không.

Anh thấp giọng ở cô bên tai trả lời.

- Em sẽ tiếc đấy!

Cô đỏ bừng mặt, cố ý néo anh đùi một chút, anh lại cười ra tiếng. Tuy rằng anh âm lượng không lớn nhưng mỗi người đều nghe được anh cười. Mọi người đột nhiên đều im lặng.

- Chuyện vui gì thế?

Vợ của Alex - Oa Oa tò mò mở miệng hỏi. Cô cứng đờ, Lam Tư lại cười, nhìn cô, lộ vẻ mặt muốn xem kịch vui. Mạc Liên xấu hổ trừng anh liếc mắt một cái, mới mặt đỏ tai hồng nhìn người nhà của anh nói.

- Không có, tôi chỉ là đang kể chuyện cười.

- Chuyện cười sao?

Hawke nhú mày, cố ý truy vấn.

- Tôi cũng muốn nghe một chút.

- Ách.....

Khuôn mặt cô nhanh chóng đỏ lên, chỉ có thể dùng ánh mắt cầu cứu Lam Tư. Lam Tư vẫn cười, cô xấu hổ đá anh một cái, anh mới mở miệng giải cứu cô.

- Chỉ là chuyện cười riêng của vợ chồng tôi.

Anh nói chưa dứt lời, mặt cô càng hồng, tuy rằng không ai lại hỏi nhiều nhưng đồng loạt gật gù ra chiều hiểu biết sau đó lại kèm thêm nụ cười mờ ám, làm cho cô càng thêm xấu hổ. May mắn, Bạch Vân tốt bụng mở miệng dõng dè tài.

- Đúng rồi, Lam Tư, anh cùng Mạc Liên làm sao quen nhau?

Cô có chút khản trương nhìn anh, vốn tưởng rằng anh lại sẽ chứng nào tật nấy, dùng cái loại phương thức lạnh lùng trả lời, không khỏi cảm tay anh. Anh nhìn cô, sau đó cầm bàn tay nhỏ của cô, mở miệng nói.

- Gặp gỡ trên công việc.

Cô nhẹ nhàng thở ra, lại nghe anh lại thản nhiên bồi thêm một câu.

- Tôi vừa nhìn cô ấy đã nhất kiến chung tình. (Di Di: Nhất kiến chung tình = gặp lần đầu đã yêu :’>)

Những lời này làm cho mọi người lại trừng mắt nhìn anh, bao gồm cả cô. Trên thực tế, mắt cô là mở to nhất.

- Oa, nhất kiến chung tình nha!

Kha Xảo Oa trừng lớn mắt.

- Thực lãng mạn!

Anh đem tay cô, đưa bên môi hôn, nhìn chăm chú vào cô nói.

- Cho nên chúng ta mới có thể nhanh như chớp kết hôn.

Người đàn ông này thật sự là nói dối không chớp mắt. Cô xấu hổ đến vẻ mặt đỏ bừng, hoàn toàn nói không ra lời.

- Tôi với Ninh Ninh cũng là nhất kiến chung tình.

Hawke xen vào nói.

- Nhất kiến chung tình sao? Tôi còn tưởng lần đầu tiên nhìn thấy Ninh Ninh liền làm gãy tay cô chứ?

Khấu Thiên Ngang nhíu mày.

- Đúng không, Ninh Ninh?

- Đúng vậy.

Âu Dương Ninh Ninh gật đầu nói.

- Anh ấy còn làm chân em bị thương.

- Đó là vì em lấy cây đánh anh!

- Là do anh đá hư cửa của em.

Hai vợ chồng kia nhanh chóng đầu khẩu, mọi người bên cạnh đều phì cười. Trên bàn cơm lại náo nhiệt lên, cô may mắn không phải là đề tài kế tiếp nên nhẹ nhàng thở phào. Cô muốn thừa cơ rút tay về nhưng Lam Tư lại không muốn thế. Anh không có nắm thật sự chặt, chỉ là lúc cô muốn rút về liền hơi siết chặt. Cô quay đầu nhìn anh, anh không có nhìn cô, chỉ im lặng đưa rượu lên môi chậm rãi uống. Tuy rằng anh nhìn như thế, cô lại đột nhiên phát hiện anh kỳ thật cũng không thích bị sắp xếp. Cho nên cô không kiên trì, nắm lại tay anh. Anh thế này mới lại quay đầu, cô mỉm cười, nhìn anh cũng đang gọi lên khoe miệng. Mãi cho đến bữa tối chấm dứt, Lam Tư tuy rằng không có tích cực gia nhập nói chuyện nhưng không còn vẻ mặt lạnh lùng, người hỏi anh sẽ nói, anh cũng phản hồi vài vào câu. Suốt buổi đó, anh thủy chung không buông tay cô ra.

Trong đêm tối, ánh sao lấp lánh đầy trời. Bart trang viên ban đêm chìm vào yên tĩnh, không còn ồn ào như một thành phố náo nhiệt, chỉ có côn trùng kêu rả rích. Đứng ở ban công, cô ngửa mặt lên nhìn bầu trời đầy dấu chân sao. Sinh nhật thật đúng là dọa người, năm đó cô nếu không cho phép, ngay cả bước sân cũng không dám. Nay cô lại về nơi này, đã được gả cho người đàn ông mình thầm yêu mến. Một vòng ôm ấp từ phía sau choàng lấy thất lưng của cô. Cô ngả về phía sau, dựa vào lưng anh, nhắm mắt lại thở dài.

- Một sao?

Vừa nói chuyện công việc với các anh em xong, anh mới về phòng, vào cửa không thấy cô. Sau đó mới phát hiện cô lại chạy đến ban công.

- Rất tốt, buổi chiều tôi đã ngủ một lúc.

Cô kéo tay anh choàng qua eo mình, mở mắt ra nhìn anh.

- Tôi nghĩ sẽ đối mặt với cả một phiên tòa nhưng mà người nhà anh lại rất ôn hòa.

- Không phải tất cả.

Anh vuốt ve bờ vai cô, trào phúng nhếch khóe miệng lên.

- Được rồi, có lẽ cha anh thì hơi nghiêm khắc một chút. Nhưng tôi nghĩ nó cũng bình thường thôi. Ai bảo anh kết hôn mà không báo, ông không bức

cũng lạ.

Anh im lặng một hồi lâu, mới nói.

- Tôi nói rồi. Nhưng ông lại không chấp nhận việc tôi vì yêu mà kết hôn.

Mạc Liên sững sờ, xoay người đối mặt anh. Anh ngừng khi lộ ra vẻ châm chọc, trong mắt đã có một tia khó có thể che giấu. Cô vẫn tưởng anh chưa nói, lại không dự đoán được là do cha anh không tin. Điều tức cười là, anh xác thực không phải bởi vì yêu cô mà cưới cô. Đáng sợ là, trong lúc này đây, cô mới phát hiện chính mình đã yêu anh. Cô thường tự nói với bản thân là vì dục vọng. Cô đối với anh chỉ là ham muốn thể xác, nhưng tất cả đều là tự mình dối mình. Cô yêu anh, yêu cái vẻ cao ngạo ương ngạnh, yêu cái người đàn ông tự cho là mình đúng, yêu cái đáng lạnh lùng tự phụ, yêu cái người đàn ông cô độc, yêu sự thông minh giả dối, yêu người đàn ông luôn tìm kiếm cái đẹp. Từ nhiều năm trước cô đã ra chân vào vũng bùn. Cô vì anh, cũng vì chính mình cảm thấy đau lòng. Bởi vì cho tới bây giờ, cô mới hiểu được, trong tiềm thức của cô vẫn hy vọng xa vời. Có lẽ sẽ có một ngày, anh yêu cô. Nhưng anh không biết yêu là gì, bởi vì không có ai yêu anh.

Tôi phải có vợ, có một gia đình, mới phù hợp với yêu cầu của cha. Anh từng nói như thế. Lời nói anh quanh quẩn ở trong đầu, so với lúc ấy càng khiến cô đau lòng hơn. Đơn giản là cô cuối cùng cũng đã hiểu được, anh vì sao không muốn nói cho cha anh biết, hôn nhân của cô và anh, chính là vì ích lợi mà kết hợp. Bởi vì anh khao khát giống như các anh em mình, bởi vì anh không muốn bị người nhà gạt ra một bên, bởi vì anh muốn chứng minh anh cũng có thể tìm được một người vợ thương anh, có được một gia đình mỹ mãn. Từ đầu tới cuối, anh chính là đem cô trở thành một đối tượng hợp tác, người để khoe ra sự sáng suốt khi chọn vợ của anh. Nha, cô đương nhiên đã sớm biết chuyện này.

Lần đầu tiên cô hiểu rõ cô không muốn mọi chuyện lại như thế. Cô muốn suy nghĩ của anh không phải vậy. Cô bi thương vươn tay, chạm vào gương mặt lạnh như băng của anh, sau đó kiềm chân hôn anh. Cô thực không nghĩ tại đây lại lĩnh ngộ được sự thật. Thật sự không nghĩ tới tại đây cô nhận ra mình đã yêu anh. Anh hôn lại cô dưới bầu trời đầy sao.

Trời sáng rồi lại đến đêm. Sinh nhật của George Bart, chính là chứng minh cho việc cô đã lĩnh ngộ. Anh mang theo cô đi vòng quanh để triển lãm, chỉ thiếu cái bảng tên treo trên người cô. Cô mỉm cười, cô nâng chén, cô khiêu vũ, cô nói chuyện. Cô hết sức biểu hiện thật khéo léo nhưng dường như càng lúc càng khó. Nhất toàn bộ buổi tối, anh thỉnh thoảng vô cùng thân thiết ôm cả eo cô, nắm tay cô, mỉm cười với cô, thậm chí thâm tình chăm chú nhìn cô, giống như cô chính là người vợ anh vô cùng yêu thương. Nhưng cô biết tất cả đều là diễn trò cho cha anh cùng anh em anh xem. Cô có thể nghe được mọi người thì thầm, nói người đàn ông anh tuấn, ma quỷ của Bart gia cuối cùng cũng vướng vào bẫy tình. Cô cũng nghe gặp không ít người nói với cha anh là cô với anh như thần tiên giáng trần, xứng đôi vừa lứa. Nói cô và anh như hoàng tử cùng công chúa trong truyện cổ tích. Cô biết anh cũng nghe thấy, cô thấy anh mỉm cười vừa lòng. Không ai biết, anh mỗi một cái thâm tình mỉm cười, mỗi một lần vô cùng thân thiết đụng chạm, đều làm cho cô muốn khóc. Bởi vì biết việc này đối với anh vô cùng quan trọng, cô cố gắng phối hợp. Cho dù lòng của cô đã tan nát, cô vẫn mỉm cười. Sau đó, khi anh cả Khấu Thiên Ngang ôm vợ bước vào khiêu vũ, sự tình cuối cùng cũng xảy ra.

- Anh có thể mời em nhảy điệu này không?

Anh vươn tay về phía cô. Cô nâng tay mình giao cho anh. Nhưng tiến vào sàn khiêu vũ, cô mới phát hiện anh cố ý cạnh tranh cùng anh cả của anh. Mọi người chăm chú nhìn. Cô có thể cảm giác được ánh mắt của mọi người cũng có thể thấy sự cạnh tranh dâng đầy trong mắt anh. Anh biết mọi người đang nhìn, anh chính là cố ý. Đúng vậy, bề ngoài Lam Tư cùng cô so với anh cả cùng chị cả lại hoàn mỹ hơn. Lam Tư cùng cô nhảy cũng tốt hơn. Dù sao cô cũng đã tập luyện hết một tháng, cô cùng anh tham gia rất nhiều buổi tiệc. Việc khiêu vũ thật sự không làm khó được cô. Anh cùng của cô ăn ý đến vô cùng. Nhưng anh cả cùng chị cả lại khá nhạt. Bọn họ đang cười. Cô lại cười không nổi. Cô bức chính mình nhảy thật đẹp. Đi tới, lui về phía sau, xoay tròn, xoay tròn — Đi tới, lui về phía sau, xoay tròn, xoay tròn — Đi tới, lui về phía sau, xoay tròn, xoay tròn — Thế giới ở xoay tròn, âm nhạc xoay tròn, thiên thần Baroque trên tường cũng xoay tròn.

Âm nhạc rốt cục cũng ngừng. Cô thở phì phò, mồ hôi chảy ra, tim đập thình thịch dồn dập. Anh nắm tay cô, đứng ở giữa sàn, nhìn cô. Trên mặt tươi cười làm gương mặt anh tuấn càng giống như ma quỷ. Có người ở vỗ tay, cô không thấy là ai, chính là đau khổ nhìn anh. Âm nhạc lại vang lên. Anh lại muốn nhảy tiếp.

- Không.

Chữ này rốt cuộc cũng trôi ra khỏi cổ họng. Anh hơi hơi cứng đờ.

- Tại sao?

Mặt cô sắc tái nhợt nói.

- Em mệt rồi!

Không thể chịu sự đụng chạm của anh nữa. Cô bỏ tay từ trên người anh ra. Sau đó, xoay người đi.

Cô thẳng tắp một đường ra cửa lớn. Lam Tư không thể tin được cô gái kia dám bỏ anh giữa sàn nhảy. Anh sững sờ sau đó mới đuổi theo cô vào trong vườn hoa hồng.

- Em làm gì vậy?

Anh giận dữ giữ chặt cánh tay của cô, sau đó mới nhìn tới đôi mắt đầy nước. Dưới ánh trăng, cô cúi đầu, sắc mặt trắng như tuyết, đôi môi run rẩy. Âm nhạc thanh từ trong phòng truyền ra, nghe có chút mờ mịt.

- Tôi mệt!

Âm thanh mệt mỏi của cô vọng vào màng nhĩ, anh đến bây giờ mới nghe thấy bằng cả trái tim. Anh thả lỏng tay, giọng nói dịu xuống

- Em khỏe không?

- Không, tôi không tốt!

Cô ngước mắt lên, rung rung tức giận nhìn thẳng anh.

- Cực kì không tốt! Cực kì, cực kì không tốt!

Anh im lặng, cứng rắn hỏi.

- Em có ý gì?

- Không có ý gì!

Cô rút tay về, lui từng bước.

- Tôi chán cảnh phải làm vật triển lãm, chán bị người ta nhìn, chán tiếp tục phải giả vờ thế này!

Anh mặt lạnh như sương

- Em từ đầu phải biết mình đối mặt với cái gì. Đây chính là điều kiện của chúng ta!

- Đúng, tôi biết.

Cô nhếch môi cười khổ.

- Tôi biết. Nó cũng không khó khăn gì, tôi biết tôi đã làm rất tốt.

- Cô làm tốt lắm! Mọi người đều thích cô.

Cô nở nụ cười, trong lòng vỡ tan như cửa sổ bằng kính.

- Đúng, tôi làm rất tốt nhưng tôi đã làm.

Cô đang cười, lại có vẻ bi thương, nước mắt chảy xuống, phản chiếu ánh trăng. Anh vừa hoang mang lại phần nộ, không hiểu cô có ý gì, anh không hiểu vì sao cô cười mà còn có nước mắt, lại càng không biết gì sao cô lại gần từng tiếng.

- Tôi sai lầm rồi. Thật sự quá khó. Nói dối rất khó, làm ra vẻ yêu anh cũng rất khó, nghe lời chúc phúc của người nhà anh cũng rất khó. Nhìn anh sống dưới bóng ma của cha anh, cạnh tranh với người căn bản không muốn chiến đấu với anh, càng thêm khó khăn...

- Không cần!

Anh mở miệng ngăn cản cô, ánh mắt như bị lớp bụi mỏng phủ qua, càng thêm buộc chặt uy hiếp.

- Vậy anh nói đi lúc này anh vừa làm gì? Anh dám nói yêu tôi, khiêu vũ cùng tôi không phải vì để tranh cao thấp với anh cả không? Anh dám nói anh làm vậy không phải vì cha anh đi!

Cô chất vấn anh không chút lưu tình.

- Anh có biết mình rất ngu xuẩn không? Một bàn tay thì vỗ không vang, anh chẳng lẽ không hiểu? Anh làm nhiều như thế, anh cả anh cũng đâu thua kém. Ai cũng đều nhìn ra anh ấy thật sự yêu vợ mình. Anh ấy sẽ không để ý cô vũ khiêu không tốt, sẽ không để ý cùng cô nhảy sẽ khiến người khác cười chê, sẽ không –

- Em nghĩ em là ai?

Anh bị nói thẹn quá thành giận, giận dữ bắt lấy tay cổ tay cô, tay nổi gân xanh nói

- Em nghĩ em có tư cách gì mà nói như thế? Bởi vì tôi cưới em sao? Bởi vì em là vợ của tôi sao? Đừng quên đây chỉ là một trong những điều kiện của chúng ta! Tôi cung cấp tài chính, em giúp tôi làm nghiên cứu, tôi cùng em đóng vai vợ chồng hạnh phúc cho bà nội em xem, em giúp tôi tham gia yến tiệc xã giao. Tôi tin từ đầu đến giờ tôi không có ý kiến gì đối với em. Tôi cũng không cần em giải thích! Tôi làm được hiệp ước của chúng ta còn em thì sao? Nghiên cứu em không thể hoàn thành, ngay cả làm một bình hoa di động em cũng không làm được.

Cô giống bị anh đánh một cái tát, sắc mặt tái nhợt nhìn anh, cả người im lặng. Tiếng nói anh vang vọng giữa trời đêm, gần từng tiếng đều tàn khóc tiến vào trong đầu cô, dẫn thẳng đến trái tim cô.

- Đúng, tôi làm không được!

Cô nhếch khóe miệng, ngay cả cái cười giả dối cũng không thể làm, chỉ có thể chua xót nhìn anh.

- Tôi không nên cho rằng nói dối là không tốt. Tôi cũng nên học cách nói dối. Đối với anh mà nói, tôi bắt quá chi là đối tượng hợp tác tự đưa đầu đến, một bình hoa làm gì cũng đều bỏ dở giữa chừng...

Cổ họng cô nghẹn lại, giọng nói khó nhọc.

- Trời ạ, cô tuyệt đối không được khóc ở đây.

Thở sâu, cô áp chế khối cứng giữa cổ họng, lạnh lùng nói.

- Xin lỗi vì đã làm anh mất mặt trước cha anh. Nhưng tôi nghĩ ông có thể nhận thấy tôi thật sự không khỏe. Về phần nghiên cứu, sau khi trở về, tôi sẽ đem toàn bộ giao cho Ruth, cũng hỗ trợ hấn hoàn thành thí nghiệm. Tuy rằng tôi không thể làm một cái bình hoa nhưng tôi tin rằng anh sẽ lấy lại tất cả số tiền đã bồi thường cho tổn thất mấy năm nay.

Anh trừng mắt nhìn cô, cổ họng co rút nhanh, cứng ngắt giống như tượng đá. Sau đó, cô lui từng bước, anh mới phát hiện cô không biết khi nào đã ra khỏi bàn tay anh. Một làn khủng hoảng không tên dâng lên. Bóng mảy che khuất ánh trắng, anh thấy không rõ gương mặt của cô, chỉ nghe tiếng nói khàn khàn của cô vọng đến.

- Tôi sẽ kí vào đơn li hôn. Sau đó luật sẽ đưa đến cho anh!

- Em muốn ly hôn?

Anh nắm chặt tay, khủng hoảng từ trong lòng dâng lên tột độ.

- Đúng!

Cô gật đầu. Khủng hoảng trong lòng dần chuyển sang băng đá, sau đó khuếch tán đến toàn thân.

- Hiệp ước của chúng ta chỉ đến khi bà nội tôi chết là hết.

- Em không thể li hôn với tôi!

Anh mị mắt lạnh giọng nhắc nhở cô.

- Bên ngoài còn có người muốn giết em.

- Tôi biết.

Cô nhìn anh nói.

- Tôi sẽ ở lại phòng thí nghiệm. Lúc trước tôi ở đó chưa từng xảy ra chuyện gì, tôi nghĩ nơi đó rất an toàn, chờ thí nghiệm hoàn thành, giết tôi cũng không còn ý nghĩa.....

Anh biết cô nói đúng nhưng lại chỉ cảm thấy phẫn nộ. Trầm mặc lan tràn trong đêm tối, gió chợt thổi, gió đêm mang mùi hoa hồng trên người cô, cùng với từng câu chữ bình tĩnh cô dạy anh.

- Xin lỗi, tôi không có cách nào tiếp tục. anh có thể nói cho người nhà anh biết hoặc cũng có thể đợi sau một năm nữa rồi nói. Tôi nghĩ anh đối với việc chúng ta li hôn đã có lí do hoàn hảo.

- Nếu tôi không có?

Chưa kịp suy nghĩ, lời đã thốt ra. Cô nhắm mắt lại, cười khê ra tiếng.

- Anh đương nhiên là có. Vì anh chính là Lam Tư Bart.

Anh sắc mặt xanh mét, ánh mắt lạnh như băng bắt đầu nổi lửa lớn. Cô biết đó là do lòng tự tôn của anh bị cô giẫm lầy, chính là ghét sự tình chuyển biến không nằm trong tay anh. Cô thật hy vọng mình không hiểu anh rõ ràng như thế.

- Trở về đi! Tôi nghĩ anh không nên bỏ vũ hội.

Cô xoay người rồi đi, đi hai bước lại ngừng lại. Anh trừng mắt nhìn cô, chờ mong, chờ mong cô quay đầu, chờ mong cô lại nói cô sai lầm rồi. Ai ngờ, cô quay đầu. Lời thốt ra lại khiến anh đau lòng không thôi.

- Lam Tư..... Đừng vì cha anh mà sống.

Âm thanh dịu dàng của cô, lơ đãng trong trời đêm. Anh muốn hét lên với cô, đe dọa không cho phép cô đi. Nhưng anh nhưng không cách nào mở miệng, thậm chí không thể nhúc nhích, chỉ có thể nhìn cô xoay rời khỏi anh, từ từ biến mất ở trong đêm đen. Tiếng nhạc khiêu vũ theo gió truyền đến, quay về bầu trời đêm, thật lâu.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thông Minh Định Hôn Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Cô đi rồi. Thậm chí còn không đợi trời sáng. Đêm hôm đó, anh phần nộ về phòng khiêu vũ, bức chính mình cười nói cho mọi người là cô thân thể không khoẻ. Kết quả yến hội mới chấm dứt, Chad đã bước đến nói cho anh biết, vợ của anh đã thu dọn hành lý rời khỏi Bart trang viên. Cô nói với Chad là nghiên cứu ở New York xảy ra chuyện cần cô trở về. Không muốn làm mất vui mọi người nên nhờ ông chuyển lời tới Lam Tư cùng Bart lão gia. Cô thay anh bảo vệ mặt mũi, anh thì chỉ muốn dùng tay bóp chết cô. Về tới New York, cô thu dọn tất cả những gì thuộc về mình càng khiến anh bức hỏa. Phòng quần áo trống rỗng, phòng trang điểm cũng rỗng, hộp châu báu cũng không. Trong phòng không còn lưu lại chút gì của cô. Ba ngày sau, luật sư của cô mang đến giấy li hôn cùng tờ chi phiếu.

- Thân chủ tôi nói đây là số tiền nửa năm qua cô đã chi tiêu, bao gồm trang sức, quần áo. Tất cả đều ghi rõ trong này. Mời anh xem qua, nếu có nghi vấn gì, anh có thể mời luật sư liên lạc với tôi.

Luật sư cầm trên tay một chiếc hộp bằng nhung màu đen đặt lên bàn.

- Còn đây là do lúc trước thân chủ tôi không cẩn thận mang theo, cô ấy nhờ tôi chuyển trả cho anh.

Anh mím môi nhìn chiếc hộp trên bàn. Ánh mắt màu khói ánh lên tia lạnh như băng. Luật sư không biết đi khi nào, sau khi đóng cửa lại, căn phòng liền chìm vào im lặng.

Anh đưa tay mở hộp ra. Đó là hộp trang sức anh đã tặng cô. Viên kim cương màu hồng lấp lờ tỏa sáng, hoàn mỹ không tỳ vết tựa như anh. Lần đầu tiên nhìn nó anh đã cảm thấy rất thích hợp với cô. Anh đột nhiên đóng lại, đem nó quăng vào hộc bàn nhưng trên bàn giấy li hôn cùng chi phiếu vẫn chường mắt như thế. Còn chữ kí của cô ở phía dưới cùng. Anh khóe mắt run rẩy, sau một lúc lâu, anh cầm lấy bút máy kí tên mình.

Mười tháng sau.

Vào thu, cây cỏ trong công viên bắt đầu chuyển sang màu vàng úa. Từ Los Angeles trở về, anh rất nhanh khôi phục cuộc sống bình thường, ngoại trừ làm việc thì vẫn là làm việc. Anh mỗi ngày đối mặt với máy tính, mua vào bán ra cổ phiếu, đầu tư công ty, cũng cố xí nghiệp. Mỗi một ngày, anh lại càng có thêm nhiều tiền, cứ như thế mỗi ngày của anh đều là làm việc. Dưới sự thúc giục của anh, tập đoàn Bart gia chỉ hai tháng ngắn ngủi đã thu về biết bao nhiêu lợi nhuận.

Tháng mười một. Tập đoàn Bart gia tiến thẳng một đường lên vị trí tập đoàn mạnh nhất, trở thành tập đoàn mà ai đụng vào đều có thể phỏng tay. Anh vẫn như cũ không ngừng làm việc.

Tháng mười hai. New York ngày cuối năm. Trận tuyết lớn đầu tiên đổ xuống, đèn Rockefeller nhanh chóng thấp sáng, mọi người ở Manhattan vội vàng qua lại, mua quà biếu. Nơi nơi đều là không khí nhộn nhịp nhưng anh như cũ đắm chìm trong công việc, mãi cho đến khi Chad gọi điện thoại bảo Bart lão gia muốn anh dẫn vợ về.

- Tôi không rảnh.

Anh nhẹ nhàng băng quơ nói.

- Tuần sau, tôi sẽ đến Anh công tác, thảo luận lại dự án, tôi tin không có tôi cũng không sao đâu!

- Lão gia cũng mời phu nhân.

Anh hơi hơi cứng đờ, lạnh lùng nói.

- Nghiên cứu của cô ấy đang đến hồi hoàn thành, không thể rời đi! Thay cô ấy gửi lời hỏi thăm đến cha.

Sau đó, anh liền cúp điện thoại. Anh rất cuộc không thể đối với không khí vui vẻ, ảm áp đó mà thờ ơ. Mọi người đều chuẩn bị cho năm mới cùng người nhà, bạn gái..... vợ.

Toàn bộ New York, nơi nơi đều có những đôi tình nhân, bọn họ ở công viên, nhà hàng, đường cái, thậm chí là trong thang máy văn phòng. Bọn họ tay nắm tay, vai kề vai, ôm nhau, hôn nhau. Bọn họ mỉm cười, cãi nhau, khóc rồi sau đó lại yêu nhau. Anh cảm thấy mình càng ngày càng không thể hô hấp.

Một ngày nọ, anh rời công ty về nhà sớm nhưng giữa những căn phòng lớn, người hầu luôn im lặng, không một tiếng động. Phòng lớn như vậy mà ngập tràn một cảm giác lạnh như băng, anh thậm chí có thể nghe thấy tiếng kim đồng hồ trên tường. Tí tách, tí tách — Tí tách, tí tách —

- Oh my God, nhà anh có nhiều sách như thế tôi vẫn nghĩ anh phải có một cuốn sách nhẹ nhàng chứ? Anh chẳng lẽ chưa bao giờ xem tiểu thuyết?

- Nó rất lãng phí thời gian.

- Đừng nói từ nhỏ đến lớn một quyển anh cũng chưa từng xem.

- Tôi xem rồi!

- Thật sao? Khi nào?

- Mười lăm tuổi.

- Mười lăm tuổi? Trời ạ..... khi ấy đọc mấy cái này làm gì. Ngay cả tôi đều biết muốn thư giãn đầu óc thì nên tìm người nói chuyện chứ!

Kí ức nhẹ nhàng hiện lên, anh dường như có thể thấy cô mặc chiếc quần thể thao màu hồng, lộ ra đôi chân dài xinh đẹp, đứng ở trước giá sách, rút từng quyển, từng quyển phê bình anh.

Anh đột nhiên, đứng dậy đi ra ngoài. Bước đến cầu thang lại hiện ra hình ảnh cô tức giận cầm một đồng báo chí đưa đến trước mặt anh.

- Bom ngực? Có làm hay không? Tôi ngay cả mắt cũng chưa cắt qua, cô ấy tại sao lại dám nói tôi bom ngực. Nha, tôi muốn đi bóp chết cái cô phóng viên đáng ghét kia! Lam Tư, anh làm cái gì vậy? Không được ngăn cản tôi! Buông! Tôi muốn đi xuống móc mắt cô, cắt mũi cô, đem tất cả rác rưởi nhét vào miệng cô, bảo cô tốt nhất là nên đi ăn phân chó!

- Không! Em không được làm vậy!

- Tôi đương nhiên có thể!

- Em nếu đi sẽ trúng ý cô ấy. Em có thể kiện cô ấy tội phi báng nhưng không được động đến cô. Bằng không cô ấy sẽ kiện em tội gây thương tích. Sau đó đem sự việc làm càng ngày càng lớn. Khi đó, ngực em sẽ làm tiêu điểm cho cả New York.

- Đáng chết! Tôi thậm chí không thể kiện cô ta, đúng hay không?

- Đúng vậy.

- Thật không công bằng!

- Nhưng chuyện đó chỉ cần tôi biết em là thật là được rồi!

Khi đó, cô liền xấu hổ đến vẻ mặt đỏ bừng, anh cười ôm lấy cô đi về phòng.

Lam Tư nhắm lại mắt, vẫn như cũ có thể nghe được tiếng cười của mình cũng nhìn thấy gương mặt xấu hổ của cô. Anh xoay người rời khỏi cầu thang, đến phòng tập thể thao lại nhìn thấy dáng người của cô.

- Tôi không biết anh cũng có thói quen chạy bộ nha?

- Em nghĩ thế nào khi ở đây có máy chạy bộ?

- Tại tôi chưa từng thấy anh sử dụng.

- Khi tôi sử dụng là lúc em ở phòng tắm.

- Nha.

Cô mờ to mắt, mặt liền đỏ lên thì thầm.

- Hèn gì anh rất khỏe.

Đó không phải là hư vinh, anh cười ra tiếng, cô xấu hổ liếc anh một cái, lại chỉ làm cho anh càng muốn hôn cô.

Xua tan dáng người thắm một lớp mồ hôi quyến rũ của cô, anh nghiêm mặt lại xoay người nhưng vẫn nghe tiếng nói của cô.

- Anh tốt nhất đừng ăn cái Đám cổ thuần kia nữa, rất dễ làm đông động mạch.

- Bản báo cáo sức khỏe của tôi không nói như thế.

- Ngoan cố.

- Đó là ưu điểm của tôi.

Cô sững sốt, sau đó bật cười, tiếng cười quanh quẩn.

Mỗi một phòng, mỗi một nơi đều có hình ảnh của cô, anh bước nhanh lên lầu, trốn vào phòng của mình. Vẫn tưởng nơi này sẽ khiến hình bóng cô không còn xuất hiện bởi vì cô rất ít khi qua phòng anh. Nhưng vừa mới vào cửa anh lại nghe tiếng hét của cô.

- Tôi không dám? Tôi chết mới không dám.

- Em chính là không dám.

Cô nổi giận đùng đùng đẩy ngã anh trên giường, nắm lấy váy ngồi trên người anh, cầm lấy mặt anh, cúi đầu hôn anh...

Anh ra sức đóng sầm cửa, xoay người xuống lầu, rời khỏi phòng anh, rời khỏi nhà anh, rời khỏi cái nơi đều ngập tràn hình bóng cô.

Trên đường, tuyết lớn bay đầy trời. Kí ức về cô vẫn hiện lên như bóng với hình. Một giờ sau, anh lên máy bay, chạy trốn tới nước Anh, chạy trốn đến nơi cô chưa từng đi đến. Nhưng ngay cả khi đến nơi, anh vẫn không thể không nhìn thấy cô. Cô gái ấy cứ lờ lững lúc anh không ngờ đến mà xuất hiện trong đầu. Anh rút cuộc không thể giống mấy tháng trước dùng công việc che lấp hình ảnh cô. Anh luôn ở trong mơ thấy cô, tỉnh lại vẫn nghĩ cô bên cạnh anh, chui rúc vào lòng anh nhưng chỉ là một khoảng không trống rỗng. Ban ngày, anh bất giác lại nhìn chăm chăm vào những cô gái Phương Đông xa lạ. Ban đêm, anh người đầy mồ hôi giật mình tỉnh giấc vì thấy có kẻ muốn giết cô. Giữa đêm, Luân Đôn bắt đầu đổ tuyết lớn. Từng nhà đều rộn vang lời chúc mừng, không nghĩ mình sẽ tham gia không khí vui vẻ này, anh từ chối lời mời. Trước khi về khách sạn, anh chạy bộ gần mười km cho đến khi kiệt sức mới về phòng ngủ.

Hoa hồng nở rộ. Mùi hương ấm áp vây quanh anh. Anh mở mắt ra, chỉ nhìn thấy những hàng hoa hồng cao bằng nửa người. Rất nhanh, anh liền nhận ra mình đang đứng giữa mê cung hoa hồng. Anh theo trí nhớ đi về phía trước, không lâu sau, tìm đến trung tâm mê cung. Giữa đình hoa hồng có một cô gái đang nằm trên thảm. Tim anh đập nhanh hơn.

- Là cô.

Anh vội đi đến. Cô đang ngủ, khuôn mặt xinh đẹp bình an ngủ. Đóa hoa màu đỏ kiêu diễm bay xuống rơi trên người cô. Anh vươn tay muốn chạm vào cô. Cô lập tức tan biến. Giọng nói khàn khàn, mềm mại của cô từ trong mê cung truyền ra, anh đứng dậy đuổi theo nhưng chỉ có thể thấy gấu váy của cô ở ngã rẽ. Tiếng cười cô cũng từ từ xa dần.

Gió chợt thổi. Cánh hoa hồng bay toán loạn, che khuất tầm mắt anh. Anh ra sức đẩy ra lại phát hiện mình ra khỏi mê cung rồi. Trước mặt anh là phòng thí nghiệm. Cô đi vào, anh liền đuổi theo. Phòng thí nghiệm lại đột nhiên nổ mạnh, áp suất thật lớn đẩy anh ra xa. Anh ngã xuống đất chỉ thấy nghìn nghìn ngọn lửa đang nuốt lấy phòng thí nghiệm.

- Không ~

- Đây không phải là thật!

- Chết tiệt, tuyệt đối không phải là thật!

- Đây chính là mơ! Là mơ! Là mơ!

Lam Tư đột nhiên mở mắt, màu đen thay thế ánh lửa, tiếng rít gào vọng lại từ đầu anh. Anh ngồi dậy, thờ dốc, tim đập không ngừng. Vụ nổ kia sao lại thật như thế. Từng chút ám vào da thịt, anh thậm chí còn cảm thấy độ nóng vây quanh người.

- Đáng chết!

Anh mắng ra tiếng, đưa tay lau mồ hôi trên mặt, thử ổn định nhịp tim nhưng vẫn như cũ không thể trấn định lại. Anh biết cô không có việc gì, cô nhất định không có việc gì, bằng không Jake nhất định sẽ báo cho anh biết. Jake tốt nhất đừng gọi đến cho anh. Anh tròng mắt điện thoại, tự nói cho bản thân mình biết cô đang an toàn ở phòng thí nghiệm nhưng không cách nào làm cho anh an tâm.

- Chết tiệt, anh tuyệt đối không thể gọi điện hỏi về cô.

Vụ nổ phòng thí nghiệm trong mơ lại hiện lên. Anh nắm tai nghe điện thoại, sau đó lại tức giận đập xuống.

- Đừng choáng váng, chính là giấc mơ!

- Nhưng đúng là có người muốn giết cô –

Trong đêm tối, đồng hồ báo thức tí tách vang. Cảnh cô bị người khác đẩy xuống lầu lại hiện lên. Anh tim đập dừng lại, mồ hôi lạnh toát ra trên lưng, anh lại nắm điện thoại, nhấn số của Jake.

- Jake?

- Tôi đây! Giám đốc ở Luân Đôn có chuyện gì sao?

- Không có.

Anh nắm chặt phone, lạnh giọng hỏi.

- Mặc tiến sĩ hiện tại đang ở đâu?

- Cô ấy vẫn trong phòng thí nghiệm! Tôi đã sai người bảo vệ chặt chẽ.

- Cô luôn ở đó sao?

- Đúng vậy! Cô cùng mọi người ở kí túc nhưng bình thường cô vẫn ở trong phòng thí nghiệm.

- Nếu cô ấy muốn ra ngoài, sai người bảo vệ cô ấy.

- Tôi biết!

Lam Tư nhắm mắt lại, anh biết Jake đang chờ anh mở miệng nhưng cuối cùng anh chỉ nói một câu.

- Bảo vệ cô ấy!

Không đợi Jake trả lời, anh liền dập điện thoại.

Ngoài cửa sổ, bông tuyết bay xuống, nụ cười của cô chiếu trên kính còn có cả gương mặt cô đang khóc. Anh cho tới bây giờ chưa từng để ý đến cô gái nào như thế. Huống chi cô vừa can đảm, lại quyết cường, tính tình lại xấu, luôn tự cho là đúng, nhấn nhá mắng anh. Anh không nên để ý tới cô gái không biết tốt xấu kia. Trùng mắt nhìn những bông tuyết ngoài cửa sổ, anh cuối cùng cũng thừa nhận.

Anh đã để ý cô gái kia. Anh biết mình đang nhớ cô. Nhớ cảm giác cô trong lòng anh. Nhớ mùi hương của cô. Nhớ gương mặt thẹn thùng của cô. Anh thậm chí còn nhìn thấy cô đang cãi lộn với anh, nụ cười của cô,...

Cả đời này, nụ cười anh chưa từng dễ dàng xuất hiện nhưng chỉ cần bên cạnh cô, anh liền cười đến thoải mái. Anh không biết mình đứng bên cửa sổ đã bao lâu, dưới bầu trời tối đen đây tuyết vẫn có một chút ánh sáng. Bỗng dưng, anh gọi điện thoại đánh Akina phòng bên. Sau đó xoay người thu dọn hành lý, xuống lầu rời khỏi khách sạn. Cùng Akina ngồi trên xe đến sân bay, anh rốt cuộc biết mình nên làm gì. Anh sẽ trở về, trở về tìm cô. Anh không biết mình nên làm như thế nào. Nhưng anh chỉ biết mình phải về bên cô. Ít nhất như vậy, anh có thể xác định cô đang được an toàn. Hơn nữa mỗi lần anh và cô cãi nhau, kết cục đều là anh đưa cô lên giường. Anh không biết vì sao mình làm vậy nhưng anh biết cô gái đó trên giường thì không thể kháng cự anh. Nghĩ đến cô trên giường vừa tức vừa thẹn, mỗi anh không khỏi nở ra nụ cười.

- Rầm!

Một tiếng đùng chói tai vang lên. Lam Tư đột nhiên hoàn hồn, chỉ nghe đến lái xe hoảng sợ mắng, Akina cũng tuôn ra một chuỗi thô tục. Xe ở giữa đám tuyết xoay tròn, anh còn chưa rõ đã xảy ra chuyện gì. Thế giới xung quanh lập tức xoay tròn, anh hết sức làm cho mình ngồi vững nhưng xe lại vọt qua phía bên kia. Thử anh nhìn thấy cuối cùng chính là xe anh đụng ngay vào chiếc xe đang lao đến. Sau đó, anh liền mất đi ý thức. Chiếc xe màu đen của anh trượt thêm vài mét đâm vào cột điện bên đường. Không lâu sau, một tiếng nổ mạnh vang lên giữa trời tuyết.

Không biết có phải là ảo giác của chính cô hay không mà mùa đông năm đặc biệt lạnh. Mỗi một làn hơi thở ra đều biến thành khói trắng.

Mọi người trong phòng thí nghiệm đều đã về nhà để nghỉ năm mới, chỉ có cô vẫn ở đây bởi vì cô không có nhà để về. Tuy rằng Peter có mời cô về nhà để mừng năm mới nhưng cô vẫn từ chối. Vài tháng rời xa anh, cô vẫn mơ về anh. Cô sợ trở về mà cung hoa hồng ấy lại thấy lại tất cả nỗi đau của cô. Mỗi lần ra vào phòng thí nghiệm nhìn vườn hoa hồng cũng đã đủ khiến tim cô thất lại nói chỉ đến việc về đó. Cho nên cô vẫn ở lại phòng thí nghiệm, cặm cụi trên bàn phím viết phương trình. Tuần trước, thí nghiệm của cô đã cho hoàn thành dung dịch thử và tiêm vào chuột bạch thử nghiệm. Cho đến giờ, con chuột vẫn vui vẻ, chạy nhảy quanh lồng. Khả năng thành công là rất lớn. Tuy nhiên việc n3 vào cơ thể người vẫn là không có khả năng. Vì thế, cô hết ngày này đến ngày khác thử tìm ra chứng ngại trong đó, sau đó lại chỉnh sửa, chuyên tâm tập trung làm việc để không còn thời gian nghĩ đến người đàn ông đó.

Nhưng cô đã không thành công. Đương nhiên không phải thí nghiệm, mà là anh. Cô ăn cơm, uống nước, nghiên cứu, tập thể dục, tắm rửa, ngủ, lại càng ngày càng nhớ đến anh.

Cô mỗi ngày đều làm việc đến mệt lã để trong giấc ngủ sẽ gặp anh. Anh ở trong mơ cùng cô cãi lộn, cười nói, cô ở trong mơ hôn anh, ôm anh, cùng anh lên giường. Sau đó, lại khóc rồi tỉnh giấc. Cứ thế dần dần nó trở thành thói quen của cô, cũng dần dần tạo nên sự đau khổ trong lòng cô.

Đông qua xuân đến.

Tuyết tan, mặt trời xuất hiện tỏa ra hơi ấm. Thế giới tiếp tục chuyển động, cô cũng dần dần học được cách đem nỗi nhớ anh giấu kín trong tận đáy lòng, tiếp tục sống. N3 tiến triển tương đối thuận lợi, cô cùng tổ nghiên cứu toàn lực hợp tác dưới. Tháng tư, N3 rốt cuộc có thể rõ ràng chụp hình ảnh, nhìn đến rõ ràng từng tế bào, mọi người không khỏi cùng nhau đứng lên hoan hô.

- Liên, cô đúng là thiên tài!

Ruth ôm cô, Bối Khắc thậm chí hôn lên mặt cô một cái, Mạnh Đặc vui vẻ nhảy cẫng lên... Mỗi người đều vui mừng khôn xiết, cô mỉm cười, nhìn đến mọi người cao hứng như vậy, thật sự không đành lòng nhắc nhở bọn họ, N3 vẫn còn một số vấn đề phụ cần giải quyết. Nicola lấy sâm banh muốn chúc mừng, cô bỗng nhiên phát hiện ngoài cửa có người đến. Là Peter. Cô đi ra ngoài, đóng cửa lại.

- Peter?

Phu nhân, thật có lỗi quấy rầy cô.

- Không sao!

Tuy không biết nguyên nhân vì khiến cô cùng Lam Tư li hôn nhưng Peter vẫn luôn gọi cô là phu nhân. Không có cách bắt anh sửa cách xưng hô, cô chỉ mỉm cười hỏi.

- Có chuyện gì sao?

- Có khách muốn gặp cô.

- Khách?

- Anh trai cùng chị dâu, tôi đã mời họ vào phòng khách. Họ đang chờ cô đến.

Anh trai Lam Tư cùng chị dâu? Khẩu Thiên Ngang cùng Bạch Vân sao? Mạc Liên nhún mày.

- Bọn họ biết tôi và Lam Tư đã...

- Biết!

Thì ra Lam Tư đã nói với mọi người trong nhà. Cô cổ hống căng thẳng, bọn họ vì sao còn đến New York tìm cô.

- Anh chờ tôi một lát, tôi thông báo với mọi người ở đây một tiếng.

Peter gạt đầu, cô trở lại trong phòng nói với mọi người đang vui vẻ một tiếng rồi theo Peter về. Trên đường, cô nhìn không được mở miệng hỏi.

- Peter anh có biết vì sao họ đến tìm tôi không?

Peter chần chờ trong chốc lát, mới nói.

- Xin lỗi phu nhân, tôi nghĩ việc này nên để họ nói sẽ tốt hơn.

Nhìn ánh mắt của Peter đảo đi tránh né, trong lòng cô bất an liền trĩu dậy. Không lâu, xe dừng lại trước cổng, cô xuống xe, theo Peter đi vào. Khẩu Thiên Ngang cùng Bạch Vân ngồi trong phòng khách, bọn họ nắm tay ngồi trên sofa, thấy cô liền đứng lên mỉm cười.

- Hi, đã lâu không gặp!

- Hi!

Tuy rằng Bạch Vân mỉm cười nhưng cô vẫn nhìn thấy vài sợi tơ máu trong mắt cô. Bất an càng lớn nhưng vẫn lễ phép đáp lễ.

- Xin lỗi! Tôi biết cô sẽ rất ngạc nhiên khi chúng tôi đến đây.

Bạch Vân áy náy nhìn cô, dịu dàng nói.

- Chúng tôi biết cô rất bận nhưng... có chuyện này cần báo cho cô biết.

Cô càng ngày càng bất an bởi vì phát hiện trong mắt Khẩu Thiên Ngang cũng có tơ máu.

- Chuyện gì?

- Lam Tư, cậu ấy...

Khẩu Thiên Ngang đã mở miệng, lại dừng lại, tức giận thì thảo mắng.

- Chết tiệt.

- Anh ấy làm sao?

Cô càng thêm hoang mang. Bạch Vân cầm tay chồng giúp anh nói hết câu.

- Lam Tư ở Anh quốc gặp tai nạn giao thông.

- Cái gì?

Mặt cô dần chuyển sang xanh mét, trong lúc nhất thời đầu óc trống rỗng nhưng lại không có biện pháp hiểu ý nghĩa của lời Bạch Vân. Nhìn cô tái nhợt, Bạch Vân vội cầm tay cô.

- Lam Tư gặp tai nạn giao thông ở Anh quốc.

Tai nạn giao thông? Anh quốc? Anh ở Anh quốc gặp tai nạn giao thông, bọn họ vì sao lại đặc biệt nói với cô. Cô trừng nhìn đôi vợ chồng có vẻ mệt mỏi cùng đôi mắt đỏ hoe của hai người nhanh chóng hiểu ra mọi chuyện.

- Không, Lam Tư.....

Tim giống như bị ai cào xé, cô không thể hô hấp, không thể nhúc nhích, muốn hét lên nhưng không có cách nào mở miệng. Sàn nhà dưới chân như muốn nứt ra, tạo thành một hố sâu giam cầm cô trong đó. Tiếp theo, cô phát ra rít gào phẫn nộ!

- Không, đây không phải là sự thật!

- Hai người gạt tôi! Người đàn ông đáng ghét kia không thể nói một lời mà chết như vậy!

- Cái tên tự đại, ngu xuẩn kia, tuyệt đối sẽ không bởi vì một tai nạn giao thông nhỏ nhoi mà chết!

Tiếng rít gào của Mạc Liên ngày càng lớn. Mạc Liên nắm chặt tay, môi khẽ run, nước mắt rơi như mưa, tức giận mắng.

- Anh ấy đi máy bay nhiều như thế đều không có chuyện gì xảy ra! Làm sao có thể gặp một tai nạn giao thông liên...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thông Minh Định Hôn Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

- Liên!

Bạch Vân tiến lên ôm lấy cơ thể đang run rẩy, nước mắt rơi như mưa của Mạc Liên, giải thích nói.

- Cô hiểu lầm rồi!

Nhưng Bạch Vân nói còn chưa nói xong, Mạc Liên liền cắn giận bắt bình chặn miệng cô, cứ như bệnh nhân tâm thần gào thét.

- Anh ấy làm sao có thể như vậy? Tôi thậm chí còn chưa nói với anh ấy. Trời ạ, tôi cái gì cũng chưa nói với anh ấy. Tôi còn rất nhiều chuyện muốn nói, cái tên đáng ghét, vô si ngang ngược, gian thương, chỉ biết có tiền kia,...

- Cậu ấy không có chết!

Mắt thấy cô càng mắng càng dữ, càng khóc càng nhiều, Khấu Thiên Ngang rốt cục cũng mở miệng.

- Tôi không có ý muốn ngăn cô mắng cậu ấy. Cậu ấy cho dù rất đáng chết nhưng vẫn còn sống. Ít nhất là cho đến hiện tại.

Mạc Liên trừng lớn hai mắt đăm lẹ nhìn anh, sau đó nhìn lại Bạch Vân. Bạch Vân gật gật đầu.

- Tuy rằng cậu ấy bị thương rất nặng nhưng vẫn còn sống.

- Còn sống?

Cô mờ mịt há miệng thờ dốc. Hai vợ chồng trước câu hỏi của cô, cùng nhau gật đầu. Cô ngây ngốc nhìn bọn họ, đột nhiên cảm thấy nhẹ nhàng hẳn, cả người ngồi chồm hổm trên đất.

- Liên, cô có khỏe không?

Bạch Vân lo lắng giúp cô ngồi trên mặt đất. Cô ngẩng đầu, nhìn Bạch Vân, lộ ra vẻ mặt dờ khóc dờ cười, nói giọng khàn khàn.

- Không tốt..... Tôi ghét anh ấy..... Tôi hận anh ấy Cái tên đáng ghét tự cao kia!

Bạch Vân mỉm cười, vòng tay ôm lấy cô, dịu dàng nói.

- Tôi lại nghĩ cô thương cậu ấy.

Cổ họng cô cứng đờ, nước mắt lại tràn mi mà trào ra. Bạch Vân hốc mắt cũng lấp lánh nước mắt.

- Xin lỗi vì đã làm cô hiểu lầm. Nhưng chúng tôi rất vui vì cô còn thương cậu ấy. Cậu ấy hiện tại rất cần cô.

- Có ý gì?

Cô cứng đờ, đột nhiên nhớ tới Bạch Vân nói Lam Tư không chết nhưng bị thương rất nặng.

- Anh ấy có khỏe không?

- Không tốt lắm.

Bạch Vân nắm tay cô, chậm rãi nói.

- Thật ra, cậu ấy gặp tai nạn đã được bốn tháng.

- Bốn tháng!

Mạc Liên hoang mang ngược hai đôi mắt đẫm lệ.

- Làm sao có thể? Tôi không nghe được tin tức gì cả. Nếu như có chuyện báo chí nhất định sẽ đăng tin.

- Ông lão chết tiết ấy đã ém thông tin.

Khẩu Thiên Ngang mở miệng nói.

- Lam Tư là tổng tài, nếu là đột nhiên chết, cổ phiếu nhất định sẽ chấn động mạnh.

- Chết!

Chữ này lại khiến lòng cô lạnh run.

- Anh ấy...

Cô run giọng cổ bức mình nói ra.

- Hiện tại anh ấy...

- Bởi vì xe lệch khỏi làn chạy vọt qua phía bên kia. Bọn họ bị một chiếc xe đụng phải bốc cháy. Tuy rằng lúc Akina tỉnh lại đã kéo Lam Tư đang hôn mê rời xa chiếc xe kia nhưng tình trạng của Lam Tư vẫn rất tệ.

Bạch Vân ngừng lại, nhìn thẳng hai mắt của cô, chậm rãi nói.

- Gương mặt cùng ngực cậu ấy đều bị phỏng, toàn thân có bao nhiêu chỗ bầm tím, chân trái phải đều bị gãy xương. Bởi vì mất máu quá nhiều, lúc ấy thiếu chút nữa cứu không được. Cậu ấy đã mê man suốt bốn mươi lăm ngày.

- Bốn mươi lăm ngày!

Anh hôn mê bốn mươi lăm ngày.

Anh thiếu chút nữa sẽ chết, cô lại không biết gì.

- Trời ạ.....

Mạc Liên hơi nhếch môi, đau lòng nhắm lại mắt.

- Xin lỗi, chúng tôi vốn định báo cho cô biết sớm, nhưng Akina nói cho bà nội Lam Tư biết hai người đã li hôn.

- Bà nội?

Cô mờ mịt mở miệng, cô chưa bao giờ biết anh có bà nội.

- Cô hẳn đã nghe qua tin đồn Lam Tư không phải là con ruột của cha?

Bạch Vân dịu dàng hỏi.

- Ừm!

Cô gật đầu.

- Đó là sự thật. Katy - bà nội Lam Tư là công tước phu nhân của đặc công Ace nước Anh. Bà ấy ở nước Anh có ảnh hưởng rất lớn. Gặp chuyện không may, Akina liền thông báo cho bà.

Bạch Vân bất đắc dĩ cười cười.

- Công tước phu nhân là người có chủ quan rất mạnh mẽ, bà ấy hiển nhiên cho rằng nếu Lam Tư cùng cô ly hôn, cô không cần biết chuyện này. Thật bất hạnh, cha cũng cho là như vậy. Chúng tôi chỉ mới biết cô chưa biết chuyện này là hồi tuần trước.

- Tôi và anh ấy li hôn rồi.

Cô thở sâu, chưa xốt mở miệng.

- Bọn họ đúng là không cần báo cho tôi biết.

- Tôi nghĩ chuyện này không đúng!

Khấu Thiên Ngang lại mở miệng. Cô mờ mịt nhìn anh, anh đưa cho cô một tờ giấy trông rất quen.

- Tuần trước, tôi đồng ý đến nhà của Lam Tư ở New York để tiếp nhận công việc. Trong ngăn kéo của anh tôi tìm thấy cái này!

Mạc Liên trừng mắt nhìn tờ giấy trước mặt, hoài nghi mình nhìn lầm. Đó là giấy li hôn của cô và anh. Vấn đề là phía bên chỗ anh kí. Anh chỉ kí một tờ còn một tờ phía sau lại trống rỗng.

- Cậu ấy chưa có kí hết lại cũng không giao nó ra.

Khấu Thiên Ngang mỉm cười.

- Cho nên cô trước mắt vẫn là em dâu của tôi.

Cô hoàn toàn á khẩu không trả lời được, chỉ có thể tiếp tục trừng mắt nhìn tờ giấy li hôn kia.

- Tôi không biết cô và Lam Tư xảy ra chuyện gì nhưng hiện tại tôi nên đưa cái này lại cho cô.

Bạch Vân nắm tay cô, thiết tình nói.

- Nếu muốn cô nó xé đi, tiếp tục hôn nhân hay là tìm Lam Tư bảo cậu ấy kí hết cho xong chuyện tất cả đều tùy ở cô.

Cô tiếp tục im lặng không hiểu anh tại sao vẫn chưa chịu kí cho xong. Bạch Vân tiếp tục nói.

- Tôi biết với tình trạng hiện tại của Lam Tư bắt cô tiếp tục sống với cậu ấy thì quả là tàn khốc. Nhưng dù sao, anh cũng là người đã từng cưới cô.

- Vậy là có ý gì? Anh ấy vẫn chưa tỉnh lại sao?

- Cậu ấy tỉnh rồi nhưng tình trạng đang rất tệ.

Khấu Thiên Ngang trầm giọng xen vào.

- Sau khi cậu ấy tỉnh dậy, sức khỏe còn chưa hồi phục đã muốn xuống giường. Kết quả làm cho chân vừa nổi xương lại gãy tiếp. Bác sĩ đành phải làm phẫu thuật lần hai.

Bạch Vân thở dài.

- Sau đó lại không biết vì nguyên nhân gì, cậu ấy không chịu làm vật lí trị liệu. Ai đến gần đều khiến cậu ấy tức giận.

- Cậu ấy cứ đuổi hết những quản lí mà chúng tôi mời đến.

- Ai muốn quan tâm cậu ấy đều bị cậu ấy chanh chua kháng cự.

- Cậu ấy hiện tại cứ như quái thú. Ai đến gần liền há miệng ra cắn.

- Cậu ấy thậm chí không chịu ngồi xe lăn. Suốt ngày nhốt mình trong phòng âm u. Chỉ cần có việc không vừa lòng, lập tức la hét.

- Nếu không thì ném tất cả đồ.

- Từ lúc cậu ấy tỉnh lại đến khi rời khỏi bệnh viện, chuyển đến nhà công tước phu nhân chỉ có hai tháng mà cậu ấy đã đuổi đi hai mươi mấy người quản lý chuyên nghiệp, ngay cả hầu phòng cũng bị cậu ấy đuổi gần hết.

Nhìn đôi vợ chồng mỗi người một câu miêu tả hành vi của Lam Tư, Mạc Liên thật sự không dám tin.

- Người mà hai người đang nói là Lam Tư sao?

Cô chân chờ hỏi.

- Đúng vậy.

Hai vợ chồng liền gật đầu. Mạc Liên nhìn bọn họ, không biết nên nói gì. Lam Tư mà cô biết luôn rất bình tĩnh tự chế, ít khi nổi giận, cô chưa từng thấy anh động tay động chân với ai, càng miễn bàn là lấy thế dọa người, hay là lớn tiếng rít gào. Anh luôn đem cảm xúc đặt ở đáy lòng, với anh mà nói, không khồng chế được là không thể làm được gì.

- Tôi nghĩ anh ấy bây giờ chỉ biết cam chịu.

Bạch Vân thờ dài nói.

- Hai tuần gần đây nhất, phòng anh ấy chỉ còn Khấu dám đi vào nhưng do cha sức khỏe không tốt cần Khấu trở về Mi để nhậm chức tổng tài. Nhưng chúng ta cũng không thể bỏ mặc để Lam Tư tiếp tục như thế. Tuy rằng tôi biết yêu cầu cô về bên anh là rất quá đáng. Dù sao cô cùng Lam Tư đã quyết định muốn ly hôn. Nhưng nếu cô còn thương anh ấy, mời cô đến nước Anh thăm anh ấy một lần...

- Tôi!

Cô cúi đầu nhìn giấy chứng nhận ly hôn trên tay, cổ họng co rút nhanh. Bạch Vân dịu dàng nói.

- Cô không cần phải miễn cưỡng, nếu đối với cô mà nói, chuyện này rất đau khổ, tôi có thể giúp cô đem giấy chứng nhận ly hôn đến cho Lam Tư kí. Sau đó đưa lại cho cô.

- Không!

Cô ngẩng đầu, nhìn Bạch Vân, khàn khàn nhưng kiên quyết nói.

- Tôi đi! Tôi đi với cô!

Nghe được câu trả lời của cô, Khấu Thiên Ngang cùng Bạch Vân đều thờ dài nhẹ nhõm. Tuy rằng cảm thấy đối Mạc Liên rất ngượng ngùng nhưng nếu theo biểu hiện của Lam Tư gần đây, không muốn nhắc tới Mạc Liên. Chỉ sợ hiện tại chỉ có cô, mới có thể làm cho Lam Tư tỉnh lại. Hoặc là càng tệ hơn? Nói thật, vợ chồng bọn họ lưỡng lự cũng rất lâu nhưng sau một tuần thảo luận đều đồng ý nếu không tìm Mạc Liên mọi chuyện chắc sẽ còn tệ hơn.

Mùa xuân Nước Anh. Mạc Liên cùng Bạch Vân cùng nhau từ New York bay đến Luân Đôn, ngồi xe một lúc lâu mới đến được nhà công tước.

Biệt thự Ace.

Đó là tên của Lam Tư ở nước Anh, theo lời Bạch Vân nói biệt thự đã được ba trăm năm. Tất cả đất quanh đây đều thuộc gia sản của nhà Ace. So với trang viên Bart gia, Ace đặc có vẻ không phô trương như vậy. Nó hết thảy đều rất thanh lịch, mỗi một nơi đều có dấu ấn lịch sử, lại có vẻ càng thêm lạnh như băng. Lúc hai cô tới, trời đổ mưa phùn nhẹ nhẹ. Trên thực tế, từ lúc hai người xuống máy bay, mưa vẫn như thế không ngừng. Hai vị bảo vệ miễn cưỡng cho hai cô vào cổng. Trong nhà, một vị quản gia tóc trắng xóa đứng chào, bên cạnh là hai mươi mấy người hầu. Việc chào đón này lúc trước đều làm cho cô sợ chết khiếp nhưng từ sau khi lấy Lam Tư, cô đã dần quen được.

- Lane, xin chào!

- Khấu phu nhân, thật vui khi gặp lại cô.

Bạch Vân mỉm cười, sau đó nói.

- Hi vọng ông không để ý, tôi hôm nay dẫn thêm một người bạn. Đây là Mạc tiến sĩ...

Trên lầu đột nhiên một tiếng vỡ lớn truyền xuống, chặn ngang lời giới thiệu của Bạch Vân. Tất cả mọi người ở nháy mắt cứng đờ, tứ phía tiếng vỡ là liên tiếp những lời phẫn nộ. Nhưng vì khoảng cách quá xa nên không nghe rõ.

- Xem ra quái thú của chúng ta tỉnh rồi.

Bạch Vân nhếch môi, cười khỏ nói. Mạc Liên nhìn về hướng có thanh âm truyền đến, không thể tin được kia thật là anh. Nhưng này thật là anh cho dù cách đến mấy cô vẫn nhận ra giọng nói anh.

- Chúng ta trước hết đến chỗ cho cô nghỉ ngơi. Còn Lam Tư chờ xem đến tối tâm tình anh ấy có tốt hơn không.

Bạch Vân nắm chặt tay cô, Mạc Liên tự nhiên có cảm giác chị dâu của anh sợ cô hồi hận quay đầu chạy ra cửa. Đúng lúc này, tiếng vỡ của thủy tinh lại vang lên khiến cô giật nảy mình. Mạc Liên có thể thấy Bạch Vân cũng hoảng sợ. Nhìn về hướng phát ra tiếng đồ rơi vỡ loảng xoảng, cô quay đầu hướng về phía hành lang thì thấy một chiếc ghế nằm chổng trơ.

- Anh ấy bình thường ném đồ như thế bao lâu?

Cô nghe được chính mình mở miệng hỏi. Bạch Vân chân chờ một chút, mới thành thực thờ dài nói.

- Tùy tình huống, có đôi khi một chút thì xong, có đôi khi anh ấy sẽ ném hết cả một giờ. Chúng tôi đã muốn tận lực dọn hết những thứ anh có thể ném ra ngoài.

Cô vừa mới dứt lời, một khay đựng ly sữa, bánh mì, bơ, trái cây, rau xà lách salad theo hướng cửa sổ mà bay xuống dưới, cùng cái ghế kia phơi thây ở hoa viên.

- Cái này quá đáng lắm rồi!

Mạc Liên nhủ mảy, bước qua người Bạch Vân nhanh chóng đi lên lầu. Tất cả mọi người hoảng sợ, Bạch Vân liền đuổi theo.

- Liên, chờ đã!

Bạch Vân ở lầu hai bắt được cô, thở gấp nói.

- Chờ một lát, cô tốt nhất hiện giờ đừng vào đó. Nghỉ ngơi một chút rồi hãy vào sau.

- Dù sao sớm hay muộn đều phải vào, gấp trễ chi bằng gấp sớm vậy.

Hành lang dài bên phải lại truyền đến anh rít gào, cô mỉm cười nhìn Bạch Vân nói.

- Cô yên tâm, tôi biết phải làm gì với anh ấy.

Nói xong, cô xoay người liền hướng bên phải đi đến. Bạch Vân ngẩn ngơ, lần này không đuổi theo. Nhìn Mạc Liên một đường đi vào phòng, dáng người phát ra toàn phóng xạ tức giận, cô không khỏi mỉm cười, xem ra cô lo thừa rồi. Nếu vị này Mạc tiến sĩ này đã nghe tình trạng của anh, lại thấy anh gào thét như thế mà vẫn dám đi vào, chắc chắn cô ấy có đủ dũng khí đối kháng với Lam Tư. Hình như cô ấy cũng có gan làm công tước phu nhân.

- Tên ngu ngốc biến đi! **** *, ngươi có nghe không? Ta bảo ngươi rút ra ngoài!

Tiếng phẫn nộ rít gào lại từ trong phòng truyền ra. Mạc Liên bước nhanh qua, chỉ nhìn thấy trong cửa một người đàn ông tóc vàng, người anh to lớn như một quyển sách khổng lồ bình tĩnh nói.

- Tôi sẽ sai đầu bếp đưa lên một phần nữa!

- Ta sẽ ném nó đi hết!

Lam Tư gào thét uy hiếp.

- Tên ngu ngốc, ra khỏi đây!

- Không! Anh không được ném!

Nghe một câu như thế, hai người đàn ông đều cứng đờ. Adam xoay người lại, nhìn Mạc Liên nghiêm mặt đi vào, cô nhìn người đàn ông bị bóng tối che khuất đang ngồi trên giường lạnh giọng uy hiếp.

- Anh nếu còn ném đồ ăn, đừng mơ có người đến dọn dẹp. Tôi cam đoan anh ở đây sẽ được nhìn thấy chúng nó hư thối rồi sinh dòi.

Người đàn ông trên giường vẫn không nhúc nhích, giống như đứa trẻ làm chuyện sai trái bị mẹ trách mắng. Mạc Liên không nhìn anh lâu, quay đầu nhìn anh chàng mảnh nam tóc vàng, mỉm cười.

- Hi, chào Adam!

- Chào!

- Thật vui khi gặp lại anh.

- Tôi cũng vậy.
- Đường Lâm đâu? Cô có khỏe không? Tôi nghe Bạch Vân nói cô ấy đang mang thai.
- Rất tốt nhưng gần đây cô ấy ít khi ngủ. Ngủ một lát lại thức giấc.
- Tôi ở đây vài ngày rồi sẽ đến thăm cô ấy.
- Cô ấy sẽ rất vui.
- Đúng rồi, phiền anh lấy cho tôi một phần ăn sáng nữa được không?
- Đương nhiên.

Adam gật đầu, chưa vội rời đi, liếc mắt nhìn anh Hai trên giường bỗng dưng im lặng không nói gì. Mạc Liên biết anh lo lắng cho Lam Tư sẽ động thủ với cô, chỉ nói.

- Adam, chẳng phải hiện tại anh cần ra ngoài sao?

Adam đem tầm mắt về phía người cô. Lúc này đây, anh rõ trên mặt cô sự kiên quyết.

- Anh yên tâm. Tôi thấy tất cả những thứ vũ khí gây thơ đã bị anh ấy ném hết rồi.

Cô nói. Anh trong mắt hiện lên ý cười, lại gật đầu, sau đó mới đi ra ngoài. Mạc Liên thế này mới tất cả chú ý trở lại bên người đàn ông bỗng nhiên im lặng. Bởi vì phòng quá mức âm u, cô không thấy rõ mặt anh. Phòng ngủ này, ngoại trừ cánh cửa sổ bị anh ném hù với cửa chính thì không còn nguồn sáng nào khác. Tại cánh cửa sổ thủy tinh kia, một tấm rèm đã bị chiếc ghế anh ném lúc này kéo xuống đất nhưng một cái khác vẫn còn treo lơ lửng. Hơn nữa bên ngoài mưa dầm kéo dài, ánh nắng có chiếu vào phòng cũng chỉ có thể thấy mờ mờ. Nói thật thì nơi này cứ như bị bão quét qua.

Đầu giường bị gãy, rèm cửa sổ bị rách xuống, cửa sổ thủy tinh nát bét, thảm cùng trên cửa đều có vết sửa cùng trái cây, bên giường còn có mấy ổ bánh mì, trên tường đèn bị phá, đèn thủy tinh trên trần cũng không biết bị làm hư từ khi nào. Ít nhất một nửa thủy tinh đã rơi xuống nhưng vẫn không có người sửa chữa. Cô biết đó không phải do không có tiền. Bạch Vân trên đường nói cho cô biết, công tước phu nhân Ace là đương kim quý tộc của nước Anh, am hiểu nhất là quản lý tài sản gia tộc. Cô nghĩ chắc là không thể tìm được một người can đảm vào để sửa chữa nó thì đúng hơn. Nơi này thật sự rất hỗn loạn.

- Cô ở đây làm gì?

Giọng nói anh đột nhiên vang lên, đánh vỡ sự yên tĩnh. Cô hướng về phía Lam Tư, không thể nghi ngờ là anh đang ngồi trên giường lớn. Mà trên giường lớn, anh vẫn trốn trong bóng tối, khom lưng, hai mắt nhanh nhìn chằm chằm cô, cả người đều tản ra ý đối địch.

- Tôi nghỉ phép.

Cô nói.

- Cô nên ở trong phòng thí nghiệm.

Anh nhỏ giọng. Cô nâng cằm lên, lạnh lùng nói.

- Nhờ phúc của anh, tôi tạm thời bị bắt rời khỏi phòng thí nghiệm.

- Vì sao?

- Bởi vì anh không chịu ký cho xong đơn li hôn.

- Vì nhiều việc quá tôi quên.

Anh cắn răng, phẫn nộ nói.

- Đáng tiếc.

Cô hai tay ôm ngực, nhướn mày chằm chọc nói.

- Bởi vì Khấu ca cho rằng tôi còn là vợ anh. Hơn nữa anh ấy muốn tôi chăm sóc anh.

- Tôi không cần cô chăm sóc.

Anh nổi trận lôi đình mị mắt rít gào.

- Tôi từ đó đến giờ không có anh trai, lại càng không có vợ.

- E rằng hôn thú không nói thế.

Cô cười lạnh, nhắc nhở lời anh từng nói.

- Tôi tin tưởng luật sư của anh và tôi đều thấy như vậy.

Anh nắm chặt quyền, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Vậy đem cái tờ li hôn chết tiệt ấy ra đây, tôi sẽ kí cho xong. Bây giờ cô có thể tin tưởng nó sẽ được đến phòng công chứng.

- Tôi cũng rất muốn.

Mạc Liên nhìn anh, bình tĩnh nói.

- Nhưng thực bất hạnh lúc này tôi và anh li hôn sẽ làm cho báo chí lá cải nhòm ngó, càng miễn bàn những người đó sẽ viết ra nhiều điều khó nghe. Cho nên trước mắt, anh tạm thời phải là chồng tôi một thời gian nữa.

- Cô về lại phòng thí nghiệm đi!

- Chỉ sợ không được, anh ở nước Anh xảy ra tai nạn giao thông, tôi lại ở New York hóng mát, ngấm lại đội chó săn đó sẽ viết thế nào về tôi. Theo lời của anh trai anh nói, tôi ít nhất ở trong này nghỉ ngơi ba tháng.

Cô thuận miệng nói xong, một bên vừa đánh giá anh căn phòng đáng sợ của anh, một bên mở miệng phê bình.

- Anh thật sự là đáng xấu hổ, nơi này quả thực rất giống phòng của quý, tôi cho tới bây giờ chưa từng thấy qua căn phòng nào khủng bố như thế.

Cô nói còn chưa nói xong, lại đột nhiên đi lên phía trước, mạnh tay giật rèm cửa sổ, sau đó xoay người. Người đàn ông đáng ghét ấy nhanh chóng lấy chăn che mặt, rít gào.

- Cô làm cái gì vậy? Đóng rèm lại!

- Muốn đóng thì tự đi mà đóng!

Cô hai tay ôm ngực, ra vẻ chờ đợi kịch vui. Anh phẫn hận qua khe hở bàn tay trừng mắt nhìn cô, tiếp theo, anh mở miệng quát.

- Lane! Lane!

Giống như chức chờ sẵn ở cửa, quản gia nhanh chóng xuất hiện.

- Đóng rèm lại cho tôi!

Anh rít gào mệnh lệnh. Lane lập tức tiến lên, nhưng chân ông mới bước vào trong phòng đã bị Mạc Liên đứng trước cửa sổ liếc mắt một cái tựa như có thể làm núi lửa đóng băng, lạnh giọng thét ra lệnh.

- Đi ra ngoài!

Lane ngẩn ra, bất giác dừng chân. Lam Tư quả thực không thể tin được, anh tức giận quát.

- Lane, ông làm gì vậy? Đóng rèm cửa lại!

- Đi ra ngoài!

Mạc Liên đứng thẳng, lạnh lùng nhìn quản gia, vẻ mặt nghiêm khắc nói.

- Đừng để cho tôi nói đến lần thứ ba!

Lane chân chò, không biết nên nghe ai mới đứng.

- Lane · Ha Tư Cát! Ông lập tức lại đây đóng rèm lại cho tôi.

Lam Tư hỗn hển gầm rú.

- Nếu ông dám ra khỏi phòng tôi sẽ đuổi cổ ông.

- Yên tâm, tôi sẽ lại thuê ông.

Mạc Liên nhìn quản gia, kiên định cam đoan. Lane đối với cô gái khề gặt đầu sau đó xoay người đi ra ngoài.

- Lane! Ông trở lại cho tôi!

Mắt thấy quần gia nhanh chóng rời đi, Lam Tư tức đến muốn vỡ mạch máu, anh hỏn hển quay đầu trừng mắt nhìn cô, lớn tiếng mắng.

- Người đàn bà chanh chua đáng chết này cô nghĩ cô là ai?

- Tôi là công tước phu nhân mới nhất của Ace.

Cô không chút nào sợ hãi, ra tiếng trách cứ anh.

- Hơn nữa, người hiện tại giống người đàn bà chanh chua, chửi đổng lên không phải là tôi. Tôi tin anh đã ba mươi bảy tuổi, không phải ba tuổi hay bảy tuổi. Đừng tưởng rằng anh xảy ra tai nạn, bị thương, bị hủy dung, là có thể tùy hứng làm bậy như vậy

- Ngu ngốc!

Anh nổi trận lôi đình nắm ném gối về phía cô.

- Cô cút ra ngoài cho tôi!

Cô né. Cái thứ nhất chưa kịp rơi xuống cái thứ hai đã bay đến. Gối đầu tuy rằng mềm mại nhưng lực đạo lại vẫn có. Cô bị đánh lui từng bước, đầu đụng vào khung cửa sổ, máu nhanh chóng trào ra. Lam Tư hoảng sợ, ngừng tay. Cô lại càng thêm phần nộ, bước về phía bên giường anh, đưa tay nắm lấy vật áo ngủ, hỏa đại mắng.

- Anh đúng là ngu ngốc hết chỗ nói! Tôi nói cho anh biết, thế giới này còn nhiều người thảm hơn anh. Anh ở trong này tự oán làm gì! Anh may mắn còn có người quan tâm, còn có đồ ăn ăn! Tôi cảnh cáo anh, tốt nhất dừng cái hành vi chó điên cắn người lại đi! Bởi vì tôi tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho hành vi ngu xuẩn này tiếp tục! Lần sau anh còn dám lấy này dọa người, tôi cam đoan sẽ làm anh hối hận không kịp!

Anh nhếch môi, sắc mặt tái nhợt cứng ngắc trừng mắt nhìn cô. Tiếng đập cửa ngay lúc đó vang lên. Cô buông ra áo anh, đứng dậy nói.

- Vào đi!

Adam bụng thức ăn đến thấy đầu cô rướm máu liền hoảng sợ. Cô lại không liếc mắt nhìn anh cái nào, chỉ là trừng mắt nhìn Lam Tư, âm thanh lạnh lùng nói.

- Anh tốt nhất là ăn sáng đi! Tối nay tôi sẽ đến giúp anh làm vật lí trị liệu. Anh mà không ăn đừng có mà ngất xỉu.

Nói xong, cô không quay đầu lại, xoay người đi ra ngoài.

- Anh hẳn là đang thấy rất hổ thẹn.

Adam dừng lại cái bàn tròn nhỏ, lấy đến bên giường, đem khay thức ăn đặt lên. Lam Tư cắn giận bất bình trừng mắt nhìn anh, giọng căm hận nói.

- Người kêu cô ấy đến đây mới cảm thấy hổ thẹn. Cô ấy với tôi li hôn rồi.

- Bạch Vân nói không phải thế!

Adam đem hai tay cầm ở trong túi, nhìn anh Hai từ nhỏ đến lớn bình tĩnh, cho tới bây giờ chưa từng có ý ức hiếp mình.

- Trước đây tôi luôn muốn được giống anh. Cái gì cũng đều đã làm, cái gì cũng đều biết, cái gì cũng không sợ. Lúc nào cũng vậy, mọi sự chú ý của cha đều là về phía anh. Nhưng sau này, tôi lại cảm thấy mình may mắn, tôi không phải là người mà mọi người trông đợi. Nhưng tôi vẫn sùng bái anh như cũ, bởi vì anh chưa bao giờ khi dễ người nhỏ yếu hơn mình, luôn luôn cố lấy được những gì mình muốn.

Lam Tư căng thẳng, không thể mở miệng. Adam thản nhiên mở miệng.

- Tôi hi vọng anh sẽ thấy áy náy bởi vì vết thương trên trán cô ấy nhất định sẽ để lại sẹo.

Nói xong, anh liền xoay người đi ra ngoài. Để lại vẻ mặt uất ức của Lam Tư, trừng mắt nhìn bóng dáng em trai, anh tức giận lại muốn ném đi đồ ăn nhưng chợt lại nhìn thấy khung cửa sổ bị anh làm hư. Khung cửa sổ bị gãy, còn dính chút máu đỏ tươi, thoạt nhìn có vẻ ghê người. Hình ảnh cô đập đầu vào cửa sổ hiện lên khiến anh nghẹt thở. Kia trong nháy mắt, anh còn tưởng rằng mình muốn giết cô.

- Chết tiệt!

Anh mím môi nhắm mắt, phần nộ của cô nhanh chóng rõ ràng hiện lên, khiến anh vừa tức giận vừa đau lòng. Lúc nhìn thấy cô trước cửa, anh còn tưởng là mình còn nằm mơ chưa tỉnh. Cô vẫn luôn ở trong giấc mơ của anh. Giấc mơ ngọt ngào mà tàn khốc.

- Nhưng cô là thật.

- Là thật.

Anh thậm chí còn có thể ngửi thấy mùi hoa hồng trên người cô.

- Ông trời.

Anh thống khổ nhắm mắt lại, hít thật sâu mùi hương quen thuộc kia. Anh muốn cô. Anh nhớ cô. Anh làm sao có thể nhớ người mà anh không thể gặp nhất. Anh hận không thể điều khiển hai chân, anh hận gương mặt xấu xí của mình, anh càng hận mình không thể bước xuống giường ôm cô vào lòng. Anh sợ hãi sẽ nhìn thấy ánh mắt thương hại của cô. Ánh mắt đó anh thể chịu được.

- Nhưng cô không nhìn anh như thế.

Âm thanh nơi sâu nhất trong lòng đột nhiên vang lên. Lúc này cô đến gần. Gần như thể làm sao có thể không phát hiện vết phồng nơi mắt anh. Quá mờ nên cô không thấy rõ sao? Cô nhìn rồi, cô cũng không có hét, không có té xỉu cũng không giật mình sợ hãi bỏ đi. Có lẽ cô đang tức giận không để ý đến. Hay là cô không ngại.

- Quá mờ nên cô không thấy rõ sao?

Câu này lòng anh vừa nói lúc này. Anh nắm chặt tay, chèn ép khát vọng kia, nghiêm khắc đem tia hi vọng kia dập tắt hoàn toàn. Lam Tư Bart, đừng choáng váng, cho dù cô không ngại gương mặt không tròn vẹn của mày, mày cũng vẫn là một tên tàn phế không thể xuống giường.

- Nhưng cô nói cô sẽ giúp anh làm vật lí trị liệu.

- Không!

Anh thống khổ mở mắt ra, gầm nhẹ ra tiếng. Anh tuyệt không để cho cô thấy bộ dạng bất lực của anh, anh tuyệt đối không thể mất thể diện trước mặt cô. Anh muốn đuổi cô đi, anh sẽ đuổi cô đi, cho dù cô hận anh cũng được. Nhìn bữa sáng trên bàn, anh vươn tay, dùng sức vung lên, làm cho nó lại đổ hết xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thông Minh Định Hôn Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Ngoài cửa sổ, mưa tuyết vẫn rơi đều. Gió thổi làm tấm rèm ngoài cửa sổ đong đưa. Adam cùng Mạc Liên đi vào phòng liền thấy cái bàn nằm lộn trên đất cùng bữa sáng văng tứ tung. Cô tức giận trừng mắt nhìn tên đáng ghét đang ngồi trên giường, anh cũng trừng mắt im lặng nhìn cô.

- Tôi nói rồi nếu anh còn dám ném đồ ăn. Tôi sẽ để cho nó hư thối mà sinh giòi ở đây.

- Cô sẽ không làm như vậy.

Anh lạnh lùng nói.

- Tôi đương nhiên có thể.

Mạc Liên cười lạnh nói.

- Nếu anh muốn biến nơi đây thành phòng của quý, tôi đảm bảo nhất định cho anh toại nguyện.

Cô còn chưa nói xong phía sau truyền đến một giọng lạnh lẽo.

- Ở đây có chuyện gì?

Thấy Lam Tư trong mắt hiện lên một tia đắc ý, cô rất nhanh biết người đến là ai. Mạc Liên thờ sâu, xoay người đối mặt với chủ nhân của biệt thự, bà nội của Lam Tư - chân chính công tước phu nhân của Ace. Bà so với tưởng tượng của cô trẻ hơn nhiều, tuy rằng tóc bà đã bạc nhưng lưng vẫn thẳng. Nếp nhăn trên mặt không nhiều, nhìn không có vẻ gì là bà đã gần tám mươi tuổi. Bà cũng có một ánh mắt lạnh lùng giống Lam Tư.

- Cô là ai?

- Mạc Liên.

Cô bình tĩnh trả lời.

- Vợ của Lam Tư.

Công tước phu nhân chau mày nhăn mặt.

- Tôi nghĩ cô cùng Lam Tư đã li hôn rồi.

- Họ vẫn chưa.

Adam mở miệng giải thích.

- Là Akina hiểu lầm thôi.

- Hiểu lầm?

Công tước phu nhân nhìn về phía Lam Tư.

- Đây là vợ cháu?

- Con đã muốn cùng cô ta li hôn.

Anh lạnh lùng nghiêm mặt nói.

- Nhưng thủ tục, giấy tờ vẫn chưa kí, mặc kệ anh mất hứng, tôi vẫn là vợ của anh.

Công tước phu nhân nhún mày, quay đầu nhìn kĩ cô gái phượng Đông kia, đã thấy cô không sợ hãi mình, mở miệng nói.

- Nếu tôi vẫn là vợ của anh ấy, hi vọng bà không ngại cho tôi chuyển về đây.

- Cái gì?

Công tước phu nhân cùng Lam Tư cùng lấp bắp kinh hãi, trấm miệng một lời trùng mắt nhìn cô. Mạc Liên chỉ nhìn công tước phu nhân.

- Lúc kết hôn, tôi đã cùng anh tuyên thệ. Nếu anh bị bệnh dĩ nhiên người làm vợ như tôi phải có trách nhiệm chăm sóc.

- Cô đừng có mơ!

Lam Tư tức giận quát.

- Cho dù anh ấy rất tùy hứng, ngu xuẩn...

Cô không để ý tới anh tiếp tục lớn giọng.

- Đây là phòng của tôi.

Anh tiếp tục gầm rú.

- Giống như đứa trẻ mới lên ba không biết suy nghĩ...

Cô bình tĩnh nhìn công tước phu nhân, rất nhanh mà kiên định nói.

- Người đàn bà điên này!

- Nhưng tôi không thể để anh ấy tiếp tục sống ở cái nơi âm u này...

- Muốn tôi ở cùng cô sao...

- Tôi hi vọng mình có thể sửa chữa lại chỗ này...

- Tôi tình nguyện ở với Satan còn hơn.

- Im lặng!

Nhìn thấy hai đứa trẻ không ai nhường ai ra sức mà hét lớn, công tước phu nhân rốt cục nhin không ra tiếng quát bảo ngưng lại.

- Bình tĩnh lại cho ta!

Trong phòng đột nhiên trở nên yên lặng khiến mọi người đều vui sướng. Bà nghiêm mặt nhìn cháu nội đang nằm trên giường cùng cô cháu dâu, sau đó mới mở miệng tuyên bố.

- Cháu có thể vào!
- Không, cô ta không được vào!
- Cô ấy là vợ của cháu, cô ấy có quyền được ở đây!
- Nếu cô ta chuyển vào, cháu lập tức chuyển ra.

Anh mở miệng uy hiếp. Công tước phu nhân thấy mắt hiện lên một tia đau xót không thể phát hiện nhưng vẫn duy trì khuôn mặt lạnh lùng.

- Cháu có thể nhưng ta tin sẽ không có ai giúp cháu!
- Cháu đương nhiên có thể.
- Cứ thử xem!

Công tước phu nhân nhếch mi lên.

- Ta rất muốn xem cháu có biện pháp nào để tự rời khỏi đây?

Lam Tư tức giận đến đỏ mặt tía tai, nhưng trong lúc nhất thời lại nói không ra lời. Công tước phu nhân nhìn cháu nội lâm vào chán nản, lại nhìn cháu dâu có vẻ thông minh, lạnh lợi. Bà nhìn cô nhẹ giọng.

- Cứ làm những gì cháu muốn!
- Cảm ơn ý tốt của bà.

Mạc Liên nhẹ nhàng thở ra. Công tước phu nhân xoay người muốn đi, lại nghĩ đến một việc, quay đầu cảnh cáo cô.

- Nhưng ta không muốn trong nhà ta có cái gì đó... hư thối.
- Không thành vấn đề.

Cô mở miệng cam đoan. Công tước phu nhân vừa lòng gật đầu, xoay người rời đi.

- Đừng có đắc chí!

Không nghĩ tới bà nội lại để cho cô muốn làm gì thì làm, Lam Tư tức giận không thôi.

- Tôi không có.

Cô mắt lạnh nhìn anh.

- Tôi chỉ không muốn ở chung với giới thôi.
- Tôi tình nguyện ở chung với giới nhưng với cô thì không.

Cô hừ một tiếng.

- Tôi đang hoài nghi rốt cuộc anh có biết khi giới lớn lên sẽ trông thế nào không?
- Nếu thứ đó không xuất hiện, hai người đừng nói về nó nữa được không?

Thấy da đầu mình run lên, Adam rốt cục nhận không được mở miệng đòi đi sự chú ý của hai người đối với giới.

- Nếu cô muốn chuyển vào đây thì phòng này phải sửa sang lại. Sai người lắp lại cửa mới. Trước hết cô nên vào phòng nào đó ở đỡ.
- Anh nói đúng!

Mạc Liên lập tức đem trọng điểm nói với anh.

- Tôi nghĩ phòng kế bên chắc là được!
- Đúng quý gì! Tôi không cần!

Cô không để ý tới Lam Tư rống quý kêu, chỉ nói.

- Adam, phiền cậu đi lấy xe lăn tới đây. Giúp tôi đưa anh trai phiền phức của cậu sang phòng bên.

- Tôi không muốn ngồi cái thứ xe chiết tiết ấy.

Lam Tư gân xanh nổi lên, phần hện tròng mắt nhìn cô rống lên.

- Cũng tốt.

Mạc Liên gật đầu.

- Gần như thế cần gì xe lăn. Adam, bế anh ấy qua kia!

- OK!

Adam hướng bên giường.

- Ngươi dám!

Lam Tư tức giận không thôi, tròng mắt nhìn em trai.

- Xin lỗi!

Adam về mặt áy náy nhưng vẫn bước tới về phía anh. Lam Tư đương nhiên không có khả năng ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, Adam vừa tới gần, anh đưa tay về phía Adam công kích. Adam sớm có chuẩn bị tâm lý, đưa tay bắt lấy hai tay anh.

- Buông tay!

- Lam Tư · Bart!

Mạc Liên ra tiếng chặn tiếng anh gầm rú, lạnh lùng nói.

- Anh có thể ngồi xe lăn hoặc là để cho Adam ôm anh đi qua. Đương nhiên anh còn có lựa chọn thứ ba, chúng ta có thể ở trong này. Giúp cho tất cả những công nhân đến đây quét dọn sửa chữa sẽ thấy thân thể của anh, thấy anh đau đến ở trên giường thét chói tai kháng nghị. Bởi vì hôm nay, tôi nhất định đến làm vật lí trị liệu cho anh, cho dù là ở phòng này hay phòng kia.

- Cô không thể bắt buộc tôi!

Anh nắm chặt quyền.

- Anh thử xem!

Cô lạnh lùng nói.

- Cho dù là đem anh trói lại tôi cũng sẽ làm.

- Cô không phải bác sĩ, ai cho cô có quyền làm vật lí trị liệu.

- Tôi đích thực không phải chuyên viên vật lí trị liệu, cũng không phải bác sĩ. Nhưng nhờ sự ban thưởng vô lễ của anh, chuyên viên vật lí trị liệu toàn nước Anh không có một ai dám tới gần nơi này. May mắn, bác sĩ nói vật lí trị liệu cho anh cũng không khó khăn, tôi có thể dễ dàng làm được. Cho nên anh chỉ có thể chấp nhận tôi.

- Cô không thể đem tôi làm vật thí nghiệm!

- Nơi này hay phòng bên, anh chọn đi!

-Tôi- không— làm- vật— lí - trị - liệu!

Anh nổi trận lôi đình, đem từng chữ từng chữ nói qua kẽ răng.

- Vậy thì ở đây!

Nhìn thấy anh kháng nghị, Mạc Liên lấy thuốc xoa bóp từ trong giỏ ra bước tới bên anh.

- Adam, anh ấy nếu công kích tôi, liền ngăn chặn anh.

- Không thành vấn đề.

Adam gật đầu. Cô đi lên phía trước, vô tình xúc chạm anh ra. Anh muốn ngăn cản cô, lại bị Adam bắt được cổ tay. Cô cô đặt tuýt thuốc lên trên giường.

tiếp theo muốn cởi quần áo của anh. Thấy cô thật sự muốn ở đây giúp anh làm vật lí trị liệu, Lam Tư trên mặt trắng bệch ra.

- Cô muốn trước mặt mọi người cởi quần áo tôi sao?

Anh phần nộ trùng mắt nhìn Adam.

- Cô ấy là vợ của anh.

Adam nhún vai một cái.

- Nhưng lát nữa người đến không phải!

Anh gào thét. Adam nhìn anh, sau đó quay đầu thay anh cùng Mạc Liên cầu cứu.

- Có lẽ chúng ta nên qua phòng bên đi!

- Anh chịu đi qua phòng bên?

Cô nhìn về phía Lam Tư mặt đang xanh mét, mở miệng hỏi. Anh nhếch môi, hận không thể đem cô bóp chết. Cô nhường mày, đối với Adam nói.

- Anh ấy không chịu!

- Tôi muốn qua phòng bên.

Lam Tư ngạch mạo gân xanh tuôn ra một câu rít gào.

- Xe lăn hay là Adam?

Cô hỏi.

- Xe lăn.

Anh tức giận nói.

- Adam.

Mạc Liên đối với Adam gật đầu. Adam buông lỏng tay Lam Tư ra, thẳng đứng dậy đi ra ngoài. Lam Tư hung tợn trừng mắt nhìn người phụ nữ giống như phụ thủy kia. Cô chẳng thèm nhìn anh, cầm lấy tuýp thuốc cho vào túi xách. Adam rất nhanh đã đem một chiếc xe lăn mới tinh đến bên giường, anh vốn định giúp Lam Tư, lại bị anh đuổi.

- Tôi tự mình lên được.

Mạc Liên đeo mặt nạ lạnh lùng nhìn anh, nhìn động tác ngây ngốc của anh từ giường đến xe lăn. Chỉ là một động tác đơn giản mà anh mất gần hơn mấy phút. Cho đến khi anh ngồi lên được xe lăn người đã đầy mồ hôi. Nước mắt cô khê vương trên khóe mi. May mắn nơi này ánh sáng không đủ sáng, anh cũng không rảnh chú ý tới cô, cô mới có thời gian đem chúng nó biến mất. Anh thở phì phò, ngẩng đầu trừng mắt nhìn cô, con ngươi màu khói đầy ý oán hận.

- Cô vừa lòng chưa?

Cô nắm chặt túi xách, không nói một lời xoay người đi ra ngoài.

Cô cũng không thật sự như lời nói mà cởi hết quần áo trên người anh. Sau khi đến phòng, cô bảo Adam đi báo cho Lane biết sau đó cởi bỏ đi quần dài của anh nhưng vẫn lưu lại quần lót. Khi nhìn thấy cô về mặt tái nhợt xem vết thương trên chân, anh vẫn không thể không xấu hổ cùng tức giận. Anh nắm chặt quyền, há miệng chầm chọc.

- Thế nào? Chưa từng thấy qua người bị tàn phế sao?

Cô nâng mắt lên, nhìn anh, bình tĩnh nói.

- Tôi chỉ là tò mò muốn biết xem một người ngu xuẩn thế nào mà khiến chân mình bị gãy đến hai lần.

Anh sắc mặt trắng nhợt, vừa muốn mắng cô thì cô đã ngồi xuống bên giường anh, cầm lấy khăn nóng giúp anh lau chân. Thật không ngờ cô lại giúp anh lau chân, Lam Tư trừng mắt nhìn động tác mềm nhẹ của cô, tiếng mắng đã đến cổ họng lại không có cách nào thoát ra. Cô lau xong chân phải rồi đem khăn mặt đến chậu xà sạch rồi lại tới chân trái. Động tác vô cùng cẩn thận, ngay cả ngón chân đều được lau sạch sẽ. Chiếc khăn ấm áp, sưởi ấm cho bàn chân lạnh ngắt của anh chạm đến làm cho uất ức, hậm hực trong lồng ngực nhanh chóng biến đi. Lau xong, cô bắt đầu cầm lấy chân anh, nhẹ nhàng xoa bóp. Tuy rằng biết không là chuyện đó nhưng lửa nóng dục vọng bởi vì động tác xoa bóp của cô mà dần dần kéo. Cho đến khi bàn tay cô gần đến đùi trên của anh thì nó đã hoàn toàn cứng lên. Cô thấy. Anh biết là cô thấy. Bởi vì cô đang xoa bóp chợt ngừng lại một giây rồi mới tiếp tục. Tuy rằng cô không ngừng đầu nhìn anh, Lam Tư vẫn thấy rất rõ lỗ tai cô đỏ cả lên.

- Tôi là đàn ông.

Anh nhìn cô chăm chăm.

- Tôi biết.

- Đây là phản ứng sinh lí bình thường.

- Thật vui khi biết anh vẫn còn thứ hoạt động bình thường.

Cô vẫn không ngẩng đầu, nhìn không chớp mắt nhìn đuôi anh, hai bàn tay vẫn tiếp tục xoa bóp, nhìn rất bình tĩnh. Anh biết bên trong cô không bao giờ bình tĩnh được như thế. Lam Tư giờ lên khoe miệng, lần đầu tiên sau khi tỉnh lại đây có lẽ là lúc tâm tình anh khoái trá nhất. Có lẽ vật lí trị liệu so với tưởng tượng của anh còn vui hơn.

- Tôi rất vui khi thấy cô vui vì điều đó.

Giọng nói anh mang theo ý cười, cô ngẩng đầu lên. Anh quả thật là đang cười và lại mang theo sự mờ ám. Cô nhú mào, bầu chặt đầu gối của anh. Động tác của cô không hề dùng sức, rất nhẹ nhưng vẫn khiến anh đau mà nhắm mắt, lén nói.

- Đáng chết, buông!

- Đừng lộn xộn!

Cô nhìn anh, cảnh cáo nói.

- Anh mà phản kháng, tôi sẽ làm anh đau hơn.

Anh căn bản không dám động, chỉ có thể toát mồ hôi lạnh, nắm chặt ra giường, trừng mắt nhìn cô nói.

- Buông tay!

- Cơ bắp cùng các ngón chân của anh đã lâu không vận động.

Cô không có buông tay, tiếp tục cầm chân anh nhấc lên sau đó lại chậm rãi kéo thẳng.

- Chúng ta phải thử đuổi thân nó, nếu không các khớp của anh sẽ càng ngày càng cứng ngắc, cơ bắp cũng sẽ tiếp tục co rút đi.

Anh đau đến cắn chặt khớp hàm, căn bản không thể mở miệng mồm, chỉ có thể theo thả lỏng của cô mà thờ phỉ phò.

- Tôi biết anh rất đau. Cô gắng một chút.

Nhìn anh nhắm chặt mắt, mồ hôi rơi trên trán Mạc Liên không khỏi đau lòng nhưng quyết tâm lại cử động chân phải của anh. Cô dường như có thể nghe được răng nanh của anh chạm vào nhau.

- Tôi và bác sĩ của anh đã liên lạc qua, ông nói lần cuối cùng làm kiểm tra cho anh tất cả đều rất tốt. Chính là bởi vì hôn mê không thể làm vật lí trị liệu cho nên khiến các khớp cứng ngắt cùng với cơ bắp co rút lại. Tuy rằng mất nhiều thời gian nhưng chỉ cần anh quyết tâm làm vật lí trị liệu nhất định sẽ không còn đau nữa.

- Dừng tay!

Mặt anh trắng bệch như tuyết cô dường như còn có thể thấy cả người anh run run.

- Tôi không thể.

Cô lại kéo thẳng chân anh. Anh phẫn nộ mở mắt, lại nhìn đôi mắt đầy quyết tâm chưa từng thấy bao giờ của cô.

- Anh phải nhẫn nại, cố gắng.

- Cô đúng là người phụ nữ độc ác...

Anh phẫn hận thốt ra.

- Cảm ơn lời khen của anh.

Cô ngọt ngào cười, lại cử động chân anh. Anh hô hấp cứng lại, giọt mồ hôi từ giữa trán chảy xuống khuôn mặt. Anh đau đến nói không ra lời, mới cảm thấy cô rốt cục cũng buông đuôi phải anh ra. Lam Tư còn tưởng rằng cực khổ rốt cục chấm dứt, còn chưa kịp thở liền phát hiện cô bắt đầu tra tấn chân trái anh. Anh nhắm mắt lại, không ngừng ở trong lòng mắng cô, bởi vì đau đến không thể nói ra lời. Thật vất vả cô rốt cục cũng khiến chân anh cử động

hai lần mới vừa lòng ngừng tay. Nhưng anh vốn đã không còn sức để mắng người. Bàn tay cô lại đặt lên đùi, anh sợ tới mức mở mắt. Nhưng cô chính là lấy khăn lau đi mồ hôi của anh, bàn tay tiếp tục xoa bóp nhẹ nhàng. Anh dưới sự xoa bóp thuần thực của cô thở nhẹ một lần nữa nhắm mắt lại, cô cảm một cái lại một cái khăn mặt nóng thay anh chườm lên hai chân. Sau đó mềm nhẹ thay anh lau đi mồ hôi trên mặt cùng thân thể.

Có người đi đến, là Adam. Anh có thể nghe được cô cùng Adam nhẹ giọng nói chuyện, mí mắt lại không thể nhướng lên.

- Anh ấy có khỏe không?
- Đang ngủ.
- Cô nên đi ngủ một lát đi. Bạch Vân nói cô cũng mới đáp máy bay sáng nay.
- Không cần, trên máy bay tôi đã ngủ rồi. Phòng bên sửa xong chưa?
- Chưa nhiều lắm! Đã thay thảm mới, cửa cùng cửa sổ chắc đến chiều mới có người đến sửa.
- Phiền cậu đem giúp quần áo của tôi qua đây! Lấy giúp tôi một dao cạo râu.
- Tôi không nghĩ anh sẽ thích ý này.
- Tôi thích.

Adam thấp giọng bật cười.

- Cầu thượng đế phù hộ cô.
- Tôi cần dao cạo râu không phải thượng đế.
- Tôi sẽ lấy cho cô.
- Cảm ơn.

Adam rời đi, cô một lần nữa thay khăn nóng trên hai chân anh. Sau đó, anh cảm giác được bên trái nệm hăm xuống. Anh nguyên tưởng rằng cô là muốn đánh thức anh nhưng giống như trong giấc mơ, một bàn tay bé nhỏ đặt lên gương mặt anh. Anh ngừng hô hấp, hoàn toàn không dám nhúc nhích. Tay cô chỉ mềm nhẹ, chậm rãi lướt qua gương mặt khôn tròn vẹn vì vết phỏng của anh, sau đó theo cổ anh, đi vào bờ ngực trong áo. Một giọt chất lỏng rơi xuống cơ thể anh, xua tan đi vết thương của anh. Tiếng đập cửa nhẹ nhàng vang lên, cô nhanh như chớp rút tay về.

- Vào đi!
- Phu nhân, bác sĩ đã đến. Ông ấy nói có hẹn với cô.
- Ông đang ở đâu?
- Phòng khách.
- Nhấn với ông ấy chờ tôi năm phút, tôi sẽ xuống.
- Vâng!

Cô rất nhanh lấy khăn trên đùi anh một lần nữa thấm qua nước nóng rồi đặt lại trên đùi. Sau đó mới xoay người rời đi.

Cửa nhẹ nhàng đóng lại. Căn phòng trở lại yên tĩnh. Lam Tư mở mắt, đưa tay vỗ về giọt nước mắt kia. Nó là thật, anh không thể không thừa nhận. Cô khóc. Anh biết cô đã khóc. Cô dừng cảm đem lập luận sắc sảo, tàn khốc, lạnh lùng học được từ anh từng chút lấy ra đối phó anh khiến anh thiếu chút nữa quên mất cô không phải người như thế. Cô hòng co rút nhanh, anh lại nhắm mắt lại, hi vọng tình cảm cô dành cho anh nửa năm trước là thật, hi vọng anh chưa từng bắt cô bỏ đi. Nhưng, bây giờ... Ngoại trừ thân thể tàn phế này, anh còn có thể cho cô cái gì? Cô tựa như một giấc mơ. Ngọt ngào mà tàn khốc. Là thứ anh trăm lần, vạn lần mong muốn có được, có được...

- Bác sĩ, xin lỗi đã khiến ông phải đến đây!
- Không sao! Tôi rất mừng khi thấy công tước chịu làm vật lý trị liệu.

Khi nhận được điện thoại của cô từ New York, ông cũng không hi vọng nhiều cái tên công tước bệnh hoạn này sẽ chịu làm vật lý trị liệu. Nhưng ông vẫn theo yêu cầu của cô cung cấp bệnh án, trả lời hết những gì cô muốn biết. Không nghĩ tới, cô mới đến Anh quốc ngày đầu tiên, đã khiến vị công tước táo bạo kia chấp nhận bắt đầu làm vật lý trị liệu. Thật sự khiến ông không khỏi khen ngợi cô gái này. Ông biết rõ đối mặt với vị gia công tước kia cần phải có nhiều dũng khí cùng kiên nhẫn. Cô thật sự rất dũng cảm, hơn nữa còn rất quyết tâm. Bác sĩ mỉm cười.

- Tôi tin dưới sự trợ giúp của cô, tình trạng hiện giờ của anh ấy nhất định sẽ từ từ chuyển biến tốt hơn. Lúc bắt đầu, anh ấy sẽ rất đau cho nên không cần quá mức miễn cưỡng. Nhưng nhất định mỗi ngày đều phải bắt anh vận động. Sau đó từ từ gia tăng vật lý trị liệu. Nếu có vấn đề gì, cô có thể gọi cho tôi.

- Rất cảm ơn ông!
- Đứng khách khí, tôi xin phép về trước.
- Cảm ơn.

Mạc Liên cùng Bạch Vân tiễn bác sĩ phụ trách Lam Tư, mới về trên lầu khi, Bạch Vân đã gọi lại cô.

- Liên, đợi chút. Adam nói, cô muốn chuyển đến phòng ngủ ở cùng Lam Tư.

Mạc Liên nhìn cô, xác định nói.

- Ừm!
- Anh có khả năng còn làm thế?

Bạch Vân nhìn vết thương trên thái dương cô mở miệng cảnh cáo.

- Cô nên cẩn thận một chút.
- Tôi sẽ đánh anh ấy trước nếu muốn làm thế.

Cô tự giễu cười cười, chân thành nói.

- Tôi cũng đã rất lo lắng mình có quá đáng đối với anh ấy không nhưng suy nghĩ một chút, như vậy cũng không phải không tốt. Ít nhất anh phải đối mặt tôi, không thể tiếp tục co đầu rút cổ ở ở trong phòng trốn tránh sự thật. Huống hồ, tôi với anh ấy ở chung, buổi tối anh ấy có gì không thoải mái tôi cũng có thể giúp được.

Nhìn Mạc Liên kiên quyết như thế, Bạch Vân liền không hề nhiều lời, chỉ dịu dàng nói.

- Nếu có gì cần tôi giúp cứ nói, không được khách sáo biết không?
- Cảm ơn.

Cô gật đầu, mỉm cười.

- Nếu cần gì tôi sẽ nói cô biết.

Anh tỉnh. Anh không hề nghe một tiếng nói của cô. Cô chỉ là bị thương nhìn qua khung cửa sổ. Cô đứng ở cạnh cửa, không có trực tiếp đi vào, chính là đứng ở tại chỗ, nhìn người đàn ông ngoan cố kia. Mái tóc anh vẫn còn màu đỏ, mặc trên người áo ngắn tay, cầm dài dây râu, hai mắt có tơ máu, cả người gầy yếu tái nhợt không ít. Tuy rằng đôi vết thương của anh cô sớm có chuẩn bị tâm lý nhưng buổi sáng lúc cô vào phòng nhìn thấy anh vẫn không tránh được hoảng sợ. Anh giống như là người thú, đối với Adam rộng to kêu to, vô luận là hành vi cùng bề ngoài, anh thoát nhìn đều khiến cô không còn nhận ra người đàn ông luôn cao ngạo, luôn giữ bề ngoài duy trì chính tề. Khi đó, phòng quá mờ, cô không thể nhìn rõ, đợi cho đến khi anh rút cuộc cũng chịu ngồi xe lăn qua phòng bên mới có thể thấy vết bông của anh khiến lòng cô đau như thắt lại. Cô phải cố sức mới ngăn mình không chạm vào anh, cố sức mới nhìn được mà không bật khóc, bắt buộc chính mình giả bộ hồ hững. Giúp anh làm vật lý trị liệu còn là một tra tấn khủng khiếp hơn. Anh đau như thế, sự run rẩy truyền từ người anh theo lòng bàn tay truyền đến tim cô khiến cô suyt nữa thì không thể tiếp tục. Cô một chút cũng không trách anh nguyên rủa cô, ngay cả chính cô đều cảm thấy như thế rất nhân tâm với anh. Nhưng nếu anh không làm vật lý trị liệu, có thể cả đời không còn đi lại được nữa. Vì thế cô cắn răng tiếp tục.

Anh quay đầu, thấy cô. Có một giây, cô thấy trong mắt anh sự thống khổ cùng khát vọng nhưng lập tức bị giọng nói mỉa mai dấu đi.

- Như thế nào, Mạc tiến sĩ, chuẩn bị tiếp tục đến chơi vật thí nghiệm của cô?
- Đúng vậy.

Cô khước miệng giờ lên, che dấu đau lòng, cầm lấy kéo cùng dao cạo râu Adam đem đến.

- Những vật lý nghiệm của tôi đều phải duy trì đáng vệ sạch sẽ.
- Nếu tôi nói không?

Anh nhìn thẳng cô hỏi.

- Tôi tin Adam sẽ đồng ý đến đây giúp tôi.

Cô nói.

- Giúp cô trôi nổi lại sao?

- Nếu anh muốn!

Anh bình tĩnh nhìn cô.

- Quên đi, muốn làm gì tùy cô.

Cô có chút kinh ngạc, nhưng không thể từ bỏ cơ hội trời cho này, cầm khăn mặt cùng khí cụ đi đến bên giường.

- Anh xích lại đây!

Cô nói. Anh gật đầu, sau đó dưới sự trợ giúp của cô, phối hợp di động thân thể, đem chân thả xuống dưới giường. Cô đem khăn mặt choàng qua người anh, sau đó lên giường, quỳ phía sau anh, bắt đầu thay anh chỉnh sửa bộ tóc rối bù. Khi cô cắt tóc, anh vẫn chỉ im lặng nhìn ra cửa sổ. Cô không biết được anh đang nhìn cái gì, bên ngoài trời còn đang mưa, từ hướng cô nhìn ra, ngoại trừ thảm cỏ cùng rừng rậm xa xa cũng chỉ có bầu trời u ám. Nhưng anh vẫn nhìn chằm chằm bên ngoài, trầm mặc không nói một câu. Cô bắt mình đừng suy nghĩ nhiều, cúi đầu chuyên cắt đi mái tóc mái của anh.

Mái tóc màu đỏ của anh vô cùng mềm mại, hơn nữa lại xoắn nhẹ. Trước kia anh vuốt keo khiến chúng nó biến mất, nay chúng nó tự nhiên cuộn nhếch lên đến, thường thường ngẩng dậy lại rồi tung lên nhưng cô lại rất thích dáng vẻ đó của anh. Anh lúc tỉnh dậy sẽ luôn đem chúng nó vuốt thẳng, cô lại thừa dịp anh không để ý làm nó rối tung lên.

Cô một kéo cắt ngang nó, sửa chữa chỉnh tề, phần cổ anh chậm rãi lộ ra, cô có thể thấy sau gáy bên trái anh bởi vì bóng lưu lại vết sẹo. Vết thương sau gáy không nghiêm trọng lắm, thời gian sẽ từ từ làm chúng nó nhạt đi nhưng gương mặt trái anh thì không được như thế. Thở sâu, cô cầm lấy lược, xuống giường, tiếp tục chỉnh sửa mái tóc phía trước. Anh trầm mặc nhìn động tác cô, cô không biết anh vì sao lại nhìn cô như vậy, cũng không hiểu được anh rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì. Cô chỉ có thể trấn định tâm thần, bắt mình chuyên tâm làm việc. Trong phòng, chỉ có tiếng kéo lần lược thay đổi. Cắt tóc xong đến phần cạo râu. Xịt kem lên mặt anh, thật cẩn thận, xoa lên. Theo dao cạo râu lướt qua, mặt trái bị bóng bắt đầu hoàn toàn hiện ra. Khuôn mặt bên trái của anh, có hơn phân nửa làn da bởi vì bóng mà nhăn nhoe lại. Cô biết vết sẹo bóng của anh một đường lan tràn tới ngực trái, cô buổi sáng thừa dịp anh ngủ đã kiểm tra qua. Nhìn vết thương trên mặt anh, cô rất hôn lên nó, trấn an lấy nó nhưng chỉ sợ anh sẽ vì hành động này mà bóp chết cô. Cho nên cô chỉ còn biết là cầm lấy khăn mặt nóng, thay anh lau mặt.

- Cô không biết sợ sao?

Nghe câu hỏi khàn khàn, cô đột nhiên mở to mắt, lại nhìn thấy trong mắt anh xuất hiện loại cảm xúc chưa từng thấy qua. Bất an cùng tự ti.

- Không!

Cô áp chế cổ họng nghẹn ngào, nhìn anh, về mặt tự nhiên nói.

- Tuy rằng anh không hoàn hảo như hoàng tử cầm kiếm cười bạch mã nhưng so với gác chuông của nhà thờ vẫn hơn nhiều.

Anh trừng mắt nhìn cô. Cô mắt cũng không chớp tiếp tục nói.

- Nói đúng ra thì, anh cũng không phải bạch mã hoàng tử cho nên anh đừng nên lo quá.

Anh vẫn như cũ trừng mắt nhìn cô. Cô thờ dài, nâng mặt anh lên, xoay trái xoay phải đánh giá.

- Được rồi, tôi thấy anh vẫn còn có thể làm bạch mã hoàng tử, chỉ cần nhuộm tóc màu vàng, đội kính sát trùng màu lam. Sau đó, nha, đúng rồi, còn phải đi phẫu thuật thẩm mỹ tạo mũi ưng câu như thế nhìn sẽ lạnh lùng hơn một chút. Cứ làm như thế, tôi tin anh vẫn có tư cách lên làm cái loại bạch mã hoàng tử luôn tươi cười xung quanh sáng chói. Đương nhiên đầu tiên, anh phải học cách cười.

Cô vỗ vỗ anh mặt, mỉm cười.

- Nhưng phải chờ sau khi chúng ta li hôn rồi hãy thay đổi. Tôi không thể chịu đựng được việc ở cùng với một tên bạch mã hoàng tử chỉ biết ngây ngô cười. Tôi thích cái mũi xấu tính, đáng ghét của anh hơn.

Nói xong, cô liền cầm lấy dụng cụ, bình thần ung dung đi ra ngoài. Lam Tư ngồi ở trên giường, vẫn không thể hoàn hồn. Sau một lúc lâu, anh mới đưa tay sờ sờ cái mũi, khỏe miệng không tự giác nhếch lên. Cho đến khi nghe thấy tiếng cười, anh mới nhận biết mình đang cười. Tiếng cười bởi vì tri giác mà im bật, anh nhắm mắt lại, sợ hãi mình lại lần nữa bắt đầu thói quen tồn tại của cô, thậm chí tin tưởng cô thật sự không ngại. Nhưng, trời ạ, anh thật sự hi vọng.

Đứng ở trong phòng ngủ, cô vừa lòng nhìn quanh bốn phía. Cửa sổ bị phá hư đã được thay mới. Hành lý của cô cũng đã được chuyển vào. Nơi này so với buổi sáng đã tốt hơn rất nhiều. Người hầu của Ace quả đúng là chuyên nghiệp, mới vài giờ, đã đem tất cả thảm, rèm cửa, ga giường thay mới. Cái bàn mới đã được xếp ở cửa sổ phòng làm việc. Sàn nhà thu thập sạch sẽ, đồng cùi trong lò sưởi cũng được thay mới khiến căn phòng ngập tràn ấm áp. Xác định hết thấy đều đã khôi phục bình thường, cô mới xoay người trở lại phòng bên,

- Cô vừa mới đi đâu?

Vừa nhìn thấy cô, anh liền hung ác trừng mắt nhìn cô hỏi.

- Phòng bên, tôi đang sắp xếp quần áo của tôi.
- Hành lí tự khắc có người sẽ sắp xếp.
- Tôi thích tự mình sắp xếp. Có như vậy tôi mới biết mọi thứ nằm ở đâu.

Cô đi đến bên giường, nhìn khay cơm trưa của anh tất cả đều chưa đụng tới, duy chỉ có li rượu là sạch sẽ. Cô nổi giận, định dạy dỗ anh thêm một bài thì đã thấy trên bàn còn có phần cơm khác. Là của cô. Lane hiền nhiên đem cơm trưa của cô cùng nhau đưa tới. Cô bỗng nhiên hiểu ra một chuyện. Anh bữa sáng còn chưa ăn sao lại có thể nhìn đối như thế. Anh là đang đợi cô, chờ cô cùng nhau dùng cơm, anh biết cô nhất định sẽ làm việc mà quên ăn. Một làn hơi nóng dâng lên hốc mắt, cô cố gắng áp chế, giả vờ lấy mặt nạ kiên cường ngồi xuống bên giường.

- Oh my God, thật là đói quá! Anh không ăn sao? Vậy đưa tôi!

Cô đưa tay giật bánh mì của anh, phết chút pate đưa vào miệng.

- Đó là của tôi!

Anh cầm giận bất bình nói.

- Đừng nhỏ mọn thế chứ?

Cô lại phết thêm một miếng pate, nhân lúc anh đang há miệng nói, trực tiếp nhét vào miệng anh.

- Ăn cơm đi đại hoàng đế, anh muốn cãi lộn thì chờ ăn no rồi cãi. Đến lúc đó dù anh muốn cãi nhau với người sao Hỏa tôi cũng không can.

Anh kinh ngạc trừng mắt nhìn cô gái trước mặt, cô lại cầm lấy dao nĩa bắt đầu tấn công đùi gà hàm của anh.

- Đồ ăn rất ngon. Tôi nghe nói thức ăn nước Anh rất đáng sợ còn mua vài hộp bánh quy để trong hành lí. Anh nên tăng lương cho đầu bếp đi. Đồ ăn quả thật rất ngon.

Cô vừa nói, vừa cắt thịt gà đưa đến miệng anh. Anh nhìn cô, một lúc lâu, mới mở ra miệng ăn lấy miếng gà. Cô khoe môi nở ra nụ cười, tiếp tục đút anh ăn bánh mì cùng thịt gà.

- Phòng bên sửa xong rồi, chờ một chút ăn xong anh có thể về đó nghỉ ngơi. Buổi chiều anh chỉ cần làm một chuyện.
- Chuyện gì?
- Đi vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ.

Ít nhất không phải lại lập tra tấn buổi sáng, anh nghĩ anh có thể chịu được. Trên thực tế, tắm rửa so với cái vật lí trị liệu kia tốt hơn rất nhiều.

Cô không biết vì sao mình có thể chống đỡ hết một ngày. Anh chanh chua lại khó chịu, khiến cô muốn tức điên lên.

Anh không biết mình vì sao lại có thể chống đỡ hết một ngày. Cô ác độc lại ngoan cố, có vài lần anh thật muốn bóp chết cô.

Nhưng ngày trôi qua. Anh chuyển về phòng mình, cô cũng chuyển vào cùng. Sau đó, đêm đã khuya. Anh nguyên tưởng rằng cô sẽ tìm lấy cơ ngủ ở nơi khác, nhưng cô vẫn tự nhiên thay áo ngủ, thân sắc tự nhiên lên giường, giống như đây là phòng của cô, giường của cô, giống như cô mỗi ngày đều làm như vậy, giống như anh không có nằm ở trên giường. Lam Tư trừng mắt nhìn cô, muốn há miệng, lại không biết nên nói cái gì. Cô vỗ vỗ gối đầu, ở bên người anh nằm xuống. Chưa tới hai giây liền bật dậy, tắt đèn ngủ mới nằm xuống vừa lòng nhắm mắt lại, nhẹ nhàng thở một hơi. Nói thực ra, giường rất lớn, lớn đến anh không thể nói cô chiếm chỗ nhưng chết tiệt ngủ với cô chẳng khác nào tra tấn anh.

- Đây là giường của tôi.

Anh trong bóng đêm mở miệng.

- Cũng là của tôi.

Cô mắt cũng không mở, bình tĩnh nhắc nhở anh.

- Tôi là vợ của anh.
- Vợ sắp li hôn.
- Vợ chưa li hôn.

Cô tức giận mở mắt ra, trong bóng đêm nhìn người đàn ông cứ thích chọc tức cô.

- Anh yên tâm, tôi thề rằng nửa đêm sẽ không đánh lên anh. Hiện tại, tôi muốn ngủ, nếu anh còn có ý kiến, phiền anh đợi đến mai nói sau.

Cô sau khi nói xong, liền xoay người, đưa lưng về phía anh, nhắm mắt đi vào giấc ngủ.

- Nửa đêm đánh lên anh?

Lam Tư trừng mắt nhìn thân thể quyến rũ kia, trong đầu nháy mắt toát ra liên tiếp hình ảnh đẹp đẽ. Anh ra sức đem những cảnh này đuổi đi, cũng theo xoay người nằm xuống, đưa lưng về phía cô. Không dám nhìn cô thêm một cái nhưng tiếng cô khàn khàn rên rỉ kia, mềm mại đụng chạm, thân thể mềm mại run rẩy, vẫn không ngừng từ trong đầu truyền ra.

- Đáng chết!

Cả người anh nóng lên như cây thiết băng, cứ như vậy làm sao anh có biện pháp ngủ được.

- Đánh lên anh?

Đáng giận, anh dường như có thể thấy cô ngồi ở trên người anh lắc lư thờ ơ.

- Nửa đêm đánh lên anh...

Âm thanh của cô nhẹ vang lên cùng với dục vọng muốn đem cô áp dưới thân. Cô gái đáng chết, anh mà ngủ được chắc là quỷ mất rồi.

Cô đang ngủ. Thậm chí là ngủ ngon đến tận sáng. Cô lúc ngủ từ đầu giường bên kia, lăn lộn đến nhào vào lòng anh, lại một lần nữa giống như bạch tuộc quấn quýt lấy anh. Cô gái này thói quen ngủ thật sự rất xấu nhưng anh không đánh thức cô, chỉ im lặng không nhúc nhích nhìn cô. Kéo mái tóc dài của cô ra sau tai, vết thương trên trán được băng bó, đôi mắt đen thâm thâm làm cho cô có vẻ rất mệt mỏi. Gần như vậy lại xa đến thế...

Anh nhẹ vỗ về mặt của cô, môi của cô. Không dám thở mạnh, chỉ vì sợ một giây nữa cô sẽ biến mất. Mấy tháng rồi, anh không dám mơ mình còn được ôm lấy cô. Tuy rằng Jake sau khi anh tỉnh, vẫn tiếp tục báo cáo tình hình của cô, anh cũng không dám nhìn ảnh chụp của cô một lần.

Gần như vậy lại xa đến thế...

Anh đau khổ nhắm mắt lại, đem cô ôm càng gần, vùi đầu vào tóc cô, hít lấy hương thơm quen thuộc, làm bộ như bọn họ còn tại Newyork, làm bộ như mọi chuyện chưa từng xảy ra, làm bộ như anh còn có tư cách theo đuổi cô, có được cô.....

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thông Minh Định Hôn Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Anh thật sự sẽ bị cô làm cho tức chết.

Nói thực ra, anh cứ nghĩ cô ở đây vài ngày, phát hiện anh bất trị thì sẽ buông tha anh rồi bỏ đi. Nhưng chẳng cần bao nhiêu thời gian, anh liền nhận ra mình sai hoàn toàn. Chớp mắt một cái, cô đã đến nước Anh này một tháng. Mỗi ngày trôi qua, cô đều bắt anh chịu cái tra tấn khủng khiếp một lần. Cô bắt anh ăn cơm, bắt anh làm vật lý trị liệu, bắt anh uống thuốc, còn lấy đi rượu mà anh dùng để giảm đau rồi biến thành thức ăn lành mạnh vì sức khỏe.

Anh không biết vì sao cuộc sống anh lại biến thành như thế này. Từ sau ngày cô xuất hiện mọi chuyện dường như không còn khống chế được. Lời nói của cô đối với quần gia Lane còn hơn thánh chỉ, bọn người hầu chỉ nghe lệnh của cô. Adam căn bản theo phe của cô, vợ của Khẩu Thiên Ngang lại toàn lực giúp mọi người tạo phản. Không biết vì cái gì, ngay cả bà nội nghiêm khắc mất đầu đã cô để trên đỉnh đầu đối với hành động vô lễ, điên cuồng của cô cũng nhắm một con, mờ một con.

Cho dù anh châm chọc cô như thế nào, mắng cô như thế nào, cô cũng không nghe lời anh. Cô không cho phép anh tiếp tục nằm dài ở trên giường, cũng không cho anh sinh hoạt trong phòng riêng, cô thậm chí bắt đầu kiên trì bắt anh phải ra ngoài dùng cơm cùng mọi người.

- Tôi không muốn!

- Anh không thể suốt đời ăn cơm trong này.

- Ai nói tôi không thể. Tôi thích ở trong ngày ăn cơm thì tôi sẽ ở trong này ăn cơm. Tôi muốn cả đời ăn cơm trong này.

- Tôi chưa từng nghĩ anh lại nhát gan đến thế!

- Cô nói lại lần nữa xem!

- Tôi nói...

Cô nổi trận lôi đình nói.

- Anh là kẻ nhát gan!

- Cô rút ra ngoài cho tôi!

- Được thôi như anh mong muốn!

Cô dùng sức đóng sầm cửa phòng, nếu có thể, anh rất muốn đuổi theo đi bóp chết cô. Nhưng chưa đến ba giây, anh lại bắt đầu sợ hãi cô không chỉ rời khỏi phòng mà còn đi ra khỏi biệt thự Ace. Cô lần trước cũng như vậy. Cứ như thế mà bỏ đi khiến anh...

Trùng mắt nhìn nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, anh phẫn nộ chụp lấy đèn ngủ trên bàn quăng nó xuống đất. Tiếng thủy tinh vỡ vụn vang lên, đèn bàn đập vào cửa, cắt thành hình tam giác, anh không có cách nào dừng được việc dùng cách ném đồ để bộc lộ bức tức trong người. Anh nổi trận lôi đình, cảm được thứ gì liên quan thứ đấy nhưng không có bất kì ai đến ngăn cản anh.

Cô đi rồi. Cô nhất định là đi rồi.

Anh nằm ở trên giường thờ phỉ phò, trùng mắt nhìn chiếc giường bị anh phá nát, anh chỉ cảm thấy mình đau đến không thể thở được. Cô gái chết tiệt, tại sao có thể không nói một lời mà rời đi như thế. Nếu phải đi, cần gì phải đến? Làm gì! Một cảm xúc đau thương không nói nên lời, bỗng nhiên từ trong cơ thể trào ra, hung ác cắn nuốt lấy anh

Đúng lúc này, anh cửa phòng đột nhiên có người mở ra, cô đi đến, hai tay chống nạnh trùng mắt nhìn anh.

- Anh quậy xong chưa?

Từ chi anh lập tức cứng đờ, không thể tin được cô lại xuất hiện lần nữa.

- Adam, ẵm anh trai cậu lên xe lăn!

Anh một giây ở cuối cùng phục hồi tinh thần lại, lớn tiếng quát.

- Adam, buông ra!

Adam nghe lệnh buông tay, anh liền ngồi vào trên xe lăn, anh còn chưa kịp phản ứng, cô đã đi vào phía sau, đẩy xe về phía trước.

- Cô gái chết tiệt! Bỏ tay ra!

Anh tức giận đến đỏ mặt tía tai, sống chết bắt lấy bánh xe, không cho cô tiếp tục đẩy.

- Buông tay! Nếu anh không buông, tôi sẽ kêu Adam trói anh lại.

Cô lạnh giọng uy hiếp.

- Cô dám!

- Adam, dây thừng

- Adam, ngươi...

Anh ra sức giãy dụa, cũng không thể địch nổi em trai mãnh nam của mình.

- Xin lỗi!

Adam rất nhanh hoàn thành nhiệm vụ, áy náy cùng anh trai giải thích.

- Ngươi đi chết đi!

Anh gào thét.

- Anh ấy không phải cố ý.

Cô vỗ vỗ Adam cánh tay. Lam Tư quả thực không thể tin được cô lại nói những lời đó với Adam, tức giận đến mắng.

- **** **!

Cô đột nhiên trở lại, mị mắt uy hiếp anh.

- Anh lại mắng người, có muốn tôi lấy băng keo dán miệng anh lại không?

Anh mới há miệng, cô liền cời chiếc khăn lụa cột nơi thành xe. Biết cô nói là thật, anh đột nhiên ngậm miệng lại, lại vẫn không cam lòng tròn mắt nhìn chăm chăm cô. Cô cầm lấy áo choàng lông dê, khoác trên người anh, bọc lấy thân thể anh lại. Sau đó mới tiếp tục đẩy anh ra bên ngoài.

- Cô muốn dẫn tôi đi đâu?

Anh cắn răng mở miệng.

- Mang anh đi để người ta còn vào mà sửa sang nơi này.

- Tôi không muốn ra ngoài.

Anh phẫn hận nói.

- Tôi muốn.

Cô giúp anh đẩy xe lăn, không để ý anh kháng nghị, một đường đưa anh đổ lên hành lang cuối, ngồi thang máy xuống lầu, sau đó lại đưa anh đổ lên ngoài cửa lớn, dọc theo đường đi, người hầu đều thiêm thật xa.

Cửa đã sớm có người giúp anh trái tám gỗ, thuận tiện cho cô đẩy anh ra ngoài. Tuy rằng đã sớm vào tiết xuân nhưng trời vẫn còn rất lạnh. Cô đẩy anh qua hoa viên, đi qua thăm cỏ, theo đường mòn đi dọc bờ sông. Cô rất tức giận, anh biết, bởi vì mỗi bước chân cô đi đều rất nhanh, rất dùng sức, giống như là đang đưa anh đi vào địa ngục. Anh cũng rất tức giận, nhưng có một nửa là giận chính mình. Bởi vì thể anh cũng cảm thấy nhẹ nhàng thờ ra. Gió lạnh thổi qua đầu làm vui đi cơn giận của anh không ít. Hai mươi phút sau, cô rút cục dần dần thả chậm tốc độ. Bên bờ sông, ánh mặt trời chậm rãi lộ mặt ra khỏi đám mây. Mấy đóa màu lam không biết tên gì, vươn mình đón gió, anh có thể thấy con chim nhỏ ở trong nhánh cây, xa xa trên cỏ thậm chí còn có một vài con thỏ mập mạp màu trắng sữa. Anh không tự giác thở sâu, cảm nhận hương vị của cỏ cùng ánh mặt trời. Mặt sông lăn tăn gợn sóng, một đám vịt chậm rãi bơi qua. Cô giúp anh đi qua cây cầu có đến mấy trăm năm lịch sử đến bờ sông bên kia, tiếp tục bước chậm chậm, đi đến vườn trái cây bên cạnh mới chịu dừng lại.

- Cha mẹ tôi lúc tôi mười hai tuổi đã qua đời.

Cô đột nhiên mở miệng nói chuyện, thanh âm nghe qua rất bình tĩnh rất, dường như không lưu lại chút tức giận lúc này.

- Lúc đó, trước khi cha mẹ qua đời ba năm, họ được nhận vào làm cho một gia đình giàu có. Ông chủ là một người vô cùng nghiêm khắc, cho dù là đối với nhân viên hay là con thì không đều nghiêm khắc như thế. Nhất là đối với con trưởng của ông, yêu cầu của ông đặc biệt cao nhưng tôi chưa từng nghe vị thiếu gia kia oán giận một câu nào.

Người trong lời nói cô hiện lên có chút quen thuộc khiến anh cứng đờ, không tự giác nắm chặt tay. Giọng nói cô vẫn ở phía sau đều đều nhắc lại chuyện xưa cho anh nghe.

- Đại khái là cha nào con nấy, vị thiếu gia kia cũng rất lạnh lùng, so với các thiếu gia khác, anh luôn cẩn thận tỉ mỉ nhưng anh chưa từng khắc khe với người làm. Mặc kệ là nhờ vả giúp chuyện gì, anh luôn hỏi người đó trước. Anh nhớ rõ tên của từng người làm trong nhà và dĩ nhiên giọng anh gọi người làm cũng không mang ý khinh thường. Cho dù anh bị cha trách mắng, tức giận cũng không trút giận lên người làm. Cha tôi nói, đại thiếu gia tuy rằng giàu có nhưng lại không kiêu căng. Anh biết tôn trọng công việc của từng người. Anh cũng rất vui khi có người làm được chuyện.

Anh trầm mặc, nhìn chăm chăm con bướm nhỏ đậu trên ngọn cỏ trước mặt.

- Tôi tin người làm vườn hiện tại không thấy thế.

Anh nhìn xa xa biệt thự Ace, ngực bởi vì cô sự lạnh nhạt trách cứ mà co rút nhanh.

- Tôi biết sau khi anh bị tai nạn sẽ gặp đã kích rất lớn nhưng anh không có bị tuyên cáo là người tàn phế chung bị tù chung thân suốt đời. Vết bỏng trên mặt anh cũng không thể không xử lý được. Đúng vậy, tôi biết anh cao cao tại thượng, là tiêu điểm chú ý của mọi người. Đột nhiên từ trên cao rơi xuống như thế, không có bao nhiêu người có thể chấp nhận được. Nhưng tôi cũng biết dưới anh còn rất nhiều người phải cố gắng, anh không phải loại người dễ dàng buông tay.

- Mọi người sẽ thay đổi.

Anh phẫn uất nói.

- Đúng, nhưng không nhiều như thế.

Anh nhếch môi, lại lâm vào trầm mặc. Cô bắt anh một đường vòng vo trở về, anh vẫn ngoan cố không chịu mở miệng, cô nhíu mày, rõ ràng trực tiếp hỏi.

- Cha đã nói gì với anh?

Anh một lời cũng không nói chỉ trừng mắt nhìn cô.

- Cô không chút nào để ý anh đang nhìn mình chăm chăm, mở miệng hỏi lại một lần nữa.

- Ông ấy nói gì?

Gió chợt thổi qua, cô hai tay ôm ngực nhìn anh, kiên nhẫn chờ đợi. Có vẻ như cô sẽ kiên trì chờ cho đến khi tận thế. Anh rất muốn kêu cô bớt lo chuyện người nhưng câu chữ đến bên miệng lại hoàn toàn thay đổi.

- Ông bảo an tâm mà dưỡng bệnh.

Hé miệng ra là bắt đầu nói, anh thấy cũng vô pháp dừng lại, anh trừng mắt nhìn cô, chăm chọc nói.

- Bởi vì ông đã quyết định, con ruột ông so với một tên tàn phế thì thích hợp làm người nối nghiệp hơn. Cho dù là tàn phế đi nữa thì cũng là người mấy năm qua thay ông ấy kiểm tiền.

- Tôi tin ông nhất định không dùng từ tàn phế kia?

- Không có sao, ông đã nói cho ta biết, ông đã tìm được người thay thế vị trí của tôi là con ruột ông.

Anh càng ngày càng phần nộ nói.

- Tôi mười năm qua, xem ông như là cha ruột! Tôi tôn kính ông ấy, để ý ông, cố gắng trở thành người ông yêu cầu! Tôi tận tâm hết sức vì công việc mà trở thành người lạnh lùng, kiêu ngạo! Nhưng, đơn giản chỉ vì tôi không phải do ông sinh ra, đơn giản chỉ vì do tôi gặp tai nạn giao thông, ông liền cho rằng tôi là người tàn phế! Tôi còn chưa chết, ông đã gọi điện cho người lên thay thế, giống như tôi là rác thải phải bỏ đi càng nhanh càng tốt.

- Anh đã hôn mê suốt bốn mươi lăm ngày.

Cô nhắc nhở anh.

- Tôi lúc tỉnh đã muốn làm vật lý trị liệu...

Lam Tư kích động rít gào ra tiếng.

- Ông lại ngay cả chờ cũng không chịu chờ!

- Sau khi anh tỉnh lại, thể lực còn không có khôi phục liền ngoan cố muốn xuống giường. Kết quả khiến chân vừa mới nối lại đứt thêm lần nữa.

Lời nói của anh cả Khấu Thiên Ngang vang lên. Mạc Liên sắc mặt trắng bệch. Cô cuối cùng đã hiểu. Ông trời, anh nhất định là vội vã muốn chứng minh cho cha thấy anh không phải phế nhân, kết quả bởi vì chân còn chưa lành hẳn lại tiếp tục gãy. Mạc Liên cổ họng co rút nhanh, vì anh đau lòng không thôi.

- Cho nên anh từ bỏ...

Cô khàn khàn mở miệng.

- Đơn giản vì cha anh không chịu chờ anh phục hồi như cũ?

Nếu ngay cả cha anh cũng không nhận anh còn trọn vẹn thì cô lại như thế nào có thể? Lam Tư thống khổ nhìn cô, giọng nói khàn khàn.

- Không! Ông đã dạy cho tôi biết một điều. Dù cho tôi lại cố gắng thế nào, cũng không thể đạt được thứ cả đời tôi mong muốn.

Cô ở trước người anh quỳ xuống, cầm tay anh.

- Cha anh không đại diện cho toàn thể giới.

- Tôi biết.

- Tập đoàn Bart gia cũng không phải.

- Tôi hiểu.

- Anh cũng không cần trước mặt người khác mà cố chứng minh giá trị của mình.

Anh trầm mặc mà chống đỡ.

- Giá trị của anh chỉ có anh mới định được.

Cô nâng nhẹ tay phủ mặt anh.

- Đương nhiên anh cũng có thể tiếp tục nhốt mình trong phòng, đánh vỡ tất cả gương, đập vỡ tất cả đèn. Sau đó nằm dài trên giường bởi đường hận ý, hư thối cho đến chết. Nhưng anh cũng có thể lần nữa đứng dậy. Sau đó đi vào Bart trang viên, tự tay đập nát cái mũi cao ngạo của cha anh.

Những hình ảnh kia chợt hiện lên trong đầu khiến khóe miệng anh nhếch lên. Cô nghĩ hình như đó là nụ cười. Đáng tiếc nụ cười kia chỉ như là gió thoảng qua.

Hôm đó khi cô giúp anh trở về biệt thự Ace đã là hai giờ chiều. Cô đưa anh tới phòng ăn, Bạch Vân, Adam, Đường Lâm, thậm chí là bà nội anh cũng đã ngồi ở bàn cơm. Cho đến khi cô ngồi xuống, Lane mới bắt đầu dọn cơm. Lam Tư từ đầu tới đuôi không phản đối nhưng không thêm để ý đến một ai. Anh cứ mang bộ mặt lạnh lùng không thay đổi xem như xung quanh không có ai. Nói đúng ra, sự xuất hiện của anh khiến bữa ăn vô cùng căng thẳng nhưng cô vẫn kiên trì ngày ba bữa giúp anh xuống phòng ăn cơm cùng mọi người. Ngày ngày trôi qua, cảm xúc trên gương mặt anh vẫn không thay đổi. Có đôi khi im lặng như tượng như trên đời chẳng có gì vui. Có đôi khi anh lại nghĩ cô không nhìn thấy, gương mặt khó hiểu nhìn cô. Đương nhiên, càng nhiều hơn những lần anh hét to hét lớn, mướn cố gì đó cãi nhau với cô.

Nhưng... cô vẫn không cảm thấy ghét anh. Tuy rằng anh vẫn không thích xuống lầu ăn cơm nhưng đối với việc cô mỗi buổi sáng đẩy anh ra ngoài, anh lại không phản đối. Cô biết anh rất thích đến bờ sông, ở dưới ánh nắng ấm áp cùng gió nhẹ tẩm nắng. Anh khẽ ngược mặt để ánh mặt trời rơi trên mặt. Khi đó, anh dường như đã quên mất mình đang bị thương. Có một lần, anh thậm chí mở miệng chỉ vào cầu vòng sau cơn mưa cho cô xem, cũng không biết chính mình đã tự mỉm cười. Có những lúc buổi sáng tinh dậy, nhìn thấy anh chăm chú nhìn cô. Thật giống như bọn họ còn đang ở New York, giống như một giây tiếp theo anh sẽ hôn cô, cùng cô dây dưa. Cho đến khi cô bởi vì nhiệt tình của anh mà tỉnh giấc. Nhưng anh lại chưa từng làm thế. Thời gian thần kì đó chỉ trong nháy mắt. Sau đó, anh lại trở về làm một tên công tử ác độc đáng ghét, tính tình táo bạo. Mỗi lần như vậy cô đều lay mạnh anh, hỏi anh vì sao muốn đem mọi chuyện trở nên khó khăn như vậy. Cô mỗi ngày làm đều những việc lặp đi lặp lại, bắt anh xuống dưới lầu ăn cơm, dẫn anh đi tản bộ, bắt anh ngâm mình vào nước nóng hai mươi phút, lại thay anh mất xa làm vật lí trị liệu.

Hơn một tháng đi qua, chân anh đã không còn cứng ngắt như trước, lúc cô làm vật lí trị liệu cho anh, anh cũng không còn thấy đau đớn khủng khiếp như trước. Dưới sự bắt ép của cô, anh thậm chí đã có thể tự ngồi dậy, bước tới dưới giường, tuy rằng việc kia làm anh hao tổn không ít khí lực. Cô càng thêm cố gắng giúp anh vật lí trị liệu, cho dù anh ngoan cố không phối hợp cũng không thể làm rơi đi lòng quyết tâm của cô.

- Vì sao cô để ý?

Nghe câu hỏi, cô sững sốt một chút, động tác trong tay cũng không dừng lại, sau một lúc lâu, mới thừa nhận nói.

- Bởi vì lúc tôi khủng hoảng nhất anh cũng không bỏ đi. Cho nên này chẳng qua là tôi giúp lại anh.

Nhìn cô gái đang tra tấn chân anh trước mặt, Lam Tư áp chế cảm giác chua xót, tự giễu nói.

- Đó là bởi vì tôi cần phối hợp.

- Tôi biết.

Cô gương mặt nhìn anh.

- Nhưng nó không có nghĩa là lúc tôi ở đây anh lại kiểm chuyện với tôi.

- Có lẽ cô nên để tôi ở trong này mà hư thối.

- Tôi không thể.

Đôi mi cô nhẹ rù xuống.

- Tôi đã hứa với bà nội, tuyệt đối không dễ dàng buông tha cho anh.

- Cô lần trước chẳng phải đã buông sao? Tôi không cần cô thương hại.

Con tức bỗng nhiên lại dâng lên, cô nắm chặt quyền, đột nhiên ngừng đầu trừng mắt nhìn nhìn anh, âm thanh lạnh lùng nói.

- Tôi chưa bao giờ có ý thương hại anh, nhiều lúc tôi rất muốn bóp chết anh, lúc khác lại muốn lấy cây đập vào đầu cho anh tỉnh...

Anh vẻ mặt giận dữ.

- Cô có từng nghĩ tới, có lẽ tôi cần bản nghĩ không muốn, cũng không cần cô xen vào việc của người khác!

- Vậy tại sao lúc trước anh lại không kí cho xong đơn li hôn.

Cô nổi trận lôi đình nói xong, xoay người bước đi.

- Tôi nói rồi là do tôi bận việc mà quên.

Anh khó chịu nhìn theo dáng cô mà rống to. Tiếng cánh cửa đóng sầm lại, bắt tiếng nói anh nhốt kín trong phòng. Ba phút sau, Adam đi đến, hoàn thành

việc vật lí trị liệu công tác mà cô bỏ dở.

- Đồ đàn ông đáng ghét. Đàn ông chết tiệt!

Nổi giận bùng bùng đi báo cho Adam xong, cô vốn định ra khỏi biệt thự, để tránh việc cô nhìn không được trở về phòng cãi lộn cùng anh. Nhưng chưa tới cửa đã thiếu chút nữa đụng vào công tước phu nhân. Tuy rằng cô khẩn cấp né đi nhưng vẫn không khỏi làm rơi văn kiện trên tay bà.

- Xin lỗi, phu nhân.

Mạc Liên vội vàng ngồi xổm xuống, nhặt văn kiện lên.

- Ta còn nghĩ lúc này cháu đang giúp Lam Tư làm vật lí trị liệu.

- Vốn là thế.

Cô đứng lên, co quắp nói.

- Hiện tại thì sao?

Công tước phu nhân nhíu mày.

- Adam đang giúp anh.

Ông trời, cô cảm thấy mình cứ như một đứa học sinh tiểu học đang làm sai việc. Lão phu nhân nhìn cô, không lại hỏi nhiều, chỉ nói.

- Nếu cháu không có việc gì khác, mời cháu cùng ta đến thư phòng một lát.

- Dạ, được!

Dưới đáy lòng âm thầm thờ dài, cô đi theo phía sau lão phu nhân, một đường đi tới thư phòng.

Ở nơi này, cô thật sự hiếm khi nhìn thấy bà nội Lam Tư. Bà đã tám mươi tuổi nhưng tinh lực vẫn tràn đầy. Bởi cũng vì một nguyên nhân không mấy rõ ràng, Lam Tư cùng công tước phu nhân trước khi gặp chuyện không may, cảm tình cũng không tốt lắm. Nói không tốt vẫn còn là khách khí, cô hoài nghi Lam Tư căn bản không bao giờ liên lạc với bà nội mình. Cho nên, đến bây giờ công tước phu nhân vẫn còn cai quản mọi chuyện của Ace. Bà thường xuyên gặp những quan chức lớn, hơn nữa biệt thự này lớn như thế. Đa số thời gian, cô chỉ thấy được vị công tước phu nhân này lúc dùng cơm.

Thư phòng của Ace rất lớn, tầng tầng giả sách đầy sách quý. Sau phía bàn gỗ là bãi cỏ xanh mướt được chăm sóc kĩ càng. Phía sau lưng tường còn có một bức tranh. Cô mới đầu nhìn qua còn nghĩ là Lam Tư nhưng nhìn kỹ mới phát hiện cũng không phải. Người trong tranh cũng có mái tóc màu đỏ, ánh mắt sắc lạnh nhưng người đàn ông kia cũng không hẳn khác nghiệt như thế, anh thoát trẻ hơn cũng hiền lành hơn.

- Đó là con ta, công tước Ace.

- Bọn họ rất giống nhau.

- Đúng vậy.

Công tước phu nhân ngồi xuống ghé bên bàn, sâu nào nói.

- Bức vẽ này vẽ khi nó hai mươi ba tuổi.

- Chỉ có một bức vẽ thôi sao? Ở đại sảnh, cháu cũng chưa từng thấy bức nào khác.

Đại sảnh gia tộc Ace có treo tranh vẽ, bên hành lang cũng treo đầy hình công tước cùng công tước phu nhân từ xưa đến nay. Duy nhất thiếu bức vẽ của cha cùng mẹ Lam Tư. Cô lúc đầu còn thấy kì lạ cứ nghĩ là do rảnh rồi mới vẽ nhưng cô từ từ phát hiện ngay cả ảnh chụp cũng không có.

- Đúng, chỉ vẽ một bức này.

Công tước phu nhân thở dài.

- Sau đó, nó liền gặp được Lôi Becca.

- Mẹ của Lam Tư?

Công tước phu nhân nhìn cô một cái, đột nhiên hỏi một câu.

- Cháu rất ngạc nhiên sao?

- Tò mò chính là bản tính của con người.

Cô mắt cũng không chớp nói. Công tước phu nhân nghe vậy mỉm cười, sau đó nhìn chằm chằm cô, nghiêm mặt nói.

- Cháu muốn biết, ta có thể nói cho cháu nghe nhưng ta cũng muốn biết một chuyện.

- Chuyện gì?

- Tháng tám năm trước, cháu vì sao lại rời bỏ Lam Tư?

Mạc Liên sững sờ, không dự đoán được bà hỏi chuyện này. Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của bà, cô biết bà thật sự quan tâm Lam Tư. Muốn có được sự tin tưởng của bà, cô nhất định phải nói sự thật.

- Bởi vì.....

Mạc Liên hít một hơi thật sâu, đem tất cả mọi chuyện nói cho bà biết.

Mặt trời chiều ngã về tây.

Ngoài cửa sổ, thảo nguyên cùng rừng rậm xa xa, đều bị nhuộm thành một mảnh trần bì. Bởi vì quá mức chuyên tâm viết thư cho công tước phu nhân, cô cho đến lúc này, mới phát hiện sắc trời đã không còn sớm. Mạc Liên viết xong chữ cuối cùng, đem nó bỏ vào phong thư. Một bên hoài nghi, Lam Tư ngày đó có biết mình có dòng máu vương thân quốc thích không? Buông phong thư xuống, cô đứng dậy, không khỏi nghĩ đến chuyện công tước phu nhân đã kể với mình lúc sáng.

Công tước Ace, tên là Ed Hoắc Hoa, lúc ông hai mươi ba tuổi đến nước Pháp công tác thì gặp được cô gái tên Lôi - Becca từ Mỹ đến Pháp du lịch. Tính tình Lôi Becca cùng Ed rất khác nhau. Ed ôn hòa nhã nhặn, Lôi Becca lại là một mỹ nhân tính tình cay nồng nhưng bọn họ hai người lần đầu gặp nhau đã nhất kiến chung tình. Quen biết chưa đến một tuần, đôi tình nhân này chưa hỏi qua ý song thân đã lén lút kết hôn ở Paris. Vì vậy mà xảy ra chuyện Katy đối với con dâu chưa từng gặp mặt này đã có hiềm khích. Sau khi hai người kết hôn, bà lại còn nhỏ mọn cố tình khắt khải. Katy ngại cô là con của một gia đình mới nổi giàu có ở Mỹ, tính tình cô lại cay nghiệt khiến bà thật thấy không vừa mắt. Lôi Becca lại căm tức tự cho mình là cao quý hơn người khiến bà nhiều lần phải ra giọng nhắc nhở. Ed vài lần thử hòa giải chỉ khiến hai mỹ nhân càng thêm đầu khẩu. Mấy tháng sau, Katy rốt cục chịu không nổi cô con dâu không biết lễ phép, tôn kính trưởng bối, thừa dịp con trai đến Australia bàn công việc, đưa ra giấy li hôn khiến cô hiểu lầm ý của anh. Lôi Becca tính tình quật cường tức giận đến mạnh tay ký ngay vào giấy li hôn, hôm đó liền bay trở về nước Mỹ. Chờ khi con trai trở về, Katy nói cho con, con dâu đã muốn li hôn với anh nên đã kí rồi đi mất. Ed vốn muốn đuổi theo, kiên trì muốn hỏi rõ, Katy lại cố tình giả bệnh, bắt con ở lại nước Anh. Ed đã gọi vô số cuộc gọi mà Lôi Becca cũng không nhận. Một tháng sau, Lôi Becca nhanh như chớp cưới người bạn thanh mai trúc mã George Bart. Bởi vì hai người đều là những gia đình giàu có, tin tức báo chí liền ồn ào huyên náo. Ed từ đó về sau lòng như đã chết, lúc nào cũng buồn bực không vui, suốt đời cũng vì vậy mà không lập gia đình. Katy ngoan cố vẫn không chịu nhận mình sai. Cho đến khi con trai mất mới nhận ra nhưng hết thấy đều đã quá muộn, Ed đã đi rồi, Lôi Becca đã sớm ra đi. Katy hối hận không thôi, sau đó, một ngày kia bà nhìn thấy hình Lam Tư trên báo chí.

Mười bảy tuổi Lam Tư thật sự rất giống Ed lúc còn trẻ, bà phái người đi điều tra, mới phát hiện ra Lôi Becca năm đó sớm mang thai cháu nội của bà. Bà vội vã đi tìm cháu nội, lập tức đến nước Mỹ, yêu cầu George Bart để Lam Tư chính thức nhận tổ tông, thậm chí tuyên bố sẽ tìm đến tòa án nếu cần. Lam Tư lại lựa chọn đi theo George Bart.

- Tôi đời này chỉ có một người cha!

- Nó lạnh lùng nhìn ta, cứ như ta là lão phù thủy mũi dài độc ác.

Katy nhắm lại mắt, cười khổ thừa nhận nói.

- Mà cháu nội của ta cũng thật là, nó đã sớm phái người điều tra chuyện của cha mình. Nó cũng biết ta đã đuổi mẹ nó đi, cũng biết cha nó chưa bao giờ từng đi tìm nó. Nhưng nó cũng không biết, Ed cho tới bây giờ vẫn không biết về sự tồn tại của đứa nhỏ. Cả đời này của ta đã làm nhiều chuyện sai lầm. Sai lầm đáng sợ nhất chính là làm tổn thương con trai cùng con dâu, cũng bởi vậy gián tiếp xúc phạm tới đứa nhỏ kia.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thông Minh Định Hôn Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Giọng nói mệt mỏi của công tước phu nhân còn vang vọng bên tai. Mạc Liên thật sự không thể lại trách cứ bà, chỉ cảm thấy vì người bà này mà bị thương, vì Lam Tư mà cảm thấy khổ sở. Cho đến khi công tước phu nhân nói rõ chuyện của anh, cô mới chính thức hiểu được vì sao anh lại hận đời cùng bị quan đến thế. Thật ra, anh có thể chống cự đến bây giờ quả là đã khiến cô kinh ngạc không ít. Vào lúc đó, anh đã lựa chọn George làm cha anh nhưng George Bart lại phản bội anh hai lần. Một lần là vào sinh nhật năm mười tám tuổi của anh, George tìm về Khẩu Thiên Ngang, và một lần khác chính là khi anh gặp tai nạn giao thông. Thở dài, cô xoay người đi ra khỏi thư phòng, lên lầu trở về phòng. Còn chưa vào đã thấy cửa mở toang, cô cảm thấy kì lạ đi đến cửa sổ nhỏ. Sau đó thấy một đứa trẻ đứng bên giường, cầm trong tay một quyển cổ tích, tò mò nhìn Lam Tư.

- Trời ạ, chính là con trai của anh cả.

Cô còn chưa kịp đi vào, liền nghe cậu bé kia mở miệng hỏi.

- Vì sao chú luôn nằm trên giường?

Cô hô hấp cứng lại, chớp mắt cô còn nghĩ đến việc Lam Tư sẽ điên lên bóp chết đứa trẻ kia nên vội vàng đi vào kéo đứa bé kia ra. Nhưng Lam Tư ở một giây cuối cùng lại khắc chế tinh thần trả lời đứa nhỏ.

- Bởi vì ta gặp tai nạn giao thông.

Anh khàn khàn nói.

- Chân của ta bị gãy, không có cách nào xuống giường được.

Đứa nhỏ trừng lớn mắt, sắc mặt có chút tái nhợt.

- Đau lắm không?

Anh buồn bã.

- Rất đau.

Đứa trẻ vẻ mặt nghiêm túc nhìn anh, sau đó nói.

- Chú có muốn cháu kể cho chú nghe chuyện cổ tích không? Mỗi lần cháu bị bệnh, mẹ luôn kể chuyện cho cháu nghe.

Lam Tư nhìn đứa trẻ, trên mặt hiện lên vẻ mặt phức tạp, ngay lúc cô còn nghĩ đến anh sẽ cự tuyệt thì anh lại gật gật đầu. Đứa trẻ liền mỉm cười rạng rỡ, ngồi xuống bên giường, cầm lấy cuốn sách, bắt đầu kể.

- Ngày xưa ngày xưa, ở trong rừng rậm, có một cái con thỏ tên Haby...

Cô đứng tại chỗ, nhìn Lam Tư kiên nhẫn nghe đứa trẻ kể chuyện. Tuy rằng anh không tươi cười, nhưng cũng không để lộ dáng vẻ miễn cưỡng. Anh thậm chí khi đứa trẻ hỏi anh từ này đọc thế nào, anh cũng trả lời. Người nào đó khẽ chạm đầu vai của cô, cô hoảng sợ, quay lại liền thấy Bạch Vân. Bạch Vân đưa mặt hướng ra ngoài, cô gật gật đầu, im lặng không một tiếng động cùng cô đi ra ngoài.

- Làm sao có thể.....?

Mới đến hành lang, cô liền nhịn không được đặt câu hỏi.

- Tôi cũng không biết.

Bạch Vân cười cười, vỗ về ngực nói.

- Tôi vừa mới xoay người nói điện thoại, A Kính đã không thấy tăm hơi, tôi nghĩ nó sẽ rất ngạc nhiên, vì sao Lam Tư có thể nằm hoài trên giường.

- Hừ chết tôi, tôi còn tưởng rằng Lam Tư sẽ tức điên lên mà bóp chết nó.

Mạc Liên nói.

- Tôi cũng vậy.

Bạch Vân gật gật đầu.

- Hai người không khỏi nhìn nhau cười.

- Kì thật, tôi nghĩ Lam Tư biết Khẩu từ đó đến giờ không muốn tranh giành thứ gì của anh hết.

Bạch Vân nói.

- Chính cũng bởi vì biết nên anh càng ngày càng khó chịu.

Mạc Liên nhếch môi, bắt đầu cười cười.

- Cả đời anh ấy, chịu giáo dục phải trở thành tổng tài của Bart gia. Nhưng đến cuối cùng, một tai nạn xảy ra khiến Bart lão gia lại chọn chồng cô.

Bạch Vân nghe thấy liền sững sờ.

- Chọn cái gì?

_ - Tổng tài của tập đoàn.

- Cái kia!

Bạch Vân bật cười.

- Cô hiểu lầm lắm rồi, Khẩu chỉ là quản lý chi nhánh, anh đối với việc làm tổng tài không có hứng thú. Lần này là vì bất đắc dĩ, cho nên anh mới chịu đáp ứng cha, trước khi Lam Tư hồi phục thay anh quản lý.

Mạc Liên sùng sốt.

- Nhưng là Lam Tư nói cha bảo anh ấy an tâm từ từ dưỡng bệnh...

Bạch Vân nghe vậy thờ dãi.

- Tôi đoán anh ấy đã hiểu sai ý. Kì thật ý cha chính là mong anh dưỡng bệnh để mau chóng khỏe mạnh. Ông nói như vậy bởi vì sợ Lam Tư sẽ vì nôn nóng mà không chịu an dưỡng cho khỏe hẳn. Tôi nghĩ Lam Tư đã bị cha làm tổn thương quá sâu cho nên mới hiểu lầm ý ông như vậy.

- Cho nên Bart lão gia không có ý muốn con ông lên làm tổng tài?

- Ông đương nhiên là tìm con ông nhưng đứa con ấy trăm phần trăm là Lam Tư.

Bạch Vân mỉm cười nói.

- Lam Tư mười năm qua khiến tài sản của tập đoàn Bart tăng lên đến bội số. George tuy ngoan cố nhưng ông không ngu xuẩn.

Mạc Liên nhìn cô.

- Nếu George thật sự để ý đứa con này của ông. Vì sao đến bây giờ cũng không ghé qua thăm anh?

Theo lời của Lane, cô biết anh em Lam Tư đều đến thăm anh chỉ duy nhất Bart lão gia chưa từng đến.

- Ông rất muốn.

Bạch Vân hít một hơi thật sâu.

- Do bác sĩ không cho phép ông đến.

- Vì sao?

Mạc Liên khó hiểu.

- Cha vừa nghe nói Lam Tư gặp tai nạn giao thông tính mạng nguy kịch, bệnh tim liền tái phát. Lúc Lam Tư nằm viện, ông cũng nằm viện. Tuy rằng sau lại tình huống rất vòng vo, nhưng cô cũng biết, cha con họ tính tình không tốt. Nếu như cho họ gặp nhau có lẽ tình hình càng tệ hơn.

- Lam Tư biết cha nhập viện không?

- Biết, tôi đã nói nhưng chỉ sợ anh không tin.

Bạch Vân bất đắc dĩ lại thờ dãi nói.

- Tôi thật sự không nghĩ như thế nhưng niềm tin của anh đối với Bart lão gia đã hoàn toàn phá sản. Trừ phi kì tích xuất hiện, nếu không chỉ mong thời gian sẽ hóa giải thù hận giữa anh và cha.

Mạc Liên trở lại phòng thì đã đến giờ dùng cơm tối. Không nghe tiếng kể chuyện, cô tưởng rằng con trai Bạch Vân đã rời đi. Bước tới cửa phòng mới phát hiện đứa trẻ kia đang ngủ. Mà cái người đàn ông tính tình táo bạo ấy lại giúp cậu bé đắp chăn. Cô hòng cô ghen cứng, chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt khí nẩy lên hộc mắt. Anh ngẩng đầu, thấy cô. Cô đi lên, anh đã mở miệng.

- Nhóm của cô nên bảo vệ nó, tôi có lẽ sẽ làm nó bị thương.

- Có lẽ nhưng anh không có.

Cô hỗ trợ anh ngồi trên xe lăn, nhẹ giọng nói.

- Anh có lẽ rất đáng ghét nhưng anh không giống với những gì anh đang nói và mọi người suy nghĩ.

Anh bừa bãi nói, tự giễu nói.

- Đừng hi vọng vào tôi nhiều quá!

Giống như để chứng minh lời nói này của anh, buổi tối của anh toàn hoàn toàn khó nuốt. Anh không hề im lặng ngậm miệng, làm tất cả mọi người căng thẳng, ngược lại không ngừng mở miệng châm chọc phê bình. Mỗi người trên bàn cơm đều bị anh phê bình qua. Anh châm chọc Adam không làm việc đảng hoàng, anh phê bình Đường Lâm giật dây Adam bắt anh theo cô chạy loạn. Anh bảo bà nội là bạo quân ngang ngược lộng hành. Anh thậm chí cười nhạo Bạch Vân phát âm tiếng Anh không chuẩn.

- Nếu cháu còn không biết giữ lễ phép tối thiểu trên bàn ăn...

Katy rốt cục chịu đủ sự châm chọc của cháu nội, bà buông dao nĩa, để tránh mình đem đồ ăn ném vào mặt anh.

- Ta sẽ ném cháu ra ngoài.

- Cho nên tôi về sau có thể không cần lại đến nơi này chịu sự ân sủng của bà phải không?

Lời nói ác độc của anh khiến sắc mặt công tước phu nhân trắng bệch.

- Đủ rồi!

Mạc Liên bỏ lại đồ ăn, đột nhiên đứng dậy, giúp anh đẩy xe lăn đi ra khỏi phòng ăn, thẳng một đường ra ngoài cho đến khi đến vườn hoa mới chịu ngừng lại.

- Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra với anh?

Cô nổi trận lôi đình nhìn anh hỏi.

- Lễ phép, quan tâm đến người khác một chút khó lắm sao?

- Quan tâm? Bà phù thủy độc ác kia máu không có chút độ ấm. Cái bà ấy quan tâm chỉ là lợi ích của gia tộc Ace của bà ta thôi.

- Dù cho trước kia bà ấy có làm sai gì cũng đã phải chịu trừng phạt rồi, không cần anh trừng phạt bà! Cho dù anh là công tước Ace, nơi này vẫn là nhà của bà, anh ít nhất phải biết tôn kính chứ?

- Tôi muốn đối với ai thế nào đều là chuyện của tôi. Cô thấy không vừa mắt có thể biến về New York.

Cô hít sâu, sau đó gót chân xoay tròn, bỏ lại anh, xoay người liền hướng trở về. Nhìn bóng dáng cô không quay đầu lại, anh chậm nửa nhịp phát hiện chính mình không thể tự trở về, không khỏi tức giận quát.

- Chết tiệt, cô không thể để tôi ở đây!

Cô dừng lại, quay đầu, hai mắt bốc hỏa nói.

- Trừ phi anh đồng ý tối anh cùng người nhà nói chuyện giải thích đảng hoàng. Nếu không anh đừng mơ tôi đưa anh về để anh hạ nhục họ! Katy nói đúng, nếu anh ngay cả lễ phép cơ bản cũng không hiểu, sẽ không nằm ì ra giường. Adam cùng Đường Lâm bỏ lại công việc đến giúp đỡ, chăm sóc anh, Bạch Vân mang theo đứa nhỏ tới nơi này cùng anh, để lại anh cả Khấu Thiên Ngang một mình ở New York quản lý tạm thời giúp anh. Kết quả anh lại nói với họ những gì?

- Giúp tôi? Hắn còn ước gì được giúp tôi cả đời kia.

Anh rít gào.

- Nếu anh ấy thật sự phải ở New York cả đời, kia cũng là chính do anh tạo thành!

Cô tức giận hét lại.

- Tôi đến đây đã hai tháng, anh đối với việc làm vật lý trị liệu căn bản tuyệt không phối hợp. Chết tiệt, tôi còn phải uy hiếp đem anh trở lại có được sự hợp tác của anh. Tất cả mọi người đều hi vọng anh đi lại được chứ không phải chỉ có mình anh.

Anh cứng đờ, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

- Anh có tiền, có thể, đó chính là báu vật của anh. Chỉ cần anh nghỉ, muốn một lần nữa đứng lên tuyệt đối không phải việc khó! Nếu anh đồng ý soi gương, anh sẽ biết vết sẹo trên mặt không hề đáng sợ như thế. Nếu anh thật sự thực đức ý, phẫu thuật thẩm mỹ hiện tại cũng rất tiên tiến vậy anh rốt cuộc sợ hãi cái gì?

Anh một lời cũng không nói được, mím môi trừng mắt nhìn cô.

- Nói đi! Anh rốt cuộc đang sợ cái gì?

Anh vẫn trầm mặc không nói, tựa như tường đá cứng rắn, dù cho cô có kích động thế nào cũng không trả lời. Nước mắt trên mi trào ra, Mạc Liên không còn sức để truy vấn, chính là nhắm lại mắt, lại xoay người rời đi.

Trời mưa. Đã ba tiếng trời qua anh vẫn còn ở vườn hoa. Hai giờ trước, Katy đã kêu Lane đẩy anh vào nhưng anh lại khiến Lane bỏ chạy về. Nhìn thấy trời mưa càng ngày càng lớn, Adam đi ra vườn hoa, mặc cho mưa trên đầu, mặc cho Lam Tư kháng nghị, cứng rắn đẩy anh vào nhà. Trong phòng, nơi nơi không còn thấy thân ảnh của cô. Lam Tư hồ hững nhìn phòng ngủ trống trải, kỳ quái mình vì sao còn có thể cảm thấy đau lòng, anh thật hy vọng mình có thể giống như trước giống nhau, cảm thấy không sao cả. Cô đương nhiên là đã muốn đi rồi. Là chính anh đuổi cô về New York. Anh để mặc cho em trai sấy tóc, thay quần áo, sau đó giúp anh nằm lên giường. Đèn nhanh chóng được tắt đi, vậy mà anh vẫn trừng mắt nhìn tấm màn. Bóng tối bao trùm tất cả, dường như cả thời gian cũng ngừng chuyển động.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên có người đẩy cửa đi vào. Mũi anh ngửi được mùi hương quen thuộc, sau đó nệm bên kia lồm xồm. Người kia không có định tới anh, cũng không có bật đèn, chính là lẳng lặng nằm bên kia ở giường. Anh nhắm lại mắt, không biết nên hận cô, hay là hận chính mình. Anh vẫn không thể đi vào giấc ngủ, hồi lâu sau, anh nghe được trong bóng đêm vang lên tiếng nấc khe khẽ của cô. Rốt cục, anh nhịn không được vươn tay, đem cô kéo vào trong lòng. Anh không có nói lời nào, cô cũng thế. Cô ở anh trong lòng khóc thúc thích đến ngủ quên, anh biết khỏe mắt mình cũng cay cay.

Sáng sớm ngày hôm sau, Mạc Liên bị một cơn nóng làm cho tỉnh dậy. Không mất bao nhiêu lâu, cô liền phát hiện Lam Tư đang phát sốt. Nhiệt độ anh nóng đến dọa người, cô người còn mặc áo ngủ đã lập tức lao ra kêu Lane báo bác sĩ. Bác sĩ đến khám qua, mới phát hiện bởi vì sức đề kháng anh quá kém, tối hôm qua trúng gió liền cảm lạnh. Cô vì thế cảm thấy tự trách không thôi, cô cực nhọc cả ngày cả đêm chăm sóc anh, cho anh uống thuốc, uống nước, thay anh lau người, rửa mặt. Ba ngày sau, anh căn bản nhận không ra người, chính là ở trên giường rên rĩ lời vô nghĩa. Có mấy lần, cô còn tưởng rằng anh hôn mê rồi sẽ không tỉnh lại nữa. Đến ngày thứ tư, cô ngồi ở bên giường chuẩn bị thuốc cho anh, rốt cục nhịn không được khóc nấc lên. Nước mắt tràn đầy mặt, dường như một khi đã rơi xuống thì không ngưng được. Đáng chết, cô biết rõ anh rất ngoan cố, vì sao còn muốn bỏ anh lại giữa vườn hoa? Cô làm sao có thể ngu xuẩn như vậy? Cô vì sao không thể nhân nhượng anh một chút? Hiện tại của cô tự cho là đúng, liền làm hại anh.

- Đừng khóc!

Cô bị một giọng nói suy yếu làm cho hoảng sợ, quay đầu lại, mới nhìn thấy anh không biết khi nào đã tỉnh lại.

- Lam Tư?

Cô hai mắt đầm lệ mông lung ngây ngốc nhìn anh, chỉ thấy anh đưa tay lên, lau nước mắt trên mặt cô.

- Đừng nữa khóc..... Cô thật ôn ào.....

Anh oán giận, làm cho cô đột nhiên phục hồi tinh thần lại, cô nhanh chóng lau đi nước mắt, vội hỏi.

- Xin lỗi! Anh thấy khỏe không? Có cần uống nước không?

Anh gật đầu, cô vội vàng đỡ anh dậy, lấy gối kê sau đầu anh, giúp anh ngồi xong liền lấy li thủy tinh rót nước cho anh uống.

- Anh còn muốn gì không? Có muốn ăn chút gì?

Anh dựa vào gối, lắc lắc đầu, sau đó như là nghĩ tới cái gì, anh mở ra mắt, nhìn cô, khàn khàn nói.

- Hát! Tôi muốn nghe cô hát.

- Hát sao?

Cô ngây người ngẩn ngơ. Anh một mỗi một lần nữa nhắm mắt lại, gật gật đầu.

- Hát gì?

Nước mắt dâng lên, tầm mắt mờ hồ, cô nhẹ giọng mở miệng.

- Hát bài gì?

- Bài gì cũng được.

Anh cầm tay cô.

- Chỉ cần cô hát là được.

Bởi vì anh kiên trì, cô cuối cùng cũng cất giọng hát. Ngày nào đó, tất cả mọi người nghe được tiếng hát của cô đều dừng công việc đang làm. Tiếng hát khan khan âm áp của cô khiến anh lại lần nữa đi vào giấc ngủ. Chính là lúc này đây, nhiệt độ chưa từng lại liên tục kéo lên.

- Đây là cái gì?

- Canh gà.
- Thoạt nhìn không giống.
- Bỏ thêm các loại thuốc Đông Y có tác dụng miễn dịch.

Anh nhìn cái chén canh đen thui trên tay cô, trên mặt tràn đầy hoài nghi. Mạc Liên múc một muống, dở dành.

- Anh uống một miếng đi, không sao đâu. Đây là thảo dược Alex cùng Oa Oa đặc biệt đem từ nhà mẹ đẻ đến. Nhà Oa Oa đều là trung y, cha cô sau khi tiếp nhận sự nghiệp của ông nội cũng làm ăn rất khá. Bạch Vân hôm nay tự mình ở phòng bếp hầm suốt mấy tiếng đấy.

Nhìn cô giống như đang dở dành đĩa nhỏ, thìa đều đã đưa đến ngay miệng anh. Tuy rằng hương vị món canh kia rất khó ngửi nhưng anh vẫn phối hợp há miệng nuốt lấy. Ngay lập tức, anh nhăn nhó mặt mày. Đáng chết, khó uống đến mức anh muốn phun ra.

- Thứ này thật đáng sợ!

Anh liền đem ngum canh mới nuốt nuốt nhanh xuống, mới có biện pháp mở miệng nói chuyện. Cô lại bật cười.

- Tôi biết nó rất đắng nhưng người Trung Quốc có câu, thuốc đắng dã tật. Tin tôi đi, đó không phải thuốc độc đâu.
- Tôi là người phương Tây, chỉ cần ăn đồ Tây là được.

Nhìn thấy cô sắp múc thêm một muống, anh lập tức nói.

- Tôi nghĩ thuốc của phương Tây không thích hợp với tôi.
- Thuốc Đông y là dựa theo cơ thể mỗi người mà bốc. Thuốc này đã được Kha lão gia xem xét qua bệnh án cùng thể chất của anh rồi mới bốc thuốc. Anh vẫn là là mím môi, nhàu mày.
- Anh uống nhanh là được chứ gì.

Cô mỉm cười dụ dỗ nói.

- Uống xong tôi sẽ lấy điểm tâm ngọt cho anh.

Tuy rằng cô đang cười nhưng anh lại thấy cô trong mắt lo lắng, biết rõ chuyện anh cảm đã khiến cô hoảng sợ. Anh hiểu được cô nhất định tự trách mình hôm đó đã bỏ anh lại vườn hoa mà quên mất người kiếm chuyện lại là anh.

- Chỉ có một chén thôi đúng không?

Anh hỏi.

- Chỉ có một chén!

Cô gật gật đầu. Thờ sâu, Lam Tư tiếp nhận chén canh gà đáng sợ kia. Sau ngừng thờ, một hơi đem nó uống hết. Nước canh lướt qua đầu lưỡi trôi xuống cổ họng, anh thật sự nghĩ đến sẽ phun cái loại canh khó uống này ra mắt. Ngay lúc anh còn đang phân vân phun nó ra thì cô đã cúi người hôn anh. Anh lập tức nuốt xuống hết.

- Đây là thưởng cho tôi sao?

Anh mỉm cười nhìn cô.

- Tôi chỉ sợ anh phun ra.

Mặt cô ửng đỏ, cầm chén canh nhanh chóng tìm đường trốn. Anh rất nhanh đưa tay kéo cô ngồi trong lòng. Rất muốn ôm lấy cô, hôn cô thật cuồng nhiệt nhưng từ đầu đến giờ anh vẫn chưa có đủ dũng khí. Dựa đầu vào gối, anh chỉ cảm thấy khổ. Miệng khổ, tâm cũng khổ. Nhưng trên miệng vẫn còn vương lại hương vị ngọt ngào của cô, lại cùng với nỗi khổ kia tranh đấu hồi lâu.

Anh bị cảm gần một tháng. Cô mỗi ngày đều ở bên cạnh anh, mỗi khi anh muốn đều hát cho anh nghe. Thân thể anh từ từ hồi phục như cũ nhưng bọn họ đã không còn cái vã. Cô không hề bắt buộc anh làm vật lý trị liệu, anh cũng không nói ra những lời cay độc. Ngày ngày vì thế cũng trở nên thông thả mà đơn giản. Có một ngày buổi sáng, khi cô tỉnh lại, thấy anh đang nhìn cô nhưng lần này, anh không né tránh tầm mắt của cô, cũng không có trở nên chanh chua giống dĩ vãng. Anh nâng tay lên, khẽ vuốt vết sẹo trên thái dương cô, đau lòng nói.

- Tôi xin lỗi!

Cổ họng cô nghẹn nghẹn.

- Không sao.

- Tôi cho tới bây giờ cũng chưa từng có ý làm cô tổn thương.

- Tôi biết.

Cô mỉm cười, nước mắt lại theo khóe mắt chảy xuống. Lam Tư lau đi nước mắt trên má cô, chua xót.

- Cô nếu đủ thông minh thì nên về New York đi!

- Tôi không nghĩ thế.

- Vì sao?

Cô nhìn anh, rớt cục mở miệng thừa nhận.

- Bởi vì... em yêu anh!

Giống như bị thiên lôi đánh trúng, cả người anh chấn động. Làn môi cô run rẩy lộ ra một chút cười, trong mắt có nước long lanh, kiên định lặp lại nói.

- Em yêu anh. Thật lâu trước kia đã yêu anh. Em không dám thừa nhận với anh, bởi vì anh liền đem em trở thành hợp đồng. Em sợ mình sẽ bị thương, cho nên em trốn tránh. Cho đến khi em nghĩ anh đã chết...

- Tôi nói rồi tôi không cần cô thương hại.

Anh ra tiếng ngăn chặn cô, giọng nói rất ác liệt, trong mắt tràn đầy thống khổ cùng mệt mỏi, giống như không thể thừa nhận điều gì. Cô dịu dàng nhìn anh, nói giọng khàn khàn.

- Em cũng đã từng nói, em chưa bao giờ thương hại anh.

- Đừng lãng phí thời gian bởi con người phế vật như tôi...

Biết anh vẫn ngoan cố cho rằng cô chính là thương hại anh, đau lòng như sóng đánh úp từng trận khuếch tán tới toàn thân. Nhưng cô lại không ép buộc anh, chính là vỗ về mặt anh, nhẹ giọng nói.

- Em không thấy như vậy là lãng phí, cũng không đồng ý xem anh là phế vật.

Anh trầm mặc, không thèm nhắc lại. Nhìn gương mặt lạnh lùng, cứng rắn của anh, cô bất đắc dĩ nhếch môi.

- Em biết anh không tin nhưng xin anh hãy đồng ý một điều.

Anh vẫn như cũ không nói gì, chính là bi thương nhìn cô. Cô vuốt ve mặt anh, hôn lên làn môi lạnh lẽo, dịu dàng yêu cầu.

- Đừng đuổi em đi nữa! Em nhất định không đi!

Lam Tư ngó nhìn cô, sau đó chậm rãi đem cô kéo vào trong lòng, gắt gao ôm như muốn cô hòa tan vào mình.

Dưới sự chăm sóc của Mạc Liên, bệnh cảm của Lam Tư nhanh chóng hồi phục. Bác sĩ khám cho anh vài lần thấy anh khỏe mạnh cũng khá hài lòng. Nhưng vài lần hỏi anh về tiến độ vật lý trị liệu, anh vẫn như cũ không muốn phối hợp nhưng cũng không mở miệng mắng bác sĩ. Cô đối với sự ngoan cố của anh không nói thêm cái gì, vẫn như cũ mỗi ngày đứng giờ giúp anh mát xa, sau đó đẩy anh đi ra ngoài tản bộ, giống như đã thỏa hiệp với việc không làm vật lý trị liệu của anh.

Nhưng một cảm giác tội lỗi mỗi một ngày ở trong lồng ngực lại chùng chất thêm. Anh biết, anh thực ích kỷ. Anh biết, chính mình không nên tiếp tục thương hại như vậy. Nhưng anh lại không thể buông tha cho sự ngoan cố của mình. Anh đồng ý cứ giả vờ như thế. Một ngày, một ngày, lại một ngày, anh làm bộ không thấy được sự không đồng ý của Adam trong mắt, làm bộ không thấy cái nhíu mày của bà nội, làm bộ không thấy được ánh mắt đồng tình của Đường Lâm cùng Bạch Vân. Đến cuối cùng, anh thậm chí bắt đầu thuyết phục chính mình, cứ như vậy thì có gì không tốt.

Ít nhất cô ở bên người anh. Có lẽ không phải vĩnh viễn.

Không! Anh không cho chính mình suy nghĩ vĩnh viễn, anh chỉ muốn biết cô hiện tại ở ngay bên người anh. Cho nên, anh bỏ qua tầng tầng tội lỗi trong lòng. Anh trốn tránh sự thật, không thèm nghĩ tới tương lai, không đối mặt với lương tâm chính mình. Cho đến khi một viên đạn bay thẳng vào giấc mơ của anh khiến mọi thứ hoàn toàn sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thông Minh Định Hôn Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Ngày nào đó, mây như tơ. Gió nhẹ mềm mại thổi qua bờ sông, lục thảo đón gió lay động. Thừa dịp thời tiết tốt, cô đẩy anh sang hoa viên bên kia sông, người làm vườn tặng cô một bó hoa hồng đang nở rộ. Cô đang cầm hoa hồng, hướng về phía anh, nụ cười ngọt ngào, chiếc váy chấm bi màu trắng bay nhẹ dưới chân cô, làm cho cô cũng giống như một đóa hoa. Sau đó, anh thấy phía sau bờ sông, có bóng người khả nghi loang loáng. Một nỗi sợ hãi quét qua toàn thân anh, anh dùng hết sức lực cố đứng lên, hướng về phía cô đang đi tới, hét to.

- Liên! Nằm xuống!

Không một tiếng động, viên đạn bay qua mặt sông. Anh chưa kịp cứu cô đã té ngã. Hai chân anh vô lực, không thể khiến anh chạy đến bên cô. Anh ngã mạnh xuống đất. Một mùi đất hòa cùng mùi máu bao trùm tất cả. Tại giây phút khủng bố kia, anh chỉ có thể trơ mắt nhìn cô bị bắn. Máu đỏ tươi bắn lên mặt anh. Cánh hoa hồng cũng bị bắn trúng, từng đóa tung ra bay toáng loạn. Anh có thể nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt cô, thậm chí có thể nhìn thấy gương mặt đang tột cùng hoảng sợ của anh phản chiếu. Cô hơi nhíu mày, như là không hiểu đã xảy ra chuyện gì, không hiểu anh vì sao lại té ngã như vậy. Sau đó đau nhức hiện lên khuôn mặt thanh tú của cô, cô cúi đầu, vỗ về ngực đau đớn, mới phát hiện chính mình đang đổ máu. Cô ngẩng đầu nhìn anh, hai chân lại bởi vì vô lực mà quỵ xuống, bó hoa hồng trong tay rơi xuống nhất, một đôi con người đen vẫn gắt gao dõi theo anh. Sau đó, cô nở nụ cười, bất đắc dĩ lại buồn bã nở nụ cười. Mắt của cô lập tức nhắm lại, lại mở, nhắm lại, lại ra sức mở, giống như luyện tiếu hình bóng anh. Tiếp theo, thân thể của cô mềm nhũn, ngã ra hướng mặt sông.

- Liên!

Sợ cô bị trôi đến giữa sông, anh hoảng sợ ra sức khởi động chính mình, vươn tay kia thì đúng lúc bắt được tay cô, nắm chặt cùng cô ngã xuống mép sông. Anh đưa tay còn lại thì chỉ nắm được bùn đất nơi cạnh sông, một tay kia nắm chặt cô, nhưng tay cô lại từng chút, từng chút rời khỏi tay anh. Anh đối với cô rít gào nói.

- Chết tiệt, bắt lấy tay của anh! Liên! Tỉnh lại! Đừng rời khỏi anh, không cho phép em rời khỏi anh...

Ngay lúc anh nghĩ mình sẽ mất đi cô thì đôi mắt khép lại của, lại lặng lẽ mở ra nhưng không có tiêu cự.

- Bắt lấy tay anh!

Anh hung ác gào thét. Cô dùng hết sức lực cuối cùng, cầm tay anh.

- Đúng vậy, chính là như vậy, đừng buông tay anh!

Anh đem cô kéo đến bên người, sau đó mở miệng hô to.

- Cứu! Người đâu? Cứu!

Xa xa có người chạy tới, anh không ngừng gào thét, rít gào, khẩn cầu cô.

- Có người đến! Cố gắng một chút, anh lập tức đưa em đi bệnh viện, đừng rời khỏi anh

Bởi vì mất máu quá nhiều, cô một lần nữa nhắm lại mắt, hơi thở càng ngày càng mỏng manh, máu đỏ tươi thấm đầy trên ngực áo cô.

- Anh sẽ không làm trái lời em nữa. Làm ơn cố gắng đi, đừng bỏ anh một mình...

Trên mặt anh huyết sắc mất hết, anh có thể cảm giác được mạch đập của cô càng ngày càng mỏng manh. Cả đời này, anh chưa bao giờ cảm thấy bất lực như thế. Đúng lúc này, có người bắt được tay anh, anh ngẩng đầu, thấy người làm vườn, sau đó thêm một người, một người.

- Liên, mọi người đến rồi. Làm ơn cố gắng một chút!

Mọi người ba chân bốn cẳng đưa anh cùng cô kéo lên, anh không chịu buông tay cô ra, cũng không ngừng cùng cô nói chuyện. Anh không biết bên người rốt cuộc vây quanh bao nhiêu người, cũng không biết trực thăng từ lúc nào đã bay đến, anh chỉ biết là nhịp đập của cô càng ngày càng yếu. Anh ôm cô nước mắt rơi đều.

- Van xin em đừng bỏ anh! Anh yêu em...

Giọt nước mắt chen ra khỏi khóe mắt cô nhưng cô tuyệt nhiên vẫn không mở mắt.

- Làm ơn! Đừng đi!

Nhưng dù anh có khẩn cầu thế nào, tim cô cũng đã ngừng đập.

- Không!

Anh rít gào, vang vọng toàn bộ trang viên. Tim cô ngừng đập thì chúng ta phải kích nhip tim cô.

- Lam Tư, cậu tránh ra!

- Adam, kéo anh ra!

Anh giãy dụa, rít gào, sau đó có người kéo mạnh anh ra, một người khác đâm kim vào tay anh, anh lại vẫn cố siết chặt lấy tay cô.

- Em tỉnh lại! Tỉnh lại cho anh! Đáng chết, em dám bỏ anh mà đi sao?

Một bàn tay giáng thẳng vào má anh bắt anh ngừng mắng.

- Bỏ tay anh ra? Muốn cô ấy chết sao? Để nhân viên cứu hộ cứu cô.

Bạch Vân hung ác mắng, lạnh giọng lặp lại.

- Buông tay ra!

Cho đến lúc này, anh mới phát hiện đội cứu hộ trong trực thăng tới, trong đó có một nhân viên cầm dụng cụ kích tim. Bạch Vân đặt tay lên ngực, nhìn anh nói.

- Để bọn họ cứu cô ấy.

Anh buông lỏng tay ra. Nhân viên cứu một lần rồi lại một lần kích tim cho cô, cho đến khi cô đã có nhip đập lập tức mang cô bay đến bệnh viện. Cô được đẩy vào phòng phẫu thuật, anh bị chặn lại bên ngoài. Anh trên người tất cả đều là bùn cùng máu, móng tay trái đã có vài ngón bị gãy. Một vị y tá hỏi anh có bị thương không. Anh không trả lời nhìn chăm chăm vào phòng phẫu thuật. Sau lại, có người giúp anh lau vết bẩn trên mặt, thay anh bôi thuốc sát trùng vết thương, một người khác lấy quần áo sạch sẽ thay cho anh. Anh vẫn trừng mắt nhìn đèn nơi phòng phẫu thuật. Mọi người ở bên cạnh anh, anh đều chẳng để ý ngoại trừ ánh đèn phòng phẫu thuật.

- Đây là lỗi của anh!

Anh thấy được, anh rõ ràng thấy được có người khả nghi loang loáng bên bờ sông bên kia, lại không kịp cứu cô.

- Em yêu anh!

Cô nói. Anh không biết chính mình có cái gì đáng giá để cô yêu, anh không dám hy vọng xa vời tin tưởng cô thật sự thương anh.

- Anh rốt cuộc đang sợ cái gì?

Cô hỏi. Anh không dám trả lời, bởi vì anh sợ hãi mất đi cô, sợ hãi cô đối với anh chỉ là thương hại, càng sợ hãi chỉ cần anh đứng lên đi lại được, cô sẽ rời xa anh. Cho nên, anh sa vào việc nhìn cô ở hiện tại, cho dù nhìn cô ở trước mắt mắng anh, cũng không muốn đối mặt với sự sợ hãi kia.

- Đừng đuổi em nữa! Em nhất định sẽ không đi!

Cô nói, trong mắt chứa nước long lanh. Anh biết, anh luôn luôn làm tổn thương cô. Sống đến bây giờ, anh chưa bao giờ biết chính mình là loại người yếu đuối, nhát gan đến thế. Nếu anh không nhát gan như vậy, nếu anh không ngoan cố như vậy, nếu anh nghe lời của cô làm vật lý trị liệu, anh sẽ cứu kịp cô. Nếu không phải anh vẫn không chịu đối mặt sự thật, cô cũng sẽ không bị thương! Anh phải là bảo vệ của cô, anh lại chỉ lo sợ đau thương của chính mình. Chính mình đau, đã quên cho tới nay vẫn còn có người muốn giết cô.....

Đèn phòng phẫu thuật tắt đi. Anh muốn đứng lên, lại quên mất hai chân mình vô lực. Vừa đứng lên, vẫn lảo đảo một chút, ngay tại khi anh sắp té ngã thì một cánh tay cường tráng đỡ anh. Anh ngẩng đầu, thấy Adam. Anh buồn bã, yết hầu co rút nhanh, cho đến khi phát hiện em trai bên cạnh thì cũng thấy cả Bạch vân. Trên thực tế, ngay cả bà phù thủy cùng Đường Lâm cũng không biết ở khi nào đã chạy tới. Anh không biết nên nói cái gì, Adam đã mở miệng.

- Yên tâm, không có việc gì.

Anh nắm chặt tay em trai, Adam đưa anh ngồi vào xe lăn, lúc phòng phẫu thuật mở cửa liền đẩy anh đến. Bác sĩ cùng y tá cùng nhau đi ra.

- Cô ấy có khỏe không?

- Bart tiên sinh, phu nhân ngực trái trúng đạn, may mà viên đạn vẫn chưa vào sâu trong cơ thể, nhưng bởi vì mất máu quá nhiều, cho nên lâm vào hôn mê. Chúng tôi đã cố gắng hết sức tình trạng của cô cũng đã ổn định có điều...

- Điều gì?

Anh nắm chặt tay, hận không thể lập tức đi vào xem cô.

- Cô trong nhất thời bị sốc mạnh, não bộ thiếu dưỡng khí tạm thời, có khả năng làm cho não bộ tổn thương. Cho nên cần kiểm tra lại.

- Nào bộ tổn thương là có ý gì?

- Nào bộ tổn thương là chỉ phần ngoài thiếu dưỡng mà bị hao tổn. Tình huống nếu tốt một chút, cô chỉ mất phần trí nhớ ngắn ngủi. Tình huống nếu nghiêm trọng một chút, bệnh nhân..... Còn có khả năng sẽ không tỉnh lại được. Nhưng trên thực tế muốn xem bệnh nhân có thể nào thì chúng tôi sẽ kiểm tra và quan sát.

Cô bị đưa vào phòng bệnh đặc biệt. Một ngày chỉ có thể thăm bệnh ba lượt, một lần chỉ được phép vào hai người, nhiều nhất nửa giờ. Anh không muốn rời khỏi cô, cho nên cho dù không thể vào phòng bệnh, cũng tình nguyện ngồi chờ ở bên ngoài phòng bệnh. Dù cho ai tới khuyên, anh cũng không chịu đi nghỉ ngơi, lúc nào cũng nhìn qua cửa sổ thủy tinh, đau xót nhìn cô gái nằm trên giường.

Một ngày trôi qua, hai ngày trôi qua, ba ngày trôi qua. Nào bộ thiếu dưỡng khí, đánh mất trí nhớ, không thể tỉnh lại... Tuy rằng không có ai dám nhắc tới trước mặt anh, anh vẫn biết, cô rất khả năng biến thành người thực vật.

- Lam Tư, anh nên đi nghỉ đi!

Bạch Vân dịu dàng khuyên.

- Nếu còn như vậy người suy sụp chính là anh.

- Cô có biết...

Tay anh đặt lên kính thủy tinh, nhìn chăm chú vào người vợ yêu dấu đang mê man trên giường, lẩm bẩm nói.

- Lúc cô cười lộ lên, sẽ có đồng điệu rất nhỏ hiện ra, ngay tại nơi này. Cô luôn thích cùng tôi tranh cãi, lúc tức giận, sẽ đem cả họ tên tôi ra mà mắng. Đa số mọi người đều nghĩ cô rất lý trí, kỳ thật tính tình cô rất kém cỏi, căn bản chính là một cô gái người đầy bạo lực.

Bạch Vân nghe anh kể ra những gì anh biết về Mạc Liên, cổ họng không khỏi nghẹn nghẹn. Lam Tư mỉm cười.

- Cô bắt người ta trả giá cao để mua thí nghiệm độc quyền của cô, lại căn bản sẽ không quản lý tài sản, cô đem một nửa tiền quyền cho từ thiện mà không nói tên. Một nửa còn lại đầu tư vào thí nghiệm mới.

- Cô có biết năm trước vì sao cô ấy bỏ đi không?

- Vì sao?

Bạch Vân nhẹ giọng mở miệng.

- Bởi vì tôi đem cô ấy biến thành một bình hoa triển lãm, tôi làm tổn thương lòng của cô ấy. Cô ấy lại quay về... Cô ấy nói cô ấy yêu tôi...

Anh nhắm lại mắt, thống khổ nói.

- Tôi lại nói với cô ấy tôi không cần cô ấy thương hại.

Nhìn người đàn ông cao ngạo này, Bạch Vân chỉ cảm thấy đau lòng không thôi. Nước mắt tràn đầy khuôn mặt anh, trán anh tựa vào kính thủy tinh, không tiếng động mà khóc. Nước mắt của anh khiến cô không kiềm được xúc động, khóe mắt cũng bắt đầu ẩm ướt. Không thể lại mở lời khuyên anh rời đi, Bạch Vân chỉ có thể vươn tay, nhẹ nhàng chạm lấy đầu vai run run của anh. Trời ạ, cô thật sự hy vọng Mạc Liên có thể tỉnh lại, nếu không cô thật sự không hiểu được Lam Tư làm sao có thể chống đỡ được.

Ngày thứ năm. Cô vẫn nằm mê man trên giường bệnh. Nhìn gương mặt Mạc Liên tái nhợt không có chút máu, Lam Tư nắm tay cô, vỗ về cô cẩn thận trong lòng bàn tay.

- Kì thật, lần đầu tiên nhìn thấy em, anh vẫn cảm thấy em thật sự rất quen nhưng lại nghĩ không ra từng gặp ở nơi nào. Cho đến khi em nhắc tới, anh mới nhớ tới trước kia người lái xe Hoa kiều có một cô con gái nhỏ không chịu thua ai. Em biết không? Cha em luôn tự hào về em. Có một lần em chiến thắng một cuộc thi ở trường, ông đã mượn Chad một bộ tây trang, muốn đến trường học xem em. Chad hỏi ông ấy vì sao lại không mua? Tiền lương của ông ấy hẳn sẽ đủ để mua một bộ. Cha em đã trả lời tiền đó để dành cho em học đại học. Nhìn vẻ mặt tự hào của ông lúc đó, giống như em không chỉ đoạt giải của trường mà là đoạt cả giải Nobel. Lúc đó, anh rất hâm mộ, em có được người cha như thế.

Anh cầm lấy tay cô, đưa lên vỗ về vết thương trên mặt anh.

- Em nói, năm trước em bỏ đi chính là sợ không chịu nổi tổn thương bởi vì anh chỉ xem em là một người vợ trong hợp đồng. Cho nên em không dám thừa nhận em yêu anh..... Xác thực, khi đó, anh không hề nhận ra em quan trọng với anh đến thế. Khi đó, anh vẫn còn tức giận vì kế hoạch sụp đổ. Sau đó, luật sư của em đem đến cho anh chi phiếu cùng đơn li hôn. Anh lúc ấy rất muốn đem tất cả nhét vào miệng người luật sư đó. Sau khi luật sư đi, anh cầm lấy bút nhưng không cách nào ký xong hai bản.

Anh ngước nhìn người vợ vẫn nhắm chặt mắt.

- Anh không cách nào ký xong được. Em là của anh, báu vật của anh. Cả đời này, em chính là những gì tốt đẹp nhất của anh. Anh không có cách nào

buông tha cho em nhưng khi anh biết mình yêu em, khi anh muốn trở về tìm em thì tai nạn kia lại khiến cho anh...

Giọng nói anh nghẹn lại, hít một hơi thật sâu mới lại chậm rãi nói.

- Chỉ là một tai nạn mà cướp đi hết tất cả của anh. Mặt của anh. Chân của anh. Công việc của anh, còn có..... em. Em nói em không cần, anh cũng không thể không để ý. Em từng hỏi anh, anh đang sợ cái gì, anh không dám trả lời bởi vì anh sợ, sợ em chỉ vì do người nhà anh nên mới tới, sợ em chỉ là vì thương hại anh, sợ khi anh đã đi đứng lại được em sẽ rời xa anh. Dù sao, anh vốn không đáng để em yêu, huống chi..... bây giờ lại không trọn vẹn như thế...

Lam Tư nghẹn ngào thừa nhận.

- Cho nên anh trốn tránh. Cho nên anh không chịu làm vật lý trị liệu bởi vì anh rất muốn giữ em ở bên cạnh. Em nói đúng, anh là một kẻ nhát gan nhưng em không thể tưởng tượng anh sợ mất em đến dường nào...

Nắm chặt tay cô, anh đau xót thỉnh cầu.

- Em làm ơn tỉnh lại đi!

Người trên giường, vẫn như thế dù thời gian có trôi qua cũng không có phản ứng. Ba mươi phút thăm bệnh đã sắp hết, anh có thể nghe được tiếng bước chân y tá đi đến ngoài cửa.

- Chết tiệt! Em nói em sẽ không đi!

Cô vẫn như cũ lẳng lặng nằm giống như đang chìm vào giấc ngủ bình yên.

- Xin lỗi, công tước đại nhân, đã đến giờ.

Giọng y tá nhắc nhở ở phía sau vang lên. Anh bức chính mình đặt tay cô lại trên giường, nước mắt lặng lẽ rơi xuống. Giọt nước mắt nóng hổi rơi tòm lên mu bàn tay cô. Tay cô chỉ rung động một chút, anh biết đó chỉ là phản xạ bình thường của cơ thể. Năm ngày qua anh đã thấy rất nhiều lần. Anh nhắm mắt lại, lại áp chế không được sự nhói đau nơi ngực. Một bàn tay nhỏ bé mềm mại xoa mặt anh khiến tim anh càng thất lại. Trời ạ, anh thật hy vọng đây là thật sự... nhưng anh biết đây chỉ là ảo giác. Anh không dám mở mắt ra, bởi vì ảo ảnh đó trong nháy mắt sẽ biến mất. Anh nghiêng mặt, dụi vào bàn tay cô, nước mắt nóng hổi lại rơi đều.

- Đừng..... Đừng khóc!

Giọng nói khàn khàn, suy yếu của cô vang lên, anh lại chỉ cảm thấy đau lòng không thể hô hấp.

- Oh, oh my God!

Y tá phía sau bỗng hét lên, chạy ra ngoài gọi lớn.

- Bác sĩ! Bác sĩ!

Tiếng kêu của y tá, làm cho anh đột nhiên mở mắt. Người trên giường hai mắt đã không còn nhắm chặt mà mở to tràn đầy dục dăng, nước mắt từ khóe mi cô cũng chảy xuống.

- Em yêu anh!

Anh ngừng cả hô hấp, không có cách nào mở miệng, sợ tất cả chuyện này chỉ là mơ.

- Anh cả đời này....

Anh gắt gao nhìn chăm chăm cô, thờ cũng không dám thở.

- Đừng mong... thoát khỏi em...

Cô suy yếu lại kiên định nói. Anh sợ hãi nâng tay lên, run run bao lấy bàn tay cô trên mặt anh. Cô vẫn nhìn anh, bàn tay nhỏ bé ấm áp mà chân thật. Anh nắm chặt tay cô, khàn khàn run run giọng mở miệng.

- Anh yêu em!

Khóe môi tái nhợt của cô nở ra một nụ cười.. Nước mắt trên mi anh lại chảy ra....

Vài ngày sau, Mạc Liên chuyển sang phòng bình thường. Anh giúp cô chọn phòng VIP hạng nhất. Tuy rằng không còn hôn mê, nhìn cô vẫn rất mệt mỏi, thường thường tỉnh lại không bao lâu, lại mệt mà ngủ thiếp đi nhưng mỗi lần cô tỉnh lại đều nhìn thấy Lam Tư bên cạnh. Anh thủy chung ngồi bên cạnh, nắm tay cô. Đôi mắt thâm đen của anh thật biết sợ người hai giáp gây yếu có chút lồm xồm, cả người gây một vòng. Giống như người vừa mới bị tra tấn, từ cõi chết đi về không phải là cô mà là anh. Cô chưa từng nghĩ tới anh sẽ vì cô mà khóc, cô chưa từng nghĩ tới anh sẽ yêu cô nhưng trong đêm tối vô hạn kia cô rõ ràng nghe được giọng nói. Mỗi lần cô nghe được giọng nói anh mơ hồ, thân thể đau đến cô không thể chịu đựng được nhưng rồi khỏi

anh, lòng của cô lại càng đau. Cho nên cô bức mình đi về hướng có tiếng nói của anh, trên đường có mấy lần, cô đau đến muốn bỏ cuộc nhưng là giọng nói anh khàn lại khiến cô tiếp tục bước tới. Giọng nói anh cứ thế cứ thế dẫn cô Anh đang khóc, nóng bỏng lệ chảy xuống khuôn mặt, làm cho lòng của cô đau quá. Mới đầu cô không hiểu mình đã xảy ra chuyện gì, sau đó mới chậm rãi nhớ lại mình đã hôn mê năm ngày. Trên người cô chỉ bị bắn một lỗ nhỏ mà đã đau thành như vậy, thật sự rất khó tưởng tượng lúc anh bị gãy hai chân, lại nhiều chỗ như vậy thì phải trải qua biết bao đau đớn cùng tra tấn.

- Lam Tư?

Sau khi Bạch Vân rời đi, cô vỗ về mặt anh hỏi.

- Anh nên đi ngủ một chút đi!

- Anh ngủ rồi.

- Lúc nào?

- Lúc em ngủ.

Cô vừa đau lòng vừa buồn cười nhìn anh, sau đó nhẹ giọng mở miệng.

- Anh lên đây ngủ một chút đi!

- Em đang bị thương.

- Anh nhú mày.

- Anh sẽ đụng trúng em.

- Không đâu, giường này rất lớn.

Cô cầm tay anh, dịu dàng nói.

- Hơn nữa... nằm một mình... em ngủ không được.

Anh ngủ một mình cũng ngủ không được. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, Lam Tư không có do dự lâu lắm, lợi dụng khởi động chính mình, từ xe lăn đứng dậy, cẩn thận tránh vết thương nơi cổ tay cô, nhẹ nhàng nằm bên giường. Giường bệnh này so với giường thường thì đúng là rộng hơn nhưng hai người nằm chỉ vừa vặn. Cô mỉm cười nhìn anh, mười ngón tay đan lấy nhau.

- Cảm ơn.

- Ngủ đi.

Anh hôn lên ngón tay cô. Cô an tâm nhắm lại mắt. Lam Tư lặng lẽ nhìn gương mặt tái nhợt của cô. Trái tim cô đập nhẹ nhàng, xuyên thấu qua da thịt của cô, rơi vào lòng bàn tay anh. Hơi thở của cô nhẹ nhàng chậm chạp nhưng rất đều. Anh có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể của cô, hơi thở của cô. Nửa giờ sau, anh rốt cục không tự giác nhắm lại mắt.

- Đây không đúng quy định.

- Nó sẽ không ảnh hưởng đến vết thương của cô ấy đâu.

Tiếng bà phù thủy cùng y tá từ xa xa vọng lại. Anh thử tưởng mở mắt ra, lại mệt đến không thể mở ra.

- Nhưng...

- Cô nghi ngờ lời ta nói sao?

Tiếng nói lạnh lùng đầy sức mạnh của bà phù thủy vang lên.

- Không.....

- Để cháu dâu ta an tâm nghỉ ngơi mới là thứ quan trọng nhất. Ta tin viện trưởng cũng đồng ý cách nhìn của ta. Hay là cô đi hỏi ý ông ấy đi!

- Không cần, công tước phu nhân.

- Tốt lắm. Hiện tại ta và cô có thể đi ra để công tước nghỉ ngơi chưa?

- Dạ được, công tước phu nhân.

Tiếng nói chuyện dần dần xa. Âm thanh đóng cửa vang lên. Trả lại không khí yên tĩnh. Anh thả lỏng người, nhẹ nắm tay cô, nghe nhịp tim cô, cảm nhận hô hấp cô. Sau đó, từ từ chìm vào giấc ngủ...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thông Minh Định Hôn Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

- Đối phương đã giả dạng người làm vườn, cho nên người của chúng ta không phát hiện kịp.
- Bắt được người chưa?
- Xin lỗi, lúc đó quá hỗn loạn không thể chỉ đánh hấn bị thương, Danny đành phải bắn hấn.
- Vẫn là không có manh mối?
- Không có. Hấn thực sự rất sạch sẽ, vân tay không có ghi lại trong hồ sơ, cũng tra không ra được danh tính.

Tiếng nói chuyện trầm thấp, âm lượng không cao nhưng vẫn khiến cô tỉnh lại. Cô mở mắt ra, thấy Lam Tư không biết khi nào đã xuống giường, ngồi ở trên xe lăn. Một người khác đứng bên cửa sổ. Đáng người anh cao ráo, khỏe mạnh, Mạc Liên liền đoán ra anh chính là tổng vệ sĩ của tập đoàn Bart gia - Jake Brown.

- Những chuyện như thế này không thể tiếp tục xảy ra.

Lam Tư vẻ mặt lạnh lẽo.

- Tôi không muốn cô ấy lúc nào cũng sợ có người tự nhiên từ phía sau đẩy cô hoặc bắn cô.
- Tôi biết. Tin tốt là tôi đã cố gắng điều tra bao gồm từng đối tượng cùng cô hợp tác, đồng sự, cùng mấy công ty cùng cô tiếp xúc qua. Kết quả phát hiện tình trạng tài chính của tiến sĩ Cường Sâm Beirut hiện đang có vấn đề rất lớn. Ông cùng vợ nghiên cứu một thí nghiệm nhưng tiến triển không thuận lợi lắm. Tin xấu là vị tiến sĩ này được hãng dược Liên Hợp tài trợ.

Hãng dược Liên Hợp. Lam Tư rùng mình. Anh biết công ty gian thương này, nó là hãng dược lớn nhất nước Mỹ, nắm giữ được gần 10% thị trường. Jake trầm giọng nói.

- Chỉ một mình Beirut không thể xử lý mọi chuyện sạch sẽ như vậy. Tôi nghĩ việc hãng dược kia giờ trở thành gánh nặng rất lớn. Một năm qua, phòng thí nghiệm có vài lần bị xâm nhập, tôi nghĩ bọn họ cho rằng lấy cắp thí nghiệm của cô. Còn nếu không thể, bọn họ sẽ giết chết cô để thí nghiệm không hoàn thành được. Bọn họ có thể hi vọng Beirut có chút thành công. Anh nhìn Jake, ở nháy mắt nghĩ ra một điều.

- Cô ở đây không an toàn.

- Đúng! Chỉ cần có cơ hội, bọn họ sẽ tiếp tục thử. Nói thực ra, biệt thự Ace thật sự quá lớn, ngoài hàng trăm phòng ra còn có hàng trăm người làm. Nếu hơn nửa người bên ngoài muốn xâm nhập cũng rất dễ, chỉ cần ngay lúc biệt thự Ace tuyển người là vào được. Chỉ cần hai năm toàn bộ nhân viên có thể đều là tay trong của hãng dược kia. Trước khi xử lý được hãng dược, anh nên đưa cô ấy đi xa một chút, tốt nhất là đưa vào tường đồng vách sắt.

Lam Tư sắc mặt trầm xuống. Anh biết một chỗ tuyệt đối an toàn, anh từ nhỏ đến lớn, chưa có kẻ nào có thể trà trộn vào nơi đó. Nơi đó quả thật cứ như là tường đồng vách sắt. Nếu không phải việc nguy cấp, anh cũng không muốn trở về nơi đó nhưng anh lại càng không muốn thấy cô xảy ra chuyện gì. Trái tim yếu ớt của anh không thể chịu thêm được nhiều kích động nữa. Thở sâu, anh rất nhanh đưa ra quyết định.

- Liên lạc với Chad, thông báo với ông tất cả chuyện xảy ra.

- Vâng.

- Nói cho giám đốc hiện giờ của anh, tôi muốn nói chuyện với hấn.

- Không thành vấn đề.

Sau khi Jake đi ra ngoài, Lam Tư mới phát hiện cô đã tỉnh.

- Anh muốn đưa em về Bart gia sao?

Cô nhẹ giọng mở miệng, trong mắt có một tia bất an.

- Không.

Anh đẩy xa lần trở lại bên giường, cầm tay cô, kiên định nói.

- Anh muốn cùng em về đó!

- Anh xác định?

- Xác định.

- Nhưng cha anh...

- Ông không phải là vấn đề.

Cha anh, vĩnh viễn đều là vấn đề. Cô biết, bởi vì quan hệ cha con anh, anh thực không muốn trở về, nhưng anh trả lời lại không có chút chần chừ. Anh bởi vì an toàn của cô nên mới trở về. Nhìn anh, nước mắt đột nhiên lại lần nữa dâng lên.

- Anh sẽ không để bất cứ ai làm tổn thương em.

Thấy cô trong mắt long lanh ngân ngấn, anh cam đoan.

- Bao gồm cả chính anh.

Cô ghen ngào nhìn anh, không biết nên nói cái gì.

- Huống chi, lúc anh làm vật lí trị liệu nếu không có em ở bên cạnh dõi đi sự chú ý của anh. Anh sợ sẽ nhìn không được mà đánh chết bác sĩ.

Anh nói làm cho cô bật cười, nước mắt cũng theo đó chảy xuống. Qua lâu như vậy, bây giờ anh mới lại là anh. Lần đầu tiên chủ động mở miệng nhắc tới việc anh muốn làm vật lí trị liệu, cô thật sự không dám tin.

- Anh muốn... làm vật lí trị liệu?

- Đúng!

Anh gặt gao cầm tay cô, nhìn cô, yết hầu co rút nhanh nói.

- Nhưng em cũng đừng quá hi vọng. Anh không dám chắc mình có thể đi lại được. Cho dù anh thật sự có thể đi lại, thoát nhìn cũng sẽ không bình thường. Cả đời còn lại sẽ giống người bị thọt. Mặt của anh, cho dù chỉnh hình có thể mờ vết bóng nhưng vẫn không thể loại bỏ hết vết sẹo.

- Em biết.

Cô bình tĩnh ngược mặt nhìn anh.

- Anh...

Anh càng ngày càng cứng ngắt.

- Vĩnh viễn cũng không có khả năng trở lại như lúc trước.

- Em biết.

Cô đưa tay, vỗ về phía mặt trái bị bóng của anh, rung rung ghen ngào mỉm cười.

- Em nói rồi, em không cần một bạch mã hoàng tử chỉ biết ngây ngô cười. Em từ nhỏ chỉ thích cái mũi xấu tính, đang ghét thôi.

Cô đã từng nói. Lam Tư trong lòng nóng lên, không khỏi lại đỏ hốc mắt. Anh cúi người hôn cô, cũng đã biết rõ ràng cả đời này anh cũng không buông tha cho cô.

Ngày rời khỏi nước Anh trời lại đổ mưa phùn bay bay. Thừa dịp Lam Tư cùng Bạch Vân nói chuyện, công tước phu nhân đi tới bên người cô. Tuy biết hai người rời đi là chuyện sớm muộn nhưng bà vẫn không khỏi đau lòng.

- Đừng dễ dàng buông tha cháu ta.

Mạc Liên dịu dàng cùng cô cam đoan.

- Cháu biết rồi!

Lão phu nhân hít một hơi thật sâu.

- Lam Tư... phiền cháu chăm sóc.

Mạc Liên nhẹ nhàng cầm tay lão phu nhân, nhìn bà nói.

- Chờ khi cháu khỏe hơn một chút sẽ nhờ người đó đưa về đây thăm bà.

Tuy rằng không nói rõ nhưng cả hai người phụ nữ đều biết “người đó” là ai. Lão phu nhân trong mắt lấp lánh nước, bà gật gật đầu, sau đó mới thở sâu, đứng thẳng lưng, hướng mặt về phía cháu nội.

- Chăm sóc cô ấy cẩn thận.

- Tôi biết.

Lam Tư nhìn bà phù thủy nghiêm mặt trước mặt, ngoài sự chú ý của mọi người nói.

- Chờ mọi chuyện xong xuôi, tôi sẽ trở về.

Lão phu nhân trên mặt gần đầy nếp nhăn hiện lên kinh ngạc. Lần đầu tiên có thể đối diện hòa bình với đứa cháu chung huyết thống. Cũng có mũi câu giống như anh, thậm chí cả hai người đều có tính lộng quyền như nhau.

- Lúc trở về, tôi còn nhiều chuyện muốn nói với bà.

Lão phu nhân cổ họng nghẹn cứng, kiềm nén nước mắt, gật đầu nói.

- Cháu muốn biết gì ta cũng đều nói.

Lam Tư hướng về phía bà cuống cầm, sau đó mới cùng Mạc Liên và những người khác lên xe rời khỏi bệnh viện, hướng về phía sân bay. Đến lúc này, nước mắt Katy mới chịu rơi xuống. Lane bước lại đưa khăn cho bà. Bà nhìn theo chiếc xe ngày càng xa, dưới sự trợ giúp của Lane cũng lên xe trở về biệt thự lạnh lẽo. Chính lúc này đây, bà mới dám cô hy vọng xa vời, tương lai có một ngày, lại được nhìn thấy một khung cảnh vui tươi tràn đầy tiếng nhạc trong phòng mình.

Vì đề phòng có chuyện xảy ra, Lam Tư mời cả đội nhân viên cấp cứu đi theo đến thẳng sân bay. Máy bay của anh từ Luân Đôn nước Anh mưa dầm mưa dề bay vùn vụt toàn bộ Bắc Đại Tây Dương cùng bắc Châu Mỹ, đáp xuống Los Angeles tràn đầy nắng. Vừa ra khỏi hải quan, Mạc Liên liền thấy Chad cùng Khẩu Thiên Ngang mang theo đại đội vệ sĩ đứng chờ sẵn. Toàn bộ vệ sĩ đều có thân thể cường tráng, hơn nữa toàn bộ đều vest đen, đội kính đen, vừa thấy chỉ biết là vệ sĩ. Trên thực tế, bọn họ căn bản chính là quân đội tư nhân của Bart gia.

Khẩu Kính mới tròn ba tuổi đã lâu không gặp ba ba, lập tức vui vẻ vọt đi lên. Khẩu Thiên Ngang cười ôm lấy con, hôn trán cậu một cái, Khẩu Kính liền cười khanh khách. Bạch Vân cười đi tới, Khẩu Thiên Ngang một tay ôm con, một tay vòng qua thắt lưng vợ, cúi đầu hôn vợ một cái.

- Sao anh lại đến đây? Em còn nghĩ anh ở New York.

Bạch Vân đỏ mặt hỏi.

- Anh nhớ em!

Anh không chút ngượng ngừng nói, sau đó nhìn về phía Lam Tư đang ngồi ở xe lăn, nhíu mày nói.

- Hơn nữa anh còn nhận được lệnh triệu kiến của đại công tước kia.

Người đàn ông này cứ thích khiêu khích anh em mình. Bạch Vân vừa bực mình vừa buồn cười vỗ vỗ ngực một chút, nhẹ giọng nói.

- Đừng làm loạn. Anh ấy chịu nhiều vất vả rồi.

- Đó là do hấn tự chuốc lấy.

- Khẩu Thiên Ngang.

Cô nhìn mi cảnh cáo.

- Được rồi! Được rồi! Anh không nói nữa!

Anh cười lại hôn cái miệng nhỏ nhắn của cô một cái, mới ôm con, nắm thắt lưng vợ, cùng nhau xoay người đi đến Mạc Liên mặt vẫn còn tái nhợt đang ngồi xe lăn ở phía trước, mở miệng hỏi.

- Cô khỏe không?

- Khỏe!

Mạc Liên nhìn bọn họ, không khỏi mỉm cười, tình cảm vợ chồng này thật ấm áp cứ khiến người khác phải ngưỡng mộ. Khẩu Thiên Ngang hướng cô cười, sau đó mới nhìn về phía Lam Tư.

- Hi, đại công tước Lam Tư...

Anh nói còn chưa nói xong, thắt lưng sườn đã bị Bạch Vân hung hăng thúc một cái. Anh bị đau, lập tức ngoan ngoãn cầm miệng. Mạc Liên thiếu chút nữa phì cười, cúi đầu che dấu ý cười. Một bàn tay ấm áp nắm tay cô, Mạc Liên ngẩng đầu, thấy Lam Tư lo lắng nhìn cô. Cô nắm lại tay anh, mỉm cười giúp anh yên tâm. Nhưng anh vẫn mở miệng bảo mọi người mau về nhà. Chỉ chốc lát sau, hai người được đưa lên xe, hướng về Bart trang viên. Bởi vì một môi cùng tác dụng của thuốc, cô lên xe liền ngủ thiếp đi. Cô lại tỉnh lại đã là lúc hoàng hôn. Bọn họ không biết ở khi nào sớm đến Bart gia, cô không biết mình tại sao lại nằm trên giường, cũng không biết y tá từ khi nào đã đổi chai nước biển mới nhưng cũng không vì thế mà lo lắng. Anh không ở bên người nhưng cô có thể nghe thấy tiếng anh ngoài phòng ngủ, cô an tâm nhắm lại mắt, nặng nề ngủ.

Trong đại sảnh, nắm vị anh em Bart gia đã đến đông đủ.

- Cô ấy có khỏe không?

Hawke hỏi.

- Cô ấy không có việc gì, bác sĩ nói cô ấy mệt do đi đường dài thôi.

Lam Tư nhìn đứa em cùng nhau lớn lên trước mắt, thở sâu nói.

- Tôi nghĩ mọi người đã nghe được Chad kể qua.

Vài người gật đầu, Alex mở miệng hỏi.

- Jake đã nắm được chứng cứ Cường Sâm Beirut thuê sát thủ giết người. Hắn đã không còn vấn đề. Còn hãng dược kia, anh tính sao?

Khẩu Thiên Ngang khước miệng giương lên.

- Bán tháo cổ phiếu của họ, khiến họ sứt giá mà phá sản.

- Cổ phiếu? Anh có cổ phiếu Liên Hợp sao?

Hawke hỏi.

- Mua lâu rồi!

Lam Tư liếc mắt nhìn Khẩu Thiên Ngang hai tay ôm ngực, tựa bên cửa sổ một cái, mới nói.

- Buổi sáng ngày mai, Beirut sẽ bị người chúng ta tóm về. Chúng ta chỉ tung ra tin tức họ đứng sau vụ ám sát này, đồng thời lại tung tin họ sắp phá sản...

- Nhưng chẳng phải công ty đó làm ăn rất tốt sao?

Adam nhún mày.

- Ngày mai sẽ không thể nữa.

Khẩu Thiên Ngang giải thích cho em trai.

- Liên Hợp có năm nhà đầu tư lớn. Trong đó hai nhà, chúng ta có được 20% cổ phiếu cùng mười bảy công ty cổ phần. Chúng ta có thể gây áp lực đối bọn họ, tuy rằng không thể tạo ra ngay việc phá sản. Nhưng chỉ phải có loại tin tức này truyền ra, các nhà đầu tư khác liền nhanh chóng rút vốn. Chưa tới một tháng, cổ phiếu của Liên Hiệp sẽ thật giảm thảm hại.

- Tôi muốn mua hết cổ phiếu của nó, đợi cho khi cổ phiếu tăng lên, lại một lần nữa tung ra toàn bộ.

Lam Tư đem hế ra danh sách đẩy lên phía trước, lạnh giọng nói.

- Sau đó, tôi muốn các cậu để cho ngân hàng chúng ta nắm giữ cho họ vay vốn, dụ họ mua lại cổ phiếu.

- Bọn họ là ai?

Alex hỏi.

- Hội đồng quản trị của Liên Hợp.

Lam Tư sắc mặt lạnh lẽo nói.

- Sau khi cho vay, lại tung tin hăng được của họ gây ô nhiễm môi trường làm cho cổ phiếu rớt xuống. Tôi muốn mỗi người trong họ đều mang nợ chồng chất cả đời không đứng lên được.

Ngày hôm sau, các em trai cùng em dâu đi vào thăm Mạc Liên. Mạc Liên lúc này mới biết, người nhà của anh tất cả đều về đây. Những anh em không cùng huyết thống, tình cảm của bọn họ cũng dường như không tốt. Thực tế không phải như thế, bọn họ đều quan tâm anh. Anh chỉ cần gọi điện, tất cả đều tới đây. Xác định cô không có việc gì, Lam Tư liền cùng các anh em đi ra phòng khách, chỉ để lại phụ nữ trong phòng nói chuyện phím. Bạch Vân vừa ăn táo vừa mỉm cười nhìn cô.

- Năm anh em, năm công việc bình thường đều phân tán ở các nơi. Một năm chỉ có hai lần bởi vì cha bắt buộc phải về đây. Một lần là sinh nhật George, một lần là năm mới. Lúc này đây vì cô mà phá lệ rồi.

- Đúng nha! Đúng nha! Bọn họ đều ở các nơi khác nhau. Em cùng Alex ở phí thành, Adam cùng Đường Lâm ở Seattle, Bạch Vân cùng Khấu ca bình thường ở Đài Bắc, Hawke cùng Ninh Ninh ở tại Las Vegas. Bởi vì khoảng cách quá xa, cho nên George quy định mọi người một năm phải về đây hai lần.

- Bọn họ tốt nhất là ở xa một chút. Nếu không em sẽ nghĩ họ sẽ có người tức mà bóp chết cha.

Ninh Ninh vừa nói theo Bạch Vân vừa lấy một quả táo. Đường Lâm nghe vậy bật cười.

- Tính tình cha đạo này tốt hơn nhiều thì phải nha?

- Đó là vì di Sheila.

Ninh Ninh nói.

- Sheila? Tính tình George nhờ Sheila sao?

Oa Oa tròng lớn mắt.

- Sheila là ai?

Mạc Liên tò mò hỏi.

- Bạch Vân gọt một quả táo đặt lên đĩa, giải thích nói.

- Sheila là người đại diện cho người mẫu. Bạn thân của cô lúc trẻ mang thai Hawke sau đó lấy cha. Sheila cùng cha quen biết lâu rồi. Lần trước, bệnh tim cha tái phát chính di Sheila đã chăm sóc cho cha.

- George với Sheila? Không thể nào?

Oa Oa lại kinh hô ra tiếng. Ninh Ninh ăn quả táo.

- Bọn họ ở một chỗ lâu rồi, bằng không em nghĩ sao một lão gia hào hoa như vậy làm sao có thể hai mươi mấy năm qua đột nhiên tu thân dưỡng tính, ngay cả cái chuyện xấu cũng không còn.

- Một khi đã vậy sao họ không kết hôn.

Đường Lâm tò mò hỏi.

- Cha rất muốn, là Sheila không chịu.

Ninh Ninh nháu mày, giả tiếng theo giọng nói kiêu ngạo của Sheila.

- Kết hôn? Cho dù kết hôn rồi thì sao? Ông già kia xem kết hôn cứ như ăn cơm. Ly hôn với anh mà nói tựa như địt một cái. Kết hôn? Đừng có mơ!

Cô nói còn chưa nói xong, các cô đều đã cười ra tiếng. Sau lại, các cô lại nói một ít về tật xấu của chồng, nghe kể chuyện lúc nhỏ của Lam Tư cùng các anh em khác, Mạc Liên thỉnh thoảng cười ra tiếng. Các cô ở chung một chỗ rất phù hợp, trêu chọc lẫn nhau, trao đổi cách dưỡng da, nói chuyện phiếm mang thai khi không có phương tiện, vui sướng khổ cực khi nuôi con. Sau đó nhất trí công nhận Bạch Vân tuyệt đối là quán quân hoàng hậu Bart gia. Cô tán gẫu đã quên cả thời gian, cho đến khi Lam Tư đi vào cất tiếng đuổi mới biết mình đã rất mệt.

- Lần sau đừng nỡ cổ sức mà ngồi nghe, không cần vì các cô huyền não kia mà làm cho mình bị mệt.

- Em không có cố gắng nghe. Các cô ấy nói chuyện thật sự rất vui.

Dưới sự bắt buộc của Lam Tư, cô nằm xuống trên giường, nhìn anh nói.

- Em là con một, từ nhỏ cũng chỉ có một mình. Các cô làm cho em cảm thấy như có thêm bốn chị em, quả thật rất vui.

Anh không cho là đúng nhưng cũng thông minh không phê bình. Nhìn vẻ mặt của anh, cô cười cười, nắm tay anh, dịu dàng nói.

- Các cô ấy cho em biết rất nhiều chuyện.

- Như là chuyện gì?

Anh nhú mày.

- Như là anh có những em trai rất tốt, tuy rằng anh không hề xứng với chức anh trai chút nào. Anh có biết khi Adam sáng tác bài “Cha tôi” đã lấy anh làm hình mẫu không?

Lam Tư sùng sốt, xấu hổ nói.

- Đó là do cậu ấy đang tức giận cha.

- Có lẽ cũng là một phần nhưng theo Đường Lâm kể Adam nói lúc nhỏ đi họp phụ huynh đều là do anh đi.

- Đó là bởi vì cha quá bận.

Anh sắc mặt ửng đỏ biện giải, sau đó dừng một chút, lại nhìn không được lòng tràn đầy khó chịu bỏ sung.

- Anh cùng Adam chỉ cách nhau sáu tuổi.

- Em biết.

Mạc Liên cười khẽ.

- Cha cậu ấy mà trẻ thế sao?

Anh hung tợn nhú mày.

- Em biết nhưng em nghĩ...

Cô đưa tay anh kéo đến bên môi, hôn nhẹ lên, mỉm cười dịu dàng nói.

- Anh nhất định sẽ là người cha rất tốt.

Lam Tư ngây người một chút, anh chưa từng nghĩ tới việc này. Nhưng trong một khoảnh khắc, anh cơ hồ có thể lập tức nhìn thấy ở trong đầu một cô bé giống như cô. Có gương mặt thanh tú của cô, có tính tình kiên cường của cô cùng mái tóc màu đỏ của anh...

- Trời ạ, anh hi vọng nếu là con gái đừng có cái mũi ưng câu đáng ghét, khó ưa giống anh.

Anh không chút suy nghĩ thốt ra suy nghĩ trong đầu. Mạc Liên nở nụ cười.

- Em nghĩ con sẽ không để ý. Nếu con để ý thì em sẽ dắt con về tìm Katy. Con nhất định sẽ rất vui khi thấy mình giống bà. Chỉ cần hừ một cái cũng khiến người ta xấu hổ.

- Anh nghĩ con gái mình sẽ không gả được cho ai.

Anh nhú mày lăm lăm khiến cô cảm thấy vừa buồn cười vừa đáng yêu. Chuyện đùa nhỏ còn chưa thấy hình hài anh đã lo gả không được. Người đàn ông này quả nhiên sẽ người cha tốt.

- Nói không chừng... Là con trai thì sao?

Cô nhắc nhở anh, nhẹ nhàng ách xì một cái.

- Anh thích con gái.

Anh đưa tay khẽ vuốt tóc cô.

- Ngủ đi, đừng có chống đỡ nữa, mắt em sắp mở hết lên rồi kia.

- Em hy vọng...

Cô nhắm mắt nhắm mắt lại, nhẹ giọng tiếng. Sau đó trong vòng tay anh, mỉm cười tiếng vào mộng đẹp. Tuy rằng giọng nói của cô rất nhẹ, dường như tan trong gió nhưng anh vẫn rõ ràng nghe thấy lời nói trong khi mơ màng của cô làm cho anh vô cùng cảm động.

- Em hi vọng con đều giống anh.

Dưới sự chăm sóc của anh, Mạc Liên ngày càng khỏe mạnh. Bạch Vân cùng ba cô giá kia cũng thường tìm cô chuyện phiếm, Mạc Liên không còn thấy mệt nữa, bắt đầu có thể xuống giường ra vườn tản bộ. Ngược lại Đường Lâm tới thời gian đầu mang thai thường thường chưa nói xong một nửa đã buồn ngủ. Một tháng sau, cô cuối cùng cũng gặp được Sheila Sander nổi tiếng, bà là một người phụ nữ khôn khéo giỏi giang, tính tình cay nồng, bề ngoài của bà thoát nhìn chỉ có ba, bốn mươi tuổi, căn bản không giống như đã năm mươi. George Bart xác thực đã bị bà chiếm giữ.

- Anh có biết cha thích dì Sheila không?

Nghe câu này, Lam Tư đang đứng làm vật lí trị liệu suýt vì bất ngờ mà té ngã. Anh kinh ngạc nhìn cô, ba giây nói không ra lời, sau đó mới phun ra một câu.

- Em nói cái gì?

Mạc Liên khòe miệng giữ nụ cười.

- Ninh Ninh nói cha anh cùng dì Sheila đã qua lại hơn hai mươi năm rồi.

Lam Tư nắm chặt bắt tay, gian nan bước ra bước tiếp theo, mới thở phò phò nói.

- Anh nghĩ cũng tới lúc rồi.

- Cho nên anh biết sao?

Anh trầm mặc hai giây, mới nhìn cô nói.

- Anh vài năm trước đã vô tình thấy cha cùng Sheila ở chung một chỗ.

- Vậy anh có biết khi anh gặp tai nạn, cha liền tái phát bệnh tim không?

Anh lại lâm vào cứng đờ, sau đó mới nói.

- Biết!

- Khi đó chính là Sheila chăm sóc anh.

Mạc Liên từ ghế trên đứng lên, cầm khăn mặt, đi đến trước mặt anh, nhìn thẳng ánh mắt anh, nhẹ giọng nói.

- Ông rất muốn đến nước Anh thăm anh nhưng bác sĩ cùng dì Sheila không cho phép.

Cô thay anh lau đi mồ hôi trên mặt.

- Cho đến khi anh tỉnh rồi, ông ấy vẫn còn nằm trong bệnh viện.

Anh nhắm mắt lại, bởi vì hai chân đau đốn mà nhăn mặt.

- Anh nên nghỉ ngơi đi!

Cô vươn hai tay, ôm anh, chống đỡ anh, nhẹ giọng nói.

- Tìm thời gian cùng George nói chuyện đi, anh không thể yêu cầu ông che chở cho chúng ta với cái mặt như thế được. Có lẽ trước kia ông đã từng làm sai gì đó nhưng lần này anh không vứt bỏ anh.

Lam Tư thở dài, sau một lúc lãu thoải mái rồi, mới hứa hẹn nói.

- Anh sẽ.

Cô đưa anh nằm trên giường nghỉ ngơi, chỉ chốc lát sau, chuyên viên vật lý trị liệu liền tiến vào giúp Lam Tư mát xa cơ bắp, Mạc Liên thì lại ngồi bên cạnh giúp anh phân tán sự chú ý.

Gần đây dưới sự hỗ trợ của chuyên viên, chân Lam Tư dần có khởi sắc. Anh mỗi ngày đều tự làm vật lí trị liệu. Bởi vì anh để lâu cho nên so với người bình thường làm vật lí trị liệu thì đau đốn hơn rất nhiều. Nhưng mặc kệ lại đau như thế nào, anh cho tới bây giờ chưa từng mở miệng oán giận. Người lúc trước ở nước Anh ném đồ khắp nơi dường như không phải là anh nữa. Chuyên viên vật lý trị liệu - Pike, còn thường thường khen ngợi Lam Tư là người bệnh chịu khó phối hợp nhất anh từng thấy. Anh mỗi lần nghe được khen ngợi, đều đã trừng mắt nhìn vị chuyên viên kia khiến Mạc Liên nhìn không được muốn cười.

- Quá tuyệt vời, quá lợi hại!

- Đúng vậy, chính là như thế!

- Nào, ngoan, nâng chân của anh lên. . .

Thừa dịp chuyên viên nghỉ ngơi đi vệ sinh, Lam Tư sắc mặt xanh mét thấp giọng ở bên tai cô uy hiếp nói.

- Nếu bà ấy còn dùng cái giọng khen ngợi con nít ba tuổi, anh sẽ đuổi cổ bà ta.

- Em thấy bà ấy cũng chỉ vì muốn khích lệ anh thôi.

Cô buồn cười nói.

- Một câu! Chỉ một câu nữa! Bà ấy sẽ được về nhà khen chính mình.

Anh nổi hết gân xanh nói. Nhìn về Lam Tư nghiêng răng nghiêng lợi như đã tới cực hạn chịu đựng, cô đành phải uyển chuyển nói với vị chuyên viên kia. Pike có vẻ chấn động, có chút thương tâm đành phải im đi một thời gian. Nhưng nhẫn nại chỉ được một tuần, dưới sự giúp sức của Kha Xảo Oa, bà vẫn cứ như cũ. Ngay từ đầu, Oa Oa chỉ là người cung cấp kim châm cứu, sau lại thấy nói chuyện với Pike rất vui nên không có bao nhiêu lâu, hai người bọn họ tụ thành đội cổ động riêng của Lam Tư. Mặc Liên biết, Lam Tư đối với hai người rất đau đầu, lại không thể nổi giận với em dâu. Tuy rằng anh lần nữa uy hiếp đuổi cổ Pike sau đó đem Oa Oa quăng đến Thái Bình Dương nhưng anh thật sự cũng chưa có làm. Trong lúc này, anh em trai anh vẫn thường đến thăm. Kỳ thật cô không phải không biết anh ở bên ngoài đã làm cái gì, cô đã xem báo, cũng xem tin tức, biết Cường Sâm Beirut - kẻ khả nghi xúi giục mưu sát đã bị bắt, cũng biết phía sau là do hãng được giựt dây. Tin tức ồn ào huyền ảo nhưng tất cả mưa gió bên ngoài đều do anh chống đỡ hết cho cô.

Ba tháng sau, anh đã có thể chống gậy đi được một đoạn. Tuy rằng vẫn còn rất gian nan nhưng khi cô nhìn anh đang bước về phía cô đã cảm động đến rơi nước mắt.

- Anh yêu em!

Anh nói sau đó cúi đầu hôn cô.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thông Minh Định Hôn Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

- Lam Tư! Lam Tư, tỉnh lại!

Anh người đầy mồ hôi tỉnh giấc. Mặc Liên vỗ về gương mặt ướt đẫm của anh, lo lắng nhìn anh, dịu dàng nói.

- Không sao! Anh chỉ gặp ác mộng thôi!

Anh đột nhiên kéo cô vào trong lòng, ôm chặt lấy, cô có thể cảm giác nhịp tim hoảng loạn xuyên qua cả thân thể anh.

- Lam Tư, anh có sao không?

Anh không thể mở miệng, chỉ vì lại mơ thấy cô trúng đạn. Hơn nửa lúc này đây, ở trong mộng, cô đã chết. Tim của cô ngừng đập, không tỉnh lại nữa. Để lại anh lẻ loi, cô độc trên thế giới này. Hoặc hiện tại đây, chính là mơ! Ý nghĩ đáng sợ hiện ra trong đầu khiến anh lần nữa người đầy mồ hôi. Không! Đây không phải là mơ! Lúc này mới chính là mơ! Anh có thể ngửi được mùi hương trên người cô mùi, cảm giác được da thịt ấm áp của cô. Anh đặt tay lên ngực cô, rõ ràng nhận thấy được nhịp tim cô đang đập nhưng anh vẫn cảm thấy như trong giấc mơ. Thân thể lạnh như băng khi cô chết vẫn còn lưu lại phảng phất. Không thể chịu đựng được nỗi sợ hãi xâm lấn kia, anh xoay người áp cô dưới thân, hôn cô, vuốt ve cô, cảm nhận cô ở dưới thân, cảm cô trong vòng tay anh, cảm nhận thân nhiệt cùng hơi ấm của cô.

- Lam Tư?

Cô hoảng sợ, lại bởi vì cảm giác anh mang đến mà không thể cự tuyệt anh. Anh là hơi ấm, là lửa nóng, anh tham lam cắn nuốt cô. Hai tay một đường trượt tới móng của cô, nhanh chóng kéo quần lót của cô xuống. Sau đó mở chân cô ra, nhanh như cắt tiến vào. Mắt cô mở to cực hạn, thờ dốc không ngừng. Khuôn mặt anh ở dưới ánh trắng càng thêm rõ ràng, đôi mắt màu xám đồng như có lửa cháy, nhìn chằm chằm cô. Anh nâng người cô lên, tiến vào càng sâu. Mặc Liên ngẩng đầu lên, môi đỏ mọng hé mở thờ gấp, tầm mắt không thể rời khỏi hai mắt nóng bỏng của anh, thân thể cũng nhanh chóng thích ứng sự tồn tại của anh trong mình. Anh cúi đầu hôn lấy đôi môi đỏ mọng kiều diễm của cô, sau đó bắt đầu di động. Cô hai tay vòng qua cổ anh, miên man cùng anh gắn kết. Cô nhắc chân vòng ở thắt lưng anh, hướng về phía trước nghênh đón sự xâm lược ngày càng sâu của anh. Anh một lần lại một lần nữa hướng về phía cô đòi hỏi, yêu cầu cô phản ứng. Vui sướng cực hạn nhanh chóng tràn đến, rất nhanh cô đưa lên đỉnh núi. Anh phát ra tiếng gầm nhẹ, một dòng ấm áp chảy vào trong cô, nhẹ nhàng thờ ra. Vài giây sau, cô mới hồi phục tỉnh thần lại, anh ghé vào trên người cô thờ phì phò, chấn động lúc này vẫn còn làm cho cô không thể mở miệng. Cô đưa tay vỗ về tấm lưng đầy mồ hôi của anh, anh vui đầu vào cổ cô. Sau một lúc lâu, mới nói

cát giọng khàn khàn.

- Anh xin lỗi!

- Không sao!

- Anh khiến em đau rồi...

- Không có.

Cô lắc đầu, ngón tay hướng về phía trước mon trón đầu vai anh.

- Anh làm sao vậy?

Rùng mình lại lướt qua lưng, anh siết chặt vòng tay ôm lấy cô. Cô lẳng lặng chờ, không có thúc giục, nhẹ vỗ về sau gáy anh. Anh vỗ về vết sẹo nơi ngực trái cô, ở bên tai cô run run.

- Anh mơ... thấy em... đã chết...

Tim Mạc Liên nhói lên, cô biết anh gặp ác mộng. Mỗi buổi tối, anh người đầy mồ hôi giật mình tỉnh giấc. Lúc cô không biết, vụng trộm xem xét mạch đập của cô, cô còn tưởng rằng anh chính là lo lắng nhưng không thể ngờ anh mơ thấy cô bị giết.

- Anh sợ... Anh sợ tất cả chỉ là mơ...

Giọng nói anh khẽ run thừa nhận sự sợ hãi của mình cùng cô.

- Không!

Cô đau lòng ôm lấy anh, nghẹn ngào cùng anh cam đoan.

- Anh không phải là mơ. Và em cũng thế.

- Đúng, không phải.

Lam Tư nhắm mắt lại, cảm giác nhịp đập của cô trong bàn tay anh. Cô biết rõ nỗi sợ của anh không dễ dàng biến mất, cô biết chuyện này qua thời gian rồi sẽ phai nhạt nên chỉ có thể trong đêm tối ôm lấy anh, mang cho anh một chút yên tâm.

Thu nhẹ đi rồi đông cũng đến. Một ngày của cô bắt đầu phong phú cùng bận rộn. Mỗi ngày, buổi sáng cô hỗ trợ anh làm vật lý trị liệu, buổi chiều liên lạc điện thoại với phòng thí nghiệm ở New York, giúp đỡ Ruth cùng các nhân viên khác hoàn thành kỹ thuật kia. Đến buổi tối, cô lại cùng anh đến hoa viên tản bộ. Trước khi ngủ giúp anh chườm khăn nóng, sau đó bọn họ lại trên giường dây dưa triền miên. Quan hệ của Lam Tư cùng cha tuy rằng không có biến mất nhưng chậm rãi cải thiện rất nhiều. Ít nhất cha con họ đã có thể cùng nhau vào thư phòng bàn công việc. Mặc dù cô vẫn lo lắng thường hay viện cớ giúp Chad mà mang trà hay cà phê vào. May mắn, tuy rằng Lam Tư cùng George có tranh chấp, cũng giới hạn trong việc thảo luận, hơn nữa khi cô lên bước vào từ cửa sau cũng rất phối hợp mà ngừng kịp lúc. Cô biết anh cùng các anh em khác kiên trì diệt hăng được Liên Hợp kia, hiển nhiên anh sẽ cần đến sự trợ giúp của cha. Cổ phiếu của Liên Hợp chỉ trong vòng mấy tháng ngắn ngủi mà lên xuống không ngừng. Nhưng cuối cùng vào một ngày cuối đông đã bắt đầu phá sản. Tháng mười, vụ án Cường Sâm Beirut được đem ra phán xét, anh cùng cô đến dự. Cường Sâm tiến sĩ ở tòa án lớn tiếng kêu oan, thậm chí lên án cô là do ghi hận anh từng đem cô đuổi ra viện nghiên cứu cho nên mới bày trò hãm hại. Đoàn luật sư của Lam Tư đem tất cả chứng cứ Jake thu thập được cho tòa án, Beirut hết đường chối cãi rất nhanh bị định tội. Đến tháng mười hai, tập đoàn Ace mua lại hăng được Liên Hợp với giá cực rẻ. Sau ngày kí ước, tập đoàn Ace liên tuyên bố xác nhập cùng tập đoàn Bart gia, tổng tài vẫn do Lam Tư đảm nhiệm. Cổ đông của Liên Hợp lúc này mới phát hiện chính mình bị người khác lừa dối nhưng bọn họ mang nợ đầy mình chỉ biết oán trách chứ không làm được gì.

Sau đó, đến kì nghỉ lễ, người nhà của anh đều lần lượt về Bart trang viên. Bart gia khắp nơi đều rộn lên không khí của ngày nghỉ, đầu bếp Phở Âu từ trước vài ngày đã bắt đầu chuẩn bị, mùi hương ngào ngạt của thức ăn tại phòng bếp truyền ra khiến người ta phải chảy nước miếng, quản gia Chad chỉ huy người làm đến từng phòng sửa sang, dọn dẹp.

23 tháng 12, mọi người trong Bart gia đã về đầy đủ. Bạch Vân cùng Khấu Thiên Ngang ẵm theo Khấu Kính đã đến từ hai ngày trước. Alex, Oa Oa cùng hai đứa nhóc sinh đôi buổi sáng cũng vừa đến. Adam dẫn Đường Lâm đan mang thai vào giữa trưa cũng đã xuất hiện, Hawke cùng Ninh Ninh ôm công chúa nhỏ mới ra đời vào mùa xuân cũng từ từ tiến vào. Ngày hôm đó, trong phòng đều có thể nghe được vợ yêu của Alex - Oa Oa cầm đầu hai đứa nhóc chạy giỡn ngoài hành lang dài. Bọn họ còn bày trò ăn vụng đồ ăn của Phở Âu nấu còn thuận tay lấy cắp một ít đem qua cho Khấu Kính. Adam thì cả ngày đều đi theo bên người Đường Lâm, chỉ cần vợ yêu gặp chút gió, anh sẽ sợ tới mức mặt xanh mét. Đường Lâm không muốn bị chăm như trẻ con rốt cục chịu không nổi lần nữa cam đoan có chuyện sẽ lập tức báo với anh, mới có thể đuổi chồng ra khỏi phòng.

- Em dự tính sinh vào ngày mấy?

Nhìn Đường Lâm đang mang thai, Mạc Liên tò mò hỏi.

- Hai mươi sáu, còn có ba ngày mới đến.

Đường Lâm ngồi xuống sofa, hít một hơi tức giận.

- Anh ấy thật sự làm em muốn điên lên mà.

- Anh em nhà này đều như vậy đấy!

Ninh Ninh cầm li nóng sữa đưa Đường Lâm.

- Đầu năm, em sinh con gái. Hawke mỗi ngày đều gọi điện thoại quấy rối bác sĩ. Trước khi em sinh một tháng, đôi mắt gấu mèo trên mặt anh so với em còn đáng sợ hơn. Hại em bắt đầu hoài nghi là anh ấy muốn còn sống là em muốn sinh.

Oa nhi nghe vậy, nhin không được hỏi Bạch Vân.

- Khẩu ca thì sao? Chị Bạch Vân anh ấy có cuồng lên không?

Bạch Vân cười gật đầu.

- Anh ấy lúc đó cũng chỉ hơi lo lắng một chút.

- Chỉ lo lắng một chút, không dám đâu!

Ninh Ninh nhú mày.

- Lúc ấy, ngay cả khi chị chỉ ngáp một cái, anh ấy đều làm ra vẻ như muốn xách hành lý, ẵm chị bay thẳng đến bệnh viện như là chiến tranh sắp tới nơi. Đừng nói với em là chị quên rồi nha!

Oa nhi nghe thấy một lời, bật thốt lên.

- Thật là khoa trương nha! Em nhất định sẽ không nói cho anh ấy biết sớm.

Bốn cô gái liền sùng sốt, không khỏi trừng mắt cô, đều nói to.

- Không thể nào?

- Oa Oa, em có thai sao?

- Mấy tháng rồi?

- Trời ơi, em đã có thai còn dám cùng hai đứa nhỏ kia chạy vòng vòng sao?

Oa nhi nghe xong không khỏi rụt người lại, biện giải nói.

- Nhưng... em không sao mà. Hơn nữa mẹ em nói, năm đó khi bà mang thai em còn làm ruộng mỗi ngày nha. Em bắt quá thì chỉ nhảy nhót chút thôi.

Các cô nghe xong ngẩn ngơ, Ninh Ninh sau đó một giây liền cười lớn.

- Alex bị em hù chết rồi. Em chờ anh ấy xử em đi.

- Không thể nào?

Oa Oa xụ mặt, vội vàng đưa tay nắn ni.

- Làm ơn đừng có nói cho anh ấy biết. Anh ấy mà biết thì ba mẹ em nhất định cũng sẽ biết. Sau đó là tới anh trai rồi cô di chú bác. Kế tiếp không cần chờ Alex nói, nhà của em sẽ lập tức đến đây, bắt em ăn một đồng thuốc bổ. Mọi người làm ơn đi! Cho dù muốn nói thì sau kì nghỉ ngày hãy nói. Làm ơn, các vị đại từ đại bi, tiểu nữ vô cùng cảm kích. Hơn nữa như vậy em mới giả vờ phát hiện chính mình mang thai, Alex sẽ không cần nhần em nữa.

- Oa Oa chị nghĩ không kịp nữa rồi.

Bạch Vân cười chặn miệng cô.

- Tại sao?

Oa Oa trừng mắt nhìn mới phát hiện ba cô còn lại đã quay mặt sang hướng khác. Cô xoay người sang chỗ khác, quả nhiên thấy Alex mặt không còn chút máu đứng ngay cửa. Cô hét lên một tiếng, lập tức nhảy khỏi sô pha, nhanh chóng chạy ra ngoài từ một cửa khác.

- Kha Xảo Oa!

Alex thấy thế, sợ tới mức xanh mặt, vội vàng đuổi theo.

- Em mang thai mà còn dám chạy đứng lại cho anh!

- Không muốn!

Cô quay lại làm mặt xấu với anh sau đó nhanh như chớp bỏ chạy ra ngoài. Mạc Liên mỉm cười xem chuyện trước mắt, lại không khỏi vỗ về bụng của mình. Xem ra, chuyện cô mang thai vẫn nên sau tối nay rồi hãy nói. Lam Tư nếu biết, chỉ sợ còn khoa trương hơn cả anh em mình.

Tối hôm đó, cả Bart gia đều nhận nhip, ngay cả Sheila cũng đến. Anh em Bart gia cũng đã quen với sự có mặt của Sheila, Mạc Liên đoán rằng bọn họ đa số đều đã biết được chuyện của Bart lão gia cùng Sheila. Sheila được bố trí ngồi ở bên người George. Tuy rằng bà luôn cố tình châm chọc khiêu khích ông nhưng Mạc Liên đã thấy vài lần Sheila thành công trong việc ngăn ông lái nhãi giảo huấn con mình. Hơn nữa còn bỏ đi hết đồ ăn mỡ trong đĩa ông. Bàn bên cạnh lại đối lập hoàn toàn với việc Alex đồ Oa Oa ăn nhiều một chút. Nhìn đáng về “Tha cho em đi!” của Oa Oa cô liền nhin không được muốn cười.

- Em đang cười cái gì vậy?

Người đàn ông bên cạnh tiến đến bên tai nhỏ giọng. Cô cười nhìn Lam Tư, lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói.

- Không! Em đang thật sự rất thích không khí gia đình đoàn viên thế này. Em trước giờ chưa từng tham gia qua bữa cơm nào vui vẻ như thế.

Anh nắm tay cô. Đúng lúc này, Đường Lâm ngồi ở cô đối diện đột nhiên dùng sức nắm chặt cánh tay Adam, thờ gáp nói.

- Adam?

Adam sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

- Em làm sao vậy? Sao vậy? Có sao không?

- Em nghĩ... em sắp sinh rồi!

Cô nói xong câu này làm cho hiện trường nháy mắt xôn xao hỗn loạn hẳn lên.

- Sắp sinh sao?

- Bây giờ? Ở trong này? Không thể nào?

- Ngày sinh dự tính không phải 26 sao?

- Hiện tại mới ngày 24, không phải còn hai ngày nữa sao?

- Mau gọi xe cấp cứu.

- Trực tiếp lái xe đến còn nhanh hơn.

- Chad! Chad!

- Khẩu, đi lấy hành lý của Đường Lâm mau!

- Bệnh viện xa quá! Đi trực thăng đi!

- Không! Em không muốn ngồi trực thăng! Không!

- Được! Được! Chúng ta không đi trực thăng. Anh lái xe đưa em đi! Lập tức tới bệnh viện!

Adam ôm lấy Đường Lâm chạy ra ngoài, tất cả mọi người đều chạy theo. Trong chớp mắt, nhà ăn cũng chỉ còn lại Mạc Liên cùng Lam Tư.

- Nhà anh mỗi lần có ai sinh con đều động trời vậy sao?

Cô nhìn anh, cười hỏi.

- Anh không biết.

Anh chống gậy đứng dậy, nhìn cô thừa nhận nói.

- Anh trước kia rất ít khi ở đây. Đây là lần đầu anh gặp được cảnh người sắp sinh.

Mạc Liên đưa tay vuốt ve mặt anh sau đó hôn lên môi anh, mỉm cười mở miệng.

- Mọi việc đều có lần đầu tiên.

Lam Tư cố hòng căng thẳng, anh nhìn nụ cười dịu dàng của vợ yêu, gật gật đầu, nắm tay cô cùng nhau chậm rãi đi ra ngoài.

Đêm hôm đó, mọi người Bart gia đều chạy tới bệnh viện. Đường Lâm trong phòng sinh mười mấy tiếng đồng hồ đến sáng hôm sau mới sinh được một bé gái. Bởi vì hào thế Bart gia quá lớn, không khỏi kinh động đội chó săn của Los Angeles. Ngày hôm sau, tin tức báo chí đều cho lên trang bìa “Bart gia đã thêm một vị công chúa nhỏ”. Đương nhiên, các phóng viên nhàm chán không quên chụp được hình của năm vị thiếu gia Bart gia. Thuận tiện tính theo tài sản riêng của mỗi người thì Lam Tư dĩ nhiên được vinh danh. Trong đó, một vị phóng viên còn đưa tin về chức công tước của anh ở nước Anh. Những ngày sau, tin tức về Bart gia không ngừng được đăng báo. Thậm chí có phóng viên còn túc trực ở sau cổng bệnh viện, không ngừng chụp ảnh. Mỗi khi bọn họ chỉ cần có người muốn đi bệnh viện thăm Đường Lâm thì vừa bước tới cổng đều phải dưới sự trợ giúp của vệ sĩ mới vào được. May mắn cách đây hai ngày, một cặp điện ảnh ngôi sao bị lộ chuyện tình cảm mới có thể dời đi sự chú ý của đám nhà báo. Mạc Liên nhẹ nhàng thở ra nhưng lại không nghĩ đến chỉ vì mấy tin tức kia mà chuyện không ngờ lại xảy ra.

Một ngày, Lam Tư cùng cô đi bệnh viện thăm Đường Lâm. Khi hai người đang ở cửa chờ lái xe lái xe đến, chuẩn bị về nhà thì một vị bác sĩ bỗng chạy tới.

- Mạc tiến sĩ, xin một chút!

Bởi vì thấy cô là bác sĩ, vệ sĩ cũng không lên ngăn cản. Mạc Liên quay người lại đang muốn hỏi cô có chuyện gì thì cô gái kia liền lướt qua vệ sĩ, bộ mặt nháy mắt trở nên dữ tợn, từ trong túi lấy ra một con dao, đâm thẳng vào ngực Mạc Liên.

- Người đi chết đi!

Sự việc xảy ra quá nhanh, lại ở khoảng cách gần, Mạc Liên căn bản không kịp phản ứng. Ngay khi con dao sắp đâm vào ngực cô thì một bàn tay lại đưa ra chặn ngay trước ngực cô. Tiếp theo, cô liền thấy Lam Tư tay trái cầm lấy dao, tay phải lên quyền đánh cô gái kia bay ra xa. Vệ sĩ Bart gia lập tức xông lên, tóm gọn tên sát thủ giả danh bác sĩ.

- Buông! Buông ta ra! Người là tiện nhân! Đều là người! Đều là do người!

Cô gái kia tuy rằng bị bắt lại nhưng vẫn lớn tiếng gào thét.

- Bịt miệng cô ta lại!

Lam Tư đi lên trước, phần nộ nói. Mạc Liên cho đến lúc này mới hồi phục tinh thần lại, trên mặt cô màu máu mất hết, bước lên phía trước giữ chặt Lam Tư. Tay trái anh còn nắm lưỡi dao. Lưỡi dao quá bén khiến tay anh nhuộm đầy máu tươi.

- Anh đúng là ngu ngốc! Anh nghĩ cái gì vậy hả?

Cô hai tay run run cầm lấy cổ tay anh, kinh hoàng đối với anh rít gào.

- Anh cho rằng tay anh là sắt sao? Anh có biết làm vậy tay anh có thể bị phế không?

- Không! Tay anh không phải là sắt.

Anh bình tĩnh nhìn cô, khàn khàn nói.

- Nhưng dùng một bàn tay anh đổi lấy mạng sống của em thì cũng rất đáng.

Mạc Liên nghe được á khẩu không trả lời được, nhìn người đàn ông bình tĩnh trước mặt. Nước mắt nhanh chóng trào ra. Cô không dám nắm chặt tay anh chỉ biết quay đầu hét to.

- Bác sĩ! Bác sĩ!

Sau một trận hỗn loạn, anh rất nhanh được đưa vào phòng cấp cứu.

- Đứng khóc.

Lam Tư thấp giọng an ủi cô.

- Bác sĩ đã nói không có gì rồi.

- Nếu còn thêm một chút, tay anh nhất định bị phế còn gì.

Cô ngẩng đầu lên, giọng nói nghẹn ngào.

- Lần sau đừng làm vậy nữa.

Đưa tay lau nước mắt trên mặt cô, Lam Tư vỗ về, cúi đầu nhìn cô, giọng nói khàn khàn.

- Lúc này, anh sợ nhất là lại không kịp cứu em như lúc trước. Anh không có cách nào... anh nghĩ em lại rời xa anh.

Anh thở sâu, ổn định giọng nói.

- Em có biết cảm giác ấy rất khủng bố không? Nếu chỉ hi sinh một cánh tay trái mà có thể cứu em, anh có thể hi sinh cả cánh tay mình.

Mạc Liên người đàn ông trước mặt, ở trong lòng anh khóc nghẹn ngào. Lam Tư thở dài, biết cô trong lúc nhất thời không ngừng khóc được, chỉ có đưa tay vỗ về lưng của cô, không an ủi, chỉ ở nơi sâu nhất trong lòng mới cảm tạ ông trời. Lúc này đây, anh rốt cục cũng kịp cứu cô.

- Bọn họ liền thấy Khấu Thiên Ngang cùng đi Jake đi vào. Nhìn thấy Jake, Lam Tư liền biết anh đã tra được thân phận người phụ nữ kia.

- Người đó là ai?

Anh hỏi. Jake trả lời.

- Vợ của Cường Sâm Beirut.

- Beirut phu nhân?

Mạc Liên sùng sốt.

- Bà ấy vì sao muốn giết tôi?

Khấu Thiên Ngang nhìn Lam Tư, cùng Mạc Liên khóc đến hai mắt sưng đỏ, thở dài nói.

- Beirut phu nhân hiển nhiên tin tưởng những gì chồng mình nói. Cho rằng chồng mình bị tội cũng là do Mạc Liên làm ra. Tính thần người phụ nữ kia vốn không ổn định. Hơn nữa tài khoản của vợ chồng bọn họ đã bị niêm phong. Bà ấy đành phải từ khu cao cấp chuyển đến phòng ở bình thường, tính thần của bà bởi vậy trở nên càng kém, vừa vặn mấy ngày nay nhìn thấy tin tức của chúng ta, bà đã chịu kích thích, biết em sẽ đến bệnh viện thăm bệnh. Cho nên mới giả dạng bác sĩ, giết chết người đã hại gia đình bà ấy.

- Tôi không hại bà ấy.

Mạc Liên đỏ hốc mắt, cảm giận bất bình nói.

- Chồng bà ta mới là người muốn giết tôi.

- Đúng vậy! Nhưng tôi nghĩ bà ấy phát điên rồi.

Khấu Thiên Ngang nhìn tay trái Lam Tư bị băng, hỏi.

- Tay người có khỏe không?

- Hoàn hảo.

Lam Tư nhếch môi cười.

- Bác sĩ nói tôi số rất lớn, lưỡi dao chỉ vừa vụn chém vào xương, cũng không có tạo thành thương tổn quá lớn. Tôi có thể về nhà nghỉ ngơi, sau rồi trở về tái khám.

Khấu Thiên Ngang liếc mắt nhìn Mạc Liên sắc mặt vẫn như cũ tái nhợt, không xác định hỏi lại Lam Tư.

- Cho nên người muốn làm hôm nay?

- Đương nhiên.

Lam Tư gật đầu.

- Nhất định phải hôm nay.

Thấy anh kiên trì như thế, Khấu Thiên Ngang mỉm cười.

- Ta giúp người lấy thuốc.

Hai người đàn ông này tình cảm từ khi nào vậy? Ngay cả mùi thuốc súng bắn tía cũng không có. Mạc Liên nhìn này hai anh em đang nói chuyện bí hiểm, đôi mi thanh tú nhũn nhẽ. Sau khi Khấu Thiên Ngang cùng Jake đi ra liền ép hỏi anh.

- Anh bị thương còn chưa khỏi lại muốn làm gì?

- Anh không có đi đâu hết. Anh chỉ muốn làm một chuyện thôi.

Lam Tư nói.

- Chuyện gì?

- Em sẽ được biết.

- Em sẽ biết?

Cô ngáy người ngẩn ngơ.

- Đi với anh.

Anh cúi đầu trộm hôn đôi môi đỏ mọng của cô một cái mới dắt cô đi ra ngoài. Mặc Liên kháng nghị.

- Lam Tư, anh phải nghỉ ngơi.

- Anh sẽ nhưng mà anh phải làm chuyện này trước đã.

- Anh không thể chờ vài ngày nữa rồi làm sao?

- Không thể.

Anh đem cô đưa lên xe, sau đó chính mình cũng ngồi đi lên.

- Chuyện này rất quan trọng, không thể chờ.

Chuyện gì không thể chờ, nhất định phải làm hôm nay sao? Mặc Liên vẻ mặt hoài nghi nhưng điều làm cô càng ngạc nhiên chính là lái xe chở cô cùng anh về Bart gia.

- Em nghĩ anh muốn đi chỗ khác.

- Không có.

Lam Tư mỉm cười.

- Anh nói rồi anh chỉ làm một chuyện.

Cô nhủ mảy, không biết anh đang làm cái gì nhưng ít nhất anh cũng làm ở nhà chứ không phải bay ra đường. Lái xe mở cửa sau, Lam Tư cùng cô xuống xe. Anh dẫn cô vào nhà, lại không lên lầu, mà kéo cô xuyên qua hành lang dài, đi qua bể bơi cùng nhà kính trồng hoa, đi qua phía bãi cỏ tiến vào khu rừng rậm. Lòng của cô đột nhiên dâng lên tò mò, anh đang dẫn cô đi đâu.

Trong rừng rậm, lá rụng tạo thành một màu rực rỡ. Nơi đó cũng không xa nhưng anh đi tới vẫn là cố hết sức, hơn nữa tay trái bị thương không thể chống gậy. Không có bao nhiêu lâu, chân anh bắt đầu mệt, cô đỡ anh cùng anh đi tới đình hoa hồng. Trên sân đình, phủ kín cánh hoa hồng giống như được trải thảm, chính giữa đình chiếc bàn được trải khăn. Trên bàn, có hai li rượu sâm banh cùng thức ăn. Đột nhiên, âm nhạc mềm nhẹ vang lên, cô theo nơi tiếng nhạc phát ra thì thấy phía sau có một dàn nhạc, anh thậm chí còn sai người đem cả đàn piano ra đây. Cô hai tay đưa lên môi, vì bất ngờ mà không nói gì được.

- Anh có thể mời em điệu nhảy này không?

- Chân anh đang đau.

- Cho nên em phải đỡ anh.

- Tay anh bị thương.

- Cho nên anh phải cẩn thận đừng làm đau anh.

Cô bật cười, sau đó đưa tay giao cho anh. Tiếng nhạc bay nhẹ trong không khí. Lam Tư ôm lấy cô ở trong đình hoa hồng chậm rãi di động khiến cho âm nhạc vây quanh. Động tác anh không lưu loát, anh mặt cũng không còn tuấn mỹ nhưng cô chưa bao giờ thấy hạnh phúc như thế này. Bọn họ ở đình nhẹ nhàng xoay tròn, một vòng lại một vòng, một vòng lại một vòng. Thế giới giống như chỉ còn lại anh cùng cô, cô cảm thấy chính mình giống như đang được ở thiên đường. Sau đó, âm nhạc ngừng lại. Hai người thở phò phò ngừng lại, sau đó anh nâng mặt cô lên, cúi đầu hôn môi cô.

- Anh rất hi vọng hôm nay sẽ hoàn mỹ.

Anh nói.

- Hoàn mỹ là không tồn tại.

Cô mắt chứa giọt nước long lanh, mỉm cười nhìn anh.

- Đúng vậy!

Anh cười cười, đồng ý lời của cô, sau đó anh lui từng bước, hít một hơi thật sâu, nhìn cô, mở miệng.

- Ngày này hai năm trước, có một cô gái mở miệng cầu hôn anh. Ngay lúc đó anh chỉ biết tính toán ích lợi cho nên anh đồng ý cùng cô ấy kết hôn một năm đôi lấy độc quyền nghiên cứu. Nhưng cô ấy không chỉ thông minh mà tâm hồn còn trong như ngọc. Chưa bao giờ có ai hiểu anh như cô ấy. Chưa bao giờ có người làm anh cười đến sáng khoái như cô ấy. Cho nên khi cô ấy rời khỏi anh, anh cũng không muốn hủy bỏ hôn ước. Bởi vì anh phát hiện anh không chỉ cần một năm ngắn ngủi như thế.

Anh quỳ xuống trước mặt cô, từ trong túi lấy ra một chiếc hộp. Mạc Liên kinh ngạc nhìn anh, cảm động nói không ra lời.

- Lúc này đây, là mãi mãi. Anh muốn cùng em làm hợp đồng cả đời.

Anh ngửa đầu nhìn cô, vẻ mặt nghiêm túc nói.

- Em có thể... lấy anh không?

Cô chưa bao giờ biết, anh cũng có thể lãng mạn như thế. Cô cho tới bây giờ không nghĩ tới có ngày anh sẽ cầu hôn cô như thế. Mạc Liên nhìn người đàn ông từng rất kiêu ngạo trước mắt, nay lại quỳ gối trước mặt cô, không khỏi che miệng, khóc nức lên. Thấy cô đột nhiên khóc, Lam Tư không khỏi có chút khản trương.

- Liên?

Từng giọt nước mắt nhanh chóng chảy xuống. Cô quỳ xuống, gất gao ôm lấy anh. Lam Tư khước mắt mang theo ẩm ướt.

- Đây là biểu thị em đồng ý sao?

Cô vừa khóc vừa nói.

- Em đồng ý! Vô cùng đồng ý!

Cho đến khi tai nghe được lời cô nói, anh mới chính thức nhẹ nhàng thở ra. Lam Tư dùng tay bị thương ngay ngực mở hộp ra, lấy nhẫn đeo vào ngón tay cô. Mạc Liên nhìn hình dáng của chiếc nhẫn lại lấp bắp kinh hãi. Đó là một chiếc nhẫn kim cương hình đóa hoa sen màu hồng phấn. Thiết kế vô cùng tinh xảo, nhiều đóa hoa trên tay cô như đang nở rộ, còn đính thêm những chiếc lá bằng ngọc lục bảo.

- Chiếc nhẫn này là do anh tự thiết kế mời Catier đặc biệt chế tác.

- Anh nói.

- Sao anh biết?

Cô cho tới bây giờ chưa từng nói cho anh tên tiếng Trung của cô là do đặt từ tên loài hoa này.

- Anh hỏi Bạch Vân, cô nói tên tiếng Trung của em giống với tên loài hoa này.

Anh nắm tay cô.

- Anh hi vọng em sẽ thích nó.

- Em làm sao không thích được?

Cô cười rơi lệ, vỗ về mặt anh.

- Chưa từng có ai vì em mà làm như thế. Nó thật sự quá đẹp!

Anh một lần nữa đem cô ôm vào trong lòng, lại hôn lên môi của cô.

- Mạc tiến sĩ, anh yêu em!

Cô ý loạn tình mê lời kéo anh ngã xuống những cánh hoa hồng. Sau đó mới đứng lúc nhớ tới bên cạnh còn có người.

- Chờ một chút..... Lam Tư..... Dàn nhạc.....

Cô thở gấp, xấu hổ ngăn cản đưa tay vào váy cô. Lam Tư cười khẽ ra tiếng.

- Bọn họ đã sớm đi rồi. Jake sẽ biết quản lí họ.

- Ừm!

Mặt cô đỏ lên, lại kéo anh gần lại.

Hoàng hôn, đem thế giới nhuộm thành màu kim hồng. Bọn họ ở giữa vườn hoa hồng, triền miên thật lâu.

Star Hotel. New York

Mạc Liên đi lên sân khấu, đứng ở bục, cô nhìn phía trước ba bốn trăm người, mỉm cười, hướng về phía Microphone mở miệng.

- Rất vui khi được gặp mọi người ở đây. Mười năm trước, tôi bắt đầu nghiên cứu kỹ thuật này. Lúc ấy, không ai tin tưởng tôi sẽ thành công. Nhưng bên cạnh tôi vẫn có rất nhiều bạn bè. Nhiều năm rồi, họ vẫn ủng hộ, giúp đỡ tôi. Đương nhiên người chồng giàu có của tôi - Lam Tư Bart cũng đã vô cùng rộng rãi chi tiền cho tôi giúp tôi có thể ngày càng hoàn thành những thiếu sót. Thật ra mà nói thì, tiền của anh ấy là quan trọng nhất.

Trong hội trường có vài tiếng cười rộ lên. Mạc Liên nhìn Lam Tư đang ngồi dưới khán đài nhếch môi cùng cô, cười cười, thiết tình nhìn anh mà nói.

- Nhưng thứ anh ấy cho tôi không chỉ có tiền mà còn có sự tin tưởng vô hạn. Mỗi khi tôi suy sụp hay nổi giận anh ấy luôn kiên nhẫn tiếp sức cho tôi. Nhiều lần tôi muốn buông tay bỏ cuộc, anh lại động viên tôi tiếp tục. Nếu không có anh ấy, tôi tuyệt đối không thể hoàn thành kỹ thuật N3.

Cô thở sâu, quay lại nhìn mọi người, mỉm cười mở miệng.

- Đương nhiên, tôi hôm nay đến đây không phải chỉ để khen ngợi người chồng đáng yêu, giàu có của tôi.

Tiếng cười lại hiện ra. Cô chờ cho tiếng cười lắng xuống mới nói.

- Năm trước khi thí nghiệm này thành công, cũng đã được các cơ quan chức năng cấp phép, tôi đã có một ý tưởng nên đã cùng anh ấy thảo luận.

Cô hít một hơi thật sâu, mỉm cười tuyên bố.

- Hôm nay tôi rất vinh hạnh thay cho tập đoàn Bart gia cũng như chồng tôi, ở đây xin thông báo với mọi người một chuyện. Chúng tôi không giữ bản độc quyền kỹ thuật N3 nữa.

Lời nói của cô làm cho hội trường lập tức xôn xao hẳn lên. Vài phóng viên đã nhanh chóng gọi về công ty họ. Mạc Liên nhìn sự kinh ngạc của mọi người, tiếp tục mở miệng nói. Tiếng nói cô truyền qua Microphone, vang khắp hội trường.

- Chúng tôi sẽ đem kỹ thuật N3 công bố rộng rãi trên mạng, tập đoàn Bart gia hi vọng đây có thể giúp ích cho việc nghiên cứu thuốc của các hãng được trên toàn thế giới. Hy vọng kỹ thuật này có thể giúp giá thuốc ngày càng ổn định, giúp thêm được nhiều người. Cảm ơn mọi người đã đến tham dự hôm nay. Nếu có thắc mắc gì vui lòng liên hệ trưởng phòng PR của chúng tôi - cô Anna sẽ được tư vấn.

Cô nói còn chưa xong, dưới đài mọi người liên đều đứng dậy vỗ tay. Cô đi giữa tiếng vỗ tay của mọi người, bước xuống khán đài đến bên chồng mình. Lam Tư đón lấy cô, đưa tay ôm lấy cô, hai người nhìn nhau cười.

- Em nói được không?

- Rất được!

- Anh có hối hận không?

- Về chuyện gì?

- Từ bỏ việc độc quyền kỹ thuật N3 khiến anh kiếm nhiều tiền hơn.

- Tiền! Anh đã có quá nhiều!

Lam Tư ở dưới mọi ánh nhìn của mọi người, cúi đầu hôn cô, thâm tình chân thành.

- Em! Với anh mới là quan trọng nhất.

Mặt Mạc Liên đỏ bừng, nghe thấy tiếng vỗ tay của mọi người khi anh hôn cô càng vang dội hơn.

- Hối hận không?

Anh mở miệng hỏi lại cô.

- Về cái gì?

- Lấy anh!

- Tuyệt đối không.

Lam Tư mỉm cười, ôm lấy thắt lưng cô, dưới sự bảo vệ của vệ sĩ rời khỏi hội trường. Bên ngoài, ánh mặt trời sáng lạn. Mạc Liên ở trong lòng Lam Tư, nhìn lên trời xanh, đôi môi khẽ nở ra nụ cười. Cô biết hiện giờ cô đã yêu anh... hơn cả mười năm trước.

~ Hoàn ~

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Thông Minh Định Hôn Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.